ПАУЛУ КОЕЛЮ

Алхимикът

ОБСИДИАН

Паулу Коелю

Алхимикът

Превод: Даниела Петрова

chitanka.info

Книга-приказка, която третира въпроса колко е важно да следваме нашите мечти.

На Ж.,
алхимик, който познава тайните на Великото творение и си служи с тях

„И както вървяха, Той влезе в едно село; една жена, на име Марта, Го прие у дома си.
Тя имаше сестра, на име Мария, която седна при нозете на Иисуса и слушаше речта Му.
А Марта се улиса в голяма шетня и, като пристъпи, рече: Господи, небрежиш ли, дето сестра ми ме остави сама да шетам? Кажи й, прочее, да ми помогне.
Иисус й отговори и рече: Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща,
а пък едно е само потребно. И Мария избра добрата част, която няма да й се отнеме.“

Лука, 10:38-42

(Копирах тук текста от Синодалното издание на Библията, защото цитатът не беше абсолютно точен. Бел. от Виктор от http://bezmonitor.com)

Алхимикът взе една книга, която някой от кервана бе донесъл. Томчето беше без корица, но успя да открие името на автора: Оскар Уайлд. Докато прелистваше страниците, попадна на една история за Нарцис.

Алхимикът знаеше легендата за Нарцис — хубав младеж, който всеки ден ходел да съзерцава собствената си красота в едно езеро. Бил толкова запленен от самия себе си, че веднъж паднал в езерото и се удавил. Край мястото, където паднал, поникнало цвете, което нарекли нарцис.

Но не по тоя начин завършва историята на Оскар Уайлд.

Там се казва, че когато Нарцис умрял, дошли ореадите,

горски божества, и видели, че сладководното езеро се е превърнало в стомна, пълна със солени сълзи.

— Защо плачеш? — попитали ореадите.

— Плача за Нарцис — отвърнало езерото.

— О, не се учудваме, че плачеш за Нарцис — продължили те. — В края на краищата всички ние тичахме след него из гората, а единствено ти имаше възможността да съзерцаваш отблизо красотата му.

— Нима Нарцис беше красив? — попитало езерото.

— Та кой друг би могъл да знае това по-добре от теб? — отговорили изненадани ореадите. — Нали от твоя бряг той всеки ден се навеждаше над водата?

Езерото помълчало известно време. Най-сетне проговорило:

— Плача за Нарцис, но не бях забелязало, че Нарцис е красив. Плача за Нарцис, защото всеки път, когато той лягаше на брега ми, можех да видя отразена в дъното на очите му моята собствена красота.

— Каква хубава история! — рече Алхимикът.

ПЪРВА ЧАСТ

Момчето се казваше Сантяго. Смрачаваше се вече, когато то пристигна със стадото си до една стара и изоставена църква. Покривът отдавна се беше срутил, а на мястото на сакристията бе израсло огромно смокиново дърво.

Реши да пренощува тук. Вкара овцете през разнебитената порта и я залости с няколко дъски така, че да не могат да избягат. Из тоя край нямаше вълци, но веднъж една овца се бе измъкнала през нощта и момчето си пропиля целия следващ ден да я търси.

Постла на пода наметалото си и легна, използвайки за възглавница книгата, която току-що бе прочело. Заспа с мисълта, че трябва да започне да чете по-дебели книги: щеше да ги чете повече време и щяха да бъдат по-удобни възглавници за през нощта.

Когато се събуди, още не се бе разсъмнало. Погледна нагоре и видя звездите, които блещукаха през срутения покрив.

„Ще ми се да поспя още малко“, каза си то. Бе сънувало същия сън от миналата седмица и отново се бе събудило преди края.

Стана и пийна глътка вино. После взе гегата и започна да разбужда овцете, които още спяха. Беше забелязало, че щом стане от сън, повечето от животните също започват да се будят. Сякаш някаква тайнствена сила бе свързала живота му с живота на овцете, които от две години обикаляха с него по тези места, търсейки вода и храна.

— Така са свикнали с мен, че знаят навиците ми — промълви то. След кратко размишление реши, че може би е станало обратното — то е свикнало с навиците на овцете.

На някои от овцете обаче не им се ставаше. Момчето започна да ги побутва с гегата, като викаше всяка от тях по име. Винаги си бе мислило, че овцете разбират всичко, което им казва. Затова понякога им четеше откъси от книгите, които му харесваха, разказваше им за самотата и радостите на един пастир в полето или пък им описваше най-новите неща, които бе видяло в градовете, през които минаваше.

Но през последните два дни им говореше само за едно момиче — дъщеря на търговец, живеещ в града, където щеше да пристигне след четири дни. Бе ходило там един-единствен

път миналата година. Търговецът имаше магазин за платове и винаги искаше да стрижат овцете пред очите му, за да не го излъжат с вълната. Един приятел му бе посочил магазина и пастирът заведе там овцете си.

* * *

— Искам да продам малко вълна — каза той на търговеца.

Магазинът беше пълен и търговецът го накара да изчака до вечерта. Пастирът седна на тротоара пред магазина и извади от дисагите си една книга.

— Не знаех, че пастирите четат книги — чу той до себе си момичешки глас.

Девойката бе олицетворение на характерния за Андалусия тип, имаше права и дълга черна коса и очи, които смътно напомняха за някогашните завоеватели -маврите.

— Всъщност от овцете се научава повече, отколкото от книгите — отвърна момчето. И разговорът им продължи повече от два часа. Тя каза, че е дъщеря на търговеца, и описа живота в градчето, където всеки следващ ден прилича на предишния. Пастирът й разказа за полетата на Андалусия, за най-новите неща, дето бе видял в градовете, през които минаваше. Бе доволен, че е открил друг слушател освен овцете си.

— Как си се научил да четеш?

— Като всички останали — отговори момчето. — В училище.

— Но щом умееш да четеш, защо си станал пастир?

Момчето измисли някакво оправдание вместо отговор. Сигурно беше, че момичето не можеше да разбере. Продължи да разказва истории от пътуванията си, а малките мавърски очи ту се разтваряха широко, ту се притваряха от възхищение и изумление. Времето минаваше и момчето поиска този ден никога да не свършва, бащата на момичето да е зает още дълго и да го накара да чака три дни. Обзе го чувство, което никога преди това не бе изпитвало — желанието да остане да живее в един и същи град завинаги. С чернокосото момиче дните никога нямаше да бъдат еднакви.

Но търговецът най-сетне дойде и го накара да остриже четири овце. След това му плати каквото му дължеше и го

покани да дойде пак следващата година.

И сега, само след четири дни, щеше да пристигне отново в същото градче. Беше развълнувано, но едновременно с това и несигурно: може би момичето вече го е забравило. През градчето минаваха много пастири, които продаваха вълна.

— Няма значение — каза момчето на овцете си. — Аз познавам момичета и от други градове.

Но дълбоко в сърцето си знаеше, че това съвсем не е без значение. Знаеше още и че за пастирите, моряците и търговските пътници съществуват градове, в които живее някой, способен да ги накара да забравят колко е хубаво да обикаляш света и да се чувстваш свободен.

Появиха се първите лъчи на утрото и пастирът тръгна с овцете в посока към слънцето. „На тях никога не им се налага да вземат решения — помисли си той. — Сигурно заради това стоят винаги близо до мен.“ Овцете се нуждаеха единствено от вода и храна. Докато момчето познаваше най-добрите пасища на Андалусия, те винаги щяха да бъдат негови приятели. Дори и всички дни да бъдат еднакви, с протяжни, безкрайни часове между изгрева и залеза на слънцето; дори те да не са прочели нито една книга през краткия си живот и да не познават езика на хората, които разказваха новините по селата. Овцете се задоволяваха с вода и храна, това им беше достатъчно. В замяна щедро предлагаха вълната си, компанията си, а понякога дори и месото си.

„Ако днес се превърна в чудовище и реша да ги убия една по една, те ще разберат това едва когато почти цялото стадо бъде изтребено — помисли си момчето. — И понеже ми имат доверие, са отвикнали да разчитат на собствения си инстинкт. Само защото ги водя до храната им.“

Момчето започна да се учудва на собствените си мисли. Може би църквата с онова смокиново дърво, растящо в нея, е обитавана от призраци. Сигурно поради това за втори път му се бе присънил същият сън, а сега изпитваше гняв към овцете, които винаги са му били верни приятели. Пийна малко от виното, останало от предишната вечер, и се загърна с наметалото. Знаеше, че след няколко часа, когато слънцето достигне до най-високата си точка, ще стане толкова горещо, че няма да може да изкара овцете на полето. Това бе часът, в който през лятото цяла Испания спи. Горещината продължава

до вечерта, а той през цялото това време ще трябва да носи наметалото. Впрочем когато неговата тежест му дотягаше, той се сещаше, че благодарение на него сутрин никога не усеща студа.

„Винаги трябва да сме подготвени за изненадите на времето“, мислеше си момчето и дори изпитваше благодарност към тази тежест.

Наметалото съществуваше, защото бе необходимо, тъй както и момчето. След като две години бе обикаляло равнините на Андалусия, то вече познаваше на пръсти всички градове от областта и пътуването се бе превърнало в смисъл на живота му. Възнамеряваше този път да обясни на момичето как един обикновен пастир се е научил да чете: бе посещавало семинарията до шестнайсетгодишна възраст. Родителите му искаха да стане свещеник. Това би било голяма гордост за едно бедно селско семейство, което работеше само за храната и водата, също като овцете му. Бе изучавало латински, испански и богословие. Ала още от дете мечтаеше да опознае света и това му се струваше по-важно, отколкото да опознае Бога или греховете на хората. Един ден, когато бе отишло да се види със семейството си, събра смелост и каза на баща си, че не иска да е свещеник, че иска да пътува.

И го благослови. В очите на баща си момчето прочете същото желание да обиколи света. Желание, което все още бе живо, въпреки че той десетки години се бе опитвал да го погребе с вода и храна, а също и като заспиваше всяка нощ на едно и също място.

— През това село са минали хора от цял свят, синко — каза баща му. — Идват да търсят нови неща, но си остават същите. Отиват на хълма да видят замъка и мислят, че миналото е било по-хубаво от настоящето. Едни са руси, други — тъмнокожи, но не са по-различни от хората в нашето село.

— Но аз не съм виждал замъците в техните страни — отвърна момчето.

— След като видят нашите полета и жените ни, тези мъже казват, че биха искали да останат тук завинаги — продължи бащата.

— Искам да видя техните жени и земите, от които са дошли — каза момчето. — Защото те никога не остават тук.

— Те носят кесии, пълни с пари — добави бащата. — А у нас само пастирите пътуват.

— Тогава ще стана пастир.

Баща му не каза нищо повече. На другия ден му даде една кесия с три старинни златни испански монети.

— Намерих ги един ден на полето. Мислех да ги дам в дар на църквата в деня, в който щяха да те ръкоположат за свещеник. Купи си стадо и обикаляй широкия свят, докато разбереш, че няма по-забележителен замък от нашия, нито по-красиви жени от нашите.

Хоризонтът се обагри в червено; после изгря слънцето. Момчето си спомни за разговора с баща си и се почувства щастливо; бе видяло много замъци и много жени (но нито една, приличаща на тази, която го очакваше на два дни път). Притежаваше наметало, книга, която можеше да замени срещу друга, и стадо овце. Най-важното бе, че всеки ден осъществяваше мечтата на живота си — да пътува. Когато полетата на Андалусия му омръзнеха, можеше да продаде овцете си и да стане моряк. А когато се наситеше на морето, щеше да е опознало много градове, много жени и много начини да бъдеш щастлив.

„Не знам защо търсят Бога в семинарията“, размишляваше то, докато гледаше изгряващото слънце. Винаги когато бе възможно, търсеше нови пътища, по които да върви. Никога преди това не бе идвало в тази църква, въпреки че толкова пъти бе минавало оттук. Светът бе необятен и ако момчето се оставеше на овцете да го водят, макар и за кратко, сигурно щеше да открие още много интересни неща. „Но овцете не си дават сметка, че всеки ден вървят по нови пътища. Не разбират, че пасищата са се променили, че сезоните са различни. Така е, защото са загрижени единствено за водата и храната.“

„Може би е така с всички нас — помисли си пастирът. — Дори и с мен, защото не мога да мисля за други жени, откакто срещнах дъщерята на търговеца.“ Погледна към слънцето и пресметна, че ще пристигне в Тарифа преди обяд. Там ще може да размени книгата си срещу по-голяма, да напълни бутилката с вино, да се обръсне и да си подстриже косата. Трябваше да се приготви за срещата с момичето и не искаше дори да допусне вероятността друг пастир с повече овце да е пристигнал преди него и да е поискал ръката ѝ.

„Това, което прави живота интересен, е възможността да осъществиш мечтата си“, помисли си той и ускори крачка, поглеждайки отново към слънцето. Беше се сетил, че в Тарифа живее една старица, която умее да тълкува сънища. А тази нощ той за втори път бе сънувал същия сън.

Старицата отведе момчето в другия край на къщата в една стая, която бе отделена от гостната със завеса от разноцветни найлонови ленти. Вътре имаше маса, картина, изобразяваща светото Исусово сърце, и два стола.

Старицата седна и го накара да стори същото. След това хвана двете ръце на момчето и започна тихо да се моли.

Приличаше на циганска молитва. Момчето беше срещало много цигани; и те като него все пътуваха, но без да отглеждат овце. Хората казваха, че освен да лъже, циганинът не прави нищо друго през живота си. Говореше се също така, че циганите са сключили договор с дявола и че отвличали деца, които използвали като роби в тайнствените си катуни. Когато беше малко, момчето умираше от страх да не бъде отвлечено от циганите и сега този отминал страх отново го обзе, докато старицата държеше ръцете му.

„Все пак тук е образът на светото Исусово сърце“ — помисли си то, като се опитваше да се успокои. Не искаше ръката му да затрепери и старицата да усети страха му. Отправи наум молитва към Бога.

— Интересно… — каза старицата, без да откъсва очи от ръката на момчето. После отново замълча.

Момчето започна да се изнервя. Ръцете му неволно потрепериха и старицата разбра. То бързо издърпа ръцете си.

— Не съм дошъл тук да ми гледаш на ръка — каза то, като се разкайваше, че е влязло в тази къща. Хрумна му да плати и да си тръгне, без да пита за нищо. Отдаваше прекалено голямо значение на някакъв повтарящ се сън.

— Дошъл си да ме питаш за сънища — отвърна старицата. — А сънищата не са нищо друго освен Божията реч. Когато Бог говори на Световния език, мога да тълкувам. Когато обаче говори на езика на собствената ти душа, само ти можеш да разбереш. Във всеки случай ще трябва да ми платиш.

„Това ще е някакъв трик“, помисли си момчето. Въпреки всичко реши да рискува. За пастира винаги съществува риск — среща с вълци или пък суша, — но точно това прави живота му

толкова привлекателен.

— Сънувах два пъти един и същи сън — каза то. — Сънувах, че съм на някакво пасище с овцете, когато се появи едно дете и се заигра с тях. Не обичам да закачат овцете ми, те се боят от непознати хора. Но децата могат да си играят с животните, без да ги плашат. Не знам защо. Не знам как животните разбират каква е възрастта на хората.

— Разказвай съня си — каза старицата. — Сложила съм тенджера на печката. А и ти имаш малко пари, не можеш да ми отнемаш много време.

— Детето си поигра с овцете — продължи момчето, малко притеснено. — И изведнъж ме хвана за ръка и ме заведе до египетските Пирамиди.

Спря за миг, за да види дали старицата е чувала за египетските Пирамиди. Ала тя продължаваше да мълчи.

— И тъй, до египетските Пирамиди — произнесе то бавно последните две думи, за да може старицата да ги разбере, — детето ми каза: „Ако дойдеш дотук, ще намериш скрито съкровище.“ И тъкмо когато то щеше да ми покаже мястото, се събудих. И двата пъти.

Старицата продължаваше да мълчи. След това отново взе ръцете на момчето и започна да ги разглежда внимателно.

— Сега нищо няма да ми плащаш — каза тя. — Но искам една десета от съкровището, ако го намериш.

Момчето се разсмя. Бе доволно. Благодарение на някакъв сън за скрито съкровище щеше да спести малкото пари, които имаше. Старицата сигурно наистина беше циганка — циганите са глупави.

— Разтълкувай тогава съня ми — помоли момчето.

— Преди това се закълни. Закълни се, че ще ми дадеш една десета от съкровището си в замяна на това, което ще ти кажа.

Момчето се закле. Старицата поиска то да повтори клетвата си пред картината със светото Исусово сърце.

— Този сън е на Световния език — започна тя. — Мога да го разтълкувам, но тълкуването е много трудно. Затова смятам, че заслужавам една част от това, което ще откриеш.

Тълкуването е следното: трябва да отидеш до египетските Пирамиди. Никога не съм чувала за тях, но щом дете ти ги е показало, значи съществуват. Там ще намериш съкровището,

което ще те направи богат.

Отначало момчето се учуди, после се ядоса. Не беше нужно да идва при старицата само заради това. Но накрая се сети, че тя няма да му вземе пари.

— Не си струваше да си губя времето, за да чуя това — отвърна момчето.

— Нали ти казах, че сънят ти е труден. Простите неща са необикновени и само мъдреците успяват да ги видят. Аз не съм от тях, но затова пък владея друго изкуство — гледането на ръка.

— А как ще стигна до Египет?

— Аз само тълкувам сънищата. Не мога да ги превръщам в действителност. Ето защо преживявам от това, което ми дават дъщерите ми.

— А ако не стигна до Египет?

— В такъв случай и аз няма да получа нищо. Не ще да е за пръв път.

И старицата не каза нищо повече. Отпрати момчето, тъй като и без това бе загубила много време с него.

Пастирът си тръгна разочарован и реши никога повече да не вярва на сънища. Сети се, че трябва да свърши много неща: отиде до магазина да си купи храна, размени книгата си за по-голяма и седна на една пейка на площада, за да опита виното, което бе купил. Денят беше горещ, но виното по необяснимо тайнствен начин успяваше да разхлади тялото му. На влизане в града бе оставил овцете си в кошарата на един приятел, с когото се бе запознал наскоро. Познаваше доста хора по тия места и поради това обичаше да пътува. „Човек лесно си създава приятели, без да е нужно всеки ден да бъде с тях. Когато се виждаме постоянно с едни и същи хора — както беше в семинарията, — те се превръщат в част от живота ни. А когато станат част от живота ни, започват да искат да го променят. И ако не сме такива, каквито те искат да бъдем, се сърдят. Защото всички смятат, че знаят как точно трябва да изживеем живота си.“

Но никой не знае как точно да изживее собствения си живот. Също като старицата, която не можеше да превръща сънищата в реалност.

Реши да изчака слънцето да слезе по-ниско, преди да тръгне с овцете към полето. След три дни щеше да види

дъщерята на търговеца.

Зачете книгата, която му бе дал свещеникът от Тарифа. Бе доста дебела и още на първата страница ставаше дума за някакво погребение. Освен това имената на героите бяха много сложни. „Ако някой ден случайно реша да напиша книга — мислеше си момчето, — ще въвеждам героите един след друг и така читателите няма да си губят времето в запомняне на имена.“

Тъкмо успя да се съсредоточи в четенето (а то бе приятно, защото ставаше дума за погребение в снега и това създаваше у него усещане за прохлада под палещото слънце), когато един старец седна до него и се опита да го заговори:

— Какво правят онези там? — попита той, като сочеше хората на площада.

— Работят — отговори сухо момчето и се престори, че е погълнато от книгата. Всъщност си мислеше как ще остриже овцете пред дъщерята на търговеца, за да й покаже какви интересни неща умее да върши. Вече стотици пъти си бе представяло тази сцена. И всеки път тя се удивляваше, когато започваше да й обяснява, че овцете се стрижат отзад напред. Опитваше се също така да си спомни някои хубави истории, които да й разкаже, докато стриже овцете. Повечето ги бе прочело в книгите, но щеше да й ги разкаже като лично преживени от него. Тя нямаше да усети разликата, защото не четеше книги.

Старецът обаче упорстваше. Каза, че е уморен и жаден, и го помоли за глътка вино. Момчето му подаде бутилката, като се надяваше след това той да го остави на мира.

Ала старецът на всяка цена искаше да си поговори с него. Попита го каква книга чете. То реши да се държи грубо и да отиде на друга пейка, но баща му го бе учил да уважава възрастните. Две неща го накараха да даде книгата на стареца: първото бе, че не можеше да произнесе заглавието. Освен това, ако старецът не умееше да чете, той самият щеше да се премести на друга пейка, за да не се почувства засрамен.

— Хм… — промълви старецът, оглеждайки книгата от всички страни, сякаш бе някакъв странен предмет. — Книгата е ценна, но много скучна.

Момчето се изненада. Старецът можеше да чете, дори бе чел тази книга. А ако книгата наистина се окажеше скучна,

както той твърдеше, не беше късно да я смени с друга.

— В тази книга се говори за това, за което се говори в почти всички книги — продължи старецът. — За неспособността на хората да избират собствената си съдба. А накрая се опитва да накара всеки да повярва в най-голямата лъжа на света.

— Коя е най-голямата лъжа на света? — попита учудено момчето.

— Ето коя е: в определен момент от нашето съществуване загубваме контрол над живота си, който от този ден нататък става подвластен на съдбата. Това е най-голямата лъжа на света.

— Но това не се случи с мен — възрази момчето. — Исках да стана свещеник, а аз реших да стана пастир.

— Така е по-добре — отвърна старецът. — Защото обичаш да пътуваш.

„Той отгатна мислите ми“, каза си Сантяго. През това време старецът прелистваше дебелата книга, сякаш нямаше намерение да му я върне. Момчето забеляза, че е облечен доста странно и прилича на арабин, нещо, което не беше рядкост в този край. Африка се намираше само на няколко часа път от Тарифа, достатъчно бе да се пресече протокът с кораб. В града често идваха араби, за да пазаруват, и се молеха по странен начин по няколко пъти на ден.

— Вие откъде сте? — попита момчето.

— От много места.

— Никой не може да бъде от много места. Аз съм пастир и съм на много места, но иначе съм от един-единствен град, до който има стар замък. Там съм роден.

— В такъв случай може да се каже, че съм роден в Салим.

Момчето не знаеше къде се намира Салим, но не искаше да попита, защото се срамуваше от невежеството си. Погледна отново към площада. Хората сновяха насам-натам, сякаш бяха заети с нещо много важно.

— Как изглежда Салим? — попита то, опитвайки се да открие някаква следа.

— Така, както винаги е изглеждал. Това все още не беше никаква следа. Знаеше поне, че Салим не е в Андалусия. Иначе щеше да познава града.

— А вие какво работите в Салим? — продължи да

упорства момчето.

— Какво работя в Салим? — Старецът за пръв път се разсмя звучно. — Та аз съм Царят на Салим!

„Хората говорят много странни неща — мислеше си момчето. — Понякога е по-добре да живееш само с овцете, те поне мълчат и не търсят друго освен храна и вода. Или пък да останеш насаме с книгите, те разказват невероятни истории, и то само ако поискаш да ги чуеш. Но когато говориш с хората, те ти казват такива неща, че не знаеш как да продължиш разговора.“

— Казвам се Мелхиседек — рече старецът. — Колко овце имаш?

— Имам толкова, колкото ми трябват — отвърна момчето. Старецът се опитваше да научи твърде много за живота му.

— В такъв случай сме изправени пред един проблем. Не мога да ти помогна, след като мислиш, че имаш толкова овце, колкото ти трябват.

Момчето се подразни. Никаква помощ не му бе нужна. Старецът беше този, който бе помолил за малко вино, а после го бе заговорил и се бе поинтересувал от книгата му.

— Върнете ми книгата — каза момчето. — Време е да си прибера овцете и да продължа пътя си.

— Дай ми една десета от овцете си — каза старецът, — и ще ти кажа как да стигнеш до скритото съкровище.

Едва тогава момчето си спомни за съня и изведнъж всичко му стана ясно. Старицата не му бе взела нищо, но старецът, който сигурно й беше мъж, щеше да се опита да му измъкне много повече пари срещу някаква си лъжа. Може би той също беше циганин.

Но момчето не бе изрекло нито дума, когато старецът се наведе, взе едно клонче и започна да пише върху пясъка на площада. Докато се навеждаше, нещо заблестя толкова силно на гърдите му, че заслепи момчето. Ала старецът с учудващо пъргаво за възрастта си движение, прикри блясъка с плаща. Очите на момчето започнаха да виждат нормално и то успя да прочете това, което старецът бе написал.

Върху пясъка на централния площад то видя изписани имената на баща си и майка си. Прочете историята на живота си до този момент, игрите от детството, студените нощи в семинарията. Прочете името на дъщерята на търговеца, което

не знаеше. Прочете неща, които никога на никого не бе разказвало: деня, в който бе откраднало оръжието на баща си, за да отиде на лов за елени, или пък своето първо и единствено сексуално увлечение.

„Аз съм Царят на Салим“, бе казал старецът.

— Но как така един цар ще разговаря с пастир? — попита момчето, смутено и учудено.

— Има много причини за това. Ала най-важната от тях е, че си способен да следваш Личната си легенда. Момчето не знаеше какво означава Личната легенда.

— Това, което винаги си искал да правиш. Всеки от нас, когато е съвсем млад, знае каква е Личната му легенда.

През този период всичко е ясно, всичко е възможно и човек не се страхува да мечтае и да иска онези неща, които би желал да извърши през живота си. С течение на времето обаче се появява някаква тайнствена сила, която се опитва да докаже, че е невъзможно Личната легенда да бъде осъществена.

Момчето не разбираше за какво говори старецът, но искаше да узнае какви са тези „тайнствени сили“, за да смае дъщерята на търговеца.

— Това са сили, които изглеждат лоши, но в действителност благодарение на тях постепенно ще научиш как да осъществиш Личната си легенда. Те подготвят духа и волята, защото има една велика истина на тази планета: независимо кой си и с какво се занимаваш, щом много силно желаеш нещо, това означава, че желанието ти се е родило в Душата на Вселената. То е твоята мисия на Земята.

— Дори ако това е само желанието да пътувам? Или да се оженя за дъщерята на търговеца на платове?

— Или да търсиш някакво съкровище. Всемирната душа се подхранва от щастието на хората. А понякога от нещастието, завистта, ревността… Единственото задължение на хората е да осъществят Личната си легенда. Всичко се свежда до една-единствена същност. И когато силно искаш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да постигнеш желанието си.

Помълчаха известно време, гледайки площада и хората. Пръв проговори старецът.

— Защо отглеждаш овце?

— Защото обичам да пътувам.

Старецът посочи един продавач на пуканки, който бе

спрял червената си двуколка в единия край на площада.

— Този продавач на пуканки също искаше да пътува, когато беше дете. Но предпочете да купи тази двуколка и да продава пуканки, за да може за няколко години да спечели малко пари. Когато остарее, ще отиде за един месец в Африка. Така и не успя да разбере, че човек винаги притежава възможности да осъществи мечтата си.

— По-добре да е станал пастир — изрече на глас мислите си момчето.

— Мислил е и за това — отвърна старецът. — Но продавачите на пуканки стоят по-горе от пастирите. Те имат свой дом, докато пастирите спят под открито небе. Освен това хората предпочитат да омъжат дъщерите си по-скоро за продавачи на пуканки, отколкото за пастири.

Момчето се сети за дъщерята на търговеца и почувства остра болка в сърцето си. В нейния град не може да няма продавач на пуканки.

— С една дума, това, което хората мислят за продавачите на пуканки и за пастирите, според тях е по-важно от Личната легенда.

Старецът прелисти книгата и се зачете в една страница. Момчето изчака малко и на свой ред го прекъсна.

— Защо ми разказвате тези неща?

— Защото се опитваш да изживееш Личната си легенда и си на път да се откажеш от нея.

— А вие винаги ли се появявате в такъв момент?

— Не винаги под тази външност, но не пропускам да се явя. Понякога се появявам под формата на добра идея, на начин да се излезе от безизходно положение. А друг път правя така, че в решителния момент нещата лесно да се осъществят. И не само това… Повече от хората обаче нищо не забелязват.

Старецът разказа как миналата седмица се наложило да се яви под формата на камък на един търсач на скъпоценни камъни. Човекът зарязал всичко, за да търси изумруди. Пет години работил на реката, строшил 999 999 камъка, за да открие поне един изумруд. И в този момент бил на път да се откаже, а му оставал само един-единствен камък, за да открие изумруда. И тъй като търсачът на скъпоценни камъни бил заложил на Личната си легенда, старецът решил да се намеси. Превърнал се в камък и се изтърколил в краката му. Търсачът,

обзет от гняв поради неуспеха си през тези пет изгубени години, захвърлил камъка надалеч, но го хвърлил толкова силно, че той се ударил в друг камък, който се счупил и от него се показал най-красивият изумруд на света.

— Хората твърде рано откриват смисъла на живота си — каза старецът с горчивина в очите. — Може би поради това се предават твърде рано. Така е устроен светът.

Тогава момчето си спомни, че разговорът бе започнал от скритото съкровище.

— Съкровищата излизат на повърхността на земята благодарение на поройните дъждове, но същото това приижданe на водата отново ги заравя в земята — каза старецът. — Ако искаш да научиш нещо повече за съкровището си, ще трябва да ми дадеш една десета от овцете си.

— А не може ли да ви дам една десета от съкровището?

Старецът се разочарова от предложението.

— Ако обещаеш нещо, което все още не притежаваш, ще изгубиш желанието да го постигнеш.

Тогава момчето му каза, че е обещало една десета на циганката.

— Циганите са хитри — въздъхна старецът. — Във всеки случай, добре е да осъзнаеш, че всяко нещо в живота има своята цена. Точно на това се опитват да ни научат Войните на светлината.

Старецът върна книгата на момчето.

— Утре по същото време ще доведеш една десета от овцете си. И аз ще ти кажа как да стигнеш до съкровището. А сега — довиждане!

И се скри в една от улиците, излизащи на площада.

Момчето се опита да чете, но не успя да се съсредоточи. Бе развълнувано и напрегнато, защото знаеше, че старецът казва истината. Отиде при продавача на пуканки и си купи едно пакетче, питайки се дали да не му разкаже това, което бе чуло от стареца. „Понякога е по-добре да оставим нещата такива, каквито са“, размисли момчето и нищо не каза. Ако беше проговорило, продавачът на пуканки щеше поне три дни да се чуди дали да не зареже всичко, а толкова бе свикнал с двуколката си!

Можеше да му спести това мъчително колебание. Тръгна безцелно из града и стигна до пристанището. Там имаше малка

постройка с гише, откъдето хората си купуваха билети. Египет се намираше в Африка.

— Какво ще обичате? — попита продавачът зад гишето.

— Може би утре — отвърна момчето и се отдалечи. Ако продадеше само една овца, парите щяха да му стигнат да пресече протока. Тази мисъл го плашеше.

— Още един мечтател — каза продавачът на своя помощник, докато момчето се отдалечаваше. — Няма с какво да си плати билета.

Докато стоеше пред гишето, момчето си спомни за овцете. Страхуваше се да се върне при тях. През последните две години бе научило всичко, свързано с отглеждането на овце. Умееше да ги стриже, да се грижи за заплодените овце, да защитава животните от вълци. Познаваше всички полета и пасища на Андалусия. Знаеше точната цена на всяка една от овцете.

Намисли да отиде до кошарата на приятеля си по най-дългия път. В града имаше замък и момчето реши да изкачи каменистия склон, за да седне на една от крепостните стени. От тази височина се виждаше Африка. Веднъж някой му бе обяснил, че оттам са дошли маврите, които толкова дълго са владели цяла Испания. Момчето ненавиждаше маврите. Те бяха довели със себе си циганите.

Оттук можеше да види и почти целия град, включително и площада, където бе разговаряло със стареца.

„Проклет да бъде часът, в който срещнах този старец“, помисли си момчето. Бе потърсило една жена, която тълкува сънища. Ала нито жената, нито старецът обърнаха внимание на това, че е пастир. Бяха самотници, които вече не вярваха на нищо в живота и не разбираха, че пастирите постепенно се привързват към овцете си. Той познаваше много добре всяка една: знаеше коя куца, коя щеше да има агне след два месеца, кои бяха най-мързеливите. Знаеше как да ги стриже, а също и как да ги коли. Ако случайно заминеше, те щяха да страдат.

Задуха вятър. Той познаваше този вятър: хората го наричаха левантински, защото с него бяха дошли и ордите на неверниците. Преди да дойде за пръв път в Тарифа, никога не бе мислил, че Африка е толкова близо. Това криеше голяма опасност: маврите отново можеха да нападнат.

Вятърът задуха по-силно. „Раздвоен съм между овцете и съкровището“, мислеше момчето. Трябваше да избира между

онова, с което бе свикнало, и онова, което би искало да има. Освен това съществуваше и дъщерята на търговеца, но тя не бе от такова значение, каквото имаха овцете, защото не зависеше от него. Може би дори не си спомняше за него. Момчето беше убедено, че ако не се видеше с нея след два дни, тя въобще нямаше да обърне внимание на отсъствието му: за нея всички дни бяха еднакви. А когато всички дни станат еднакви, това означава, че хората са престанали да забелязват хубавите неща в живота, докато слънцето върви по небосклона.

„Оставих баща си, майка си, замъка в градчето, където съм роден. Те свикнаха с това, аз също свикнах. И овцете ще свикнат с отсъствието ми“, реши момчето.

Погледна площада отвисоко. Продавачът продължаваше да е зает с пуканките си. Двама млади седнаха на пейката, където бе разговаряло със стареца, и бавно се целунаха.

„Продавачът на пуканки“, каза си момчето, без да довърши изречението. Защото източният вятър задуха още по-силно и то започна да го усеща върху лицето си. Този вятър бе довел маврите, наистина, но той носеше и мириса на пустинята и на покритите с воали жени. Носеше потта и сънищата на мъжете, които един ден бяха тръгнали да търсят неизвестното, да търсят злато, приключения… и пирамиди. Момчето завидя на свободата на вятъра и разбра, че би могло да бъде като него. Достатъчно бе да поиска и нищо не можеше да го спре. Овцете, дъщерята на търговеца, полетата на Андалусия бяха само стъпки по пътя към Личната му легенда.

На другия ден по обяд момчето отиде на срещата със стареца. Водеше със себе си шест овце.

— Изненадан съм — каза то. — Приятелят ми веднага купи стадото. Каза, че цял живот е мечтал да бъде пастир. Това е добра поличба.

— Винаги е така — отвърна старецът. — Нарича се Принцип на успешното начало. Ако играеш карти за пръв път, почти съвсем сигурно е, че ще спечелиш. Това е късметът на начинаещия.

— Но защо е така?

— Защото животът иска да изживееш Личната си легенда.

След това започна да оглежда овцете и откри, че една от тях куца. Момчето обясни, че това е без значение, защото тя е най-умната овца и дава много вълна.

— Къде е съкровището? — попита то след малко.

— Съкровището е в Египет, близо до Пирамидите. Момчето се изплаши. Старицата бе казала същото, но не му беше взела никакви пари.

— За да стигнеш до съкровището, трябва да следваш поличбите. Бог е предопределил пътя, който всеки от нас трябва да извърви на този свят. Нужно е само да прочетеш това, което е написал за теб.

Преди момчето да продума, една пеперуда започна да пърха с криле между него и стареца. Спомни си за своя дядо. Когато беше дете, той му бе казал, че пеперудите носят късмет. А също и щурците, зелените скакалци, сивите гущерчета и четирилистните детелини.

— Точно така — каза старецът, който умееше да чете мисли. — Точно както дядо ти те е учил. Това са добрите поличби.

След това старецът разтвори плаща, който покриваше гърдите му. Момчето се удиви от това, което видя, и се сети за блясъка, който бе съзряло предишния ден. Старецът носеше ризница от чисто злато, покрита със скъпоценни камъни.

Наистина беше цар. Сигурно я криеше под плаща, за да не попадне на разбойници.

— Вземи — каза старецът, изваждайки от средата на златната ризница един бял и един черен камък. — Казват се Урим и Тумим. Черният означава „да“, а белият -„не“. Когато не успееш да видиш поличбите, те ще ти помогнат. Но задавай винаги ясни въпроси. Опитвай се по принцип сам да вземаш решения. Съкровището е при Пирамидите и ти го знаеше, но трябваше да заплатиш със шест овце това, че ти помогнах да вземеш решение.

Момчето прибра камъните в дисагите си. Отсега нататък никой друг нямаше да взема решения вместо него.

— Не забравяй, че всичко се свежда до едно-единствено нещо. Не забравяй езика на поличбите. И най-вече не забравяй да извървиш докрай пътя на Личната си легенда. Преди това обаче бих искал да ти разкажа една кратка история.

Един търговец изпратил сина си да научи тайната на Щастието при най-мъдрия от мъжете. Младежът вървял четирийсет дни през пустинята, докато най-сетне стигнал до красив замък на върха на една планина. Там живеел мъдрецът,

когото той търсел.

Но вместо да срещне един свят човек, героят на нашата история се озовал в някаква зала, в която царяло голямо оживление: непрекъснато влизали и излизали търговци, по ъглите разговаряли много хора, а малък оркестър свирел нежни мелодии. Имало и богата трапеза, отрупана с най-вкусните ястия от областта. Мъдрецът разговарял с всички тези хора и се наложило младежът да чака два часа, докато дойде неговият ред.

Мъдрецът внимателно изслушал целта на неговото посещение, но му казал, че в момента не разполага с време, за да му обясни тайната на щастието. Предложил на младежа да се поразходи из двореца и да се върне при него след два часа.

„Ще те помоля обаче за една услуга — добавил Мъдрецът, подавайки на момчето чаена лъжичка, в която капнал две капки олио. — Докато вървиш, носи тази лъжица и внимавай да не разлееш олиото."

Младежът започнал да се изкачва и да слиза по стълбите в двореца, като не откъсвал очи от лъжичката. След два часа се върнал при Мъдреца.

„И тъй, видя ли персийските килими, които са в трапезарията ми? — попитал Мъдрецът. — Видя ли градината, която отне на Майстора на градинарите цели десет години, докато я направи? Забеляза ли красивите пергаменти в библиотеката ми?"

Засрамен, младежът признал, че нищо не е видял. През цялото време внимавал да не разлее капките олио, които Мъдрецът му бил поверил.

„Върни се тогава и се запознай с чудните неща, които са част от моя свят — казал Мъдрецът. — Не можеш да се довериш на някого, ако не познаваш дома му."

Вече по-спокоен, младежът взел лъжичката и отново тръгнал да се разхожда из двореца, като този път вниманието му било привлечено от всички произведения на изкуството, които висели по стените и по таваните. Видял градините, близките планини, крехките цветя, оценил изтънчения вкус, с който било подбрано мястото на всяка една от тези творби. Накрая се върнал при Мъдреца и му разказал подробно за всичко, което бил видял.

„Но къде са двете капки олио, които ти бях поверил?" —

попитал Мъдрецът.

Поглеждайки към лъжичката, младежът забелязал, че ги е разлял.

„Ето това е единственият съвет, който мога да ти дам — казал Мъдрецът на мъдреците. — Тайната на щастието се крие в това да се радваш на чудесата на света, ала никога да не забравяш за двете капки олио в лъжичката.“

Момчето нищо не каза. Беше разбрало историята, която старият цар току-що му разказа. Пастирът обича да пътува, но никога не забравя овцете си.

Старецът погледна момчето, протегна ръце към него и направи някакви странни жестове над главата му. След това си тръгна, като отведе животните със себе си.

* * *

В най-високата част на Тарифа има една стара крепост, построена от маврите, и който седне на крепостните й стени, може да види площада, продавача на пуканки и дори малка част от Африка. Същия този следобед Царят на Салим седна на крепостната стена и почувства източния вятър върху лицето си. Овцете стояха до него неспокойно,, бояха се от новия си господар и всички тези промени ги тревожеха. Те не ги искаха; искаха само храна и вода.

Мелхиседек погледна към малкия кораб на пристанището, който вдигаше котва. Никога повече нямаше да види момчето, така както не видя Авраам, след като му бе взел една десета от това, което имаше. Какво да се прави, работата му бе такава.

Боговете не трябва да имат желания, защото боговете нямат Лична легенда. Въпреки това Царят на Салим пожела от дъното на душата си момчето да успее.

„Жалко, че веднага ще забрави името ми — помисли си той. — Трябваше да му го повторя няколко пъти, та когато заговори за мен, да каже, че съм Мелхиседек, Царят на Салим.“

После вдигна очи към небето с чувство на разкаяние: „Знам, че това е суета на суетите, както ти казваше, Господи. Но един стар цар понякога изпитва нужда да се гордее със самия себе си.“

„Колко е странна тая Африка“, помисли си момчето.

Бе седнало в някакво кафене, което по нищо не се отличаваше от останалите кафенета из тесните улички на града. Няколко души пушеха огромна лула, която преминаваше от уста в уста. Само за няколко часа бе срещнало мъже, които се разхождаха, хванати за ръце, жени със забулени лица и свещеници, които се изкачваха на високи кули и започваха да пеят, а през това време всички наоколо коленичеха и си удряха главите в земята.

„Явно такава е практиката на неверниците“, каза си момчето. Като дете често ходеше в селската църква да съзерцава една картина, изобразяваща Свети Сантяго, убиеца на маври, на бял кон, с извадена сабя в ръка, а в краката му хора, които приличаха на тези араби. Момчето се чувстваше зле, беше ужасно самотно. Неверниците имаха зловещи погледи.

Забеляза и нещо друго. Толкова бе бързало да тръгне, че бе забравило една подробност, една малка подробност, която обаче за дълго би могла да му попречи да стигне до съкровището: в тази страна всички говореха само на арабски.

Собственикът на кафенето се приближи до момчето и то посочи някаква напитка, която бе видяло да поднасят на друга маса. Оказа се горчив чай. Момчето би предпочело да пие вино.

Но сега не бе моментът да се ядосва за такива неща. Трябваше да мисли само за съкровището и за това по какъв начин да стигне до него. Носеше доста пари със себе си от продажбата на овцете и знаеше, че парите имат вълшебна сила: с тях човек никога не остава съвсем сам. Надяваше се за няколко дни да стигне До Пирамидите. Един старец с толкова много злато на гърдите си нямаше нужда да лъже, за да спечели шест овце.

Той му бе споменал за поличби. Докато прекосяваше морето, момчето бе размишлявало върху поличбите. Знаеше за какво става дума. Докато обикаляше полетата на Андалусия, бе свикнало да разчита по земята и по небето указанията за пътя, по който да върви. Присъствието на определена птица го предупреждаваше за опасността от змия наблизо, а някои храсти означаваха, че наблизо има вода. Овцете го бяха научили на всичко това.

„Щом Бог води овцете, ще води и човека“, реши то и се успокои. Чаят вече не му се струваше толкова горчив.

— Ти кой си? — попита го някакъв глас на испански. Момчето изпита огромно облекчение. Тъкмо си мислеше за поличбите, когато се появи този знак.

— Откъде знаеш испански? — попита на свой ред момчето.

Новодошлият беше младеж, облечен по западен маниер, но цветът на кожата му показваше, че сигурно е местен жител. Имаше горе-долу същия ръст и вероятно бе на същата възраст.

— Тук почти всички говорят испански. Намираме се само на два часа път от Испания.

— Седни и си поръчай нещо за моя сметка — каза момчето. — А за мен поръчай вино. Не мога да понасям този чай.

— Тук няма вино — отвърна новодошлият. — Религията не позволява.

Момчето му каза, че трябва да стигне до Пирамидите. Без малко щеше да заговори за съкровището, но после реши да не го споменава. Бе твърде вероятно арабинът да поиска част от него, за да го заведе дотам. Спомни си какво бе казал старецът за подобни предложения.

— Бих искал да ме заведеш до Пирамидите, ако можеш. Ако се съгласиш да ми станеш водач, ще ти платя.

— Имаш ли представа как се стига дотам?

Момчето забеляза, че собственикът на кафенето беше наблизо и слушаше внимателно разговора. Почувства се притеснено от присъствието му, но беше намерило водач и не биваше да изпуска възможността.

— Трябва да пресечеш цялата Сахара — каза новодошлият. — А за това ще са ни нужни пари. Искам да знам дали имаш достатъчно.

Въпросът се стори доста странен на момчето. Но то вярваше на стареца, а старецът беше казал, че когато много искаме нещо, Вселената винаги ни съдейства, за да го постигнем.

Извади парите от джоба си и ги показа на новодошлия. Собственикът на кафенето се приближи и също хвърли един поглед. После размени няколко думи на арабски с младежа. Изглеждаше ядосан.

— Да се махаме оттук — каза новодошлият. — Той не иска да стоим повече в кафенето.

Момчето се успокои. Стана, за да плати сметката, но собственикът го сграбчи и започна да му говори нещо, без да спира. Момчето беше силно, но се намираше на чужда земя. Новият му приятел избута собственика на кафенето и изведе момчето навън.

— Искаше да ти вземе парите — каза той след малко. — Танжер не е като останалата част на Африка. Пристанищен град е, а в пристанищата винаги има много крадци.

Момчето можеше да се довери на новия си приятел. Той му бе помогнал в критичен момент. Извади парите от джоба си и ги преброи.

— Утре можем да стигнем до Пирамидите — каза другият младеж, вземайки парите. — Ще трябва обаче да купя две камили.

Тръгнаха бавно по тесните улички на Танжер. На всеки ъгъл имаше сергии, които предлагаха най-различни неща. Най-сетне излязоха на един голям площад, където беше пазарът. Хиляди хора спореха, продаваха, купуваха; редом със зеленчуците висяха кинжали, а до килимите имаше какви ли не лули. Ала момчето не изпускаше от поглед новия си приятел. В края на краищата беше му дало всичките си пари. Помисли да си ги поиска обратно, но реши, че би било неучтиво. Не познаваше обичаите по тези чужди земи.

„Достатъчно е да го наблюдавам“, каза си то. Знаеше, че е по-силно от арабина.

Изведнъж, сред цялата тази навалица, погледът му бе привлечен от най-красивата сабя, която някога бе виждало. Ножницата ѝ бе обкована в сребро, а на дръжката ѝ бяха инкрустирани скъпоценни камъни. Момчето си обеща да купи тази сабя, когато се върне от Египет.

— Попитай продавача колко струва — помоли то новия си приятел. Но внезапно се сети, че докато се любуваше на сабята, през тези две секунди бе забравило за него.

Сърцето му се сви, сякаш не му достигаше въздух в гърдите. Страхуваше се да погледне до себе си, защото знаеше какво го очаква. Очите му останаха приковани в сабята още няколко мига, докато накрая събра смелост и се обърна.

Около него бе пазарът, хората, които идваха и си отиваха, викаха и купуваха, килимите до лешниците, марулите до медните подноси, мъжете, хванати за ръце, забулените жени,

миризмата на непознати ястия, но никъде ни следа от спътника му.

Момчето искаше да си внуши, че са се изгубили случайно. Реши да остане на същото място и да чака непознатия младеж. Малко след това някакъв човек се изкачи на една от онези кули и започна да пее; всички, които бяха наоколо, коленичиха, ударихa си главите в земята и също запяха. А после, подобно на работни мравки в мравуняк, вдигнаха сергиите и си заминаха.

Слънцето също започна да залязва. Момчето се загледа в него, докато то се скри зад белите къщи около площада. Спомни си, че когато същото това слънце изгряваше тази сутрин, то се намираше на друг континент, беше пастир, имаше шейсет овце и щеше да ходи на среща с едно момиче. Още от сутринта знаеше всичко, което щеше да се случи, докато обикаляше из полето.

А сега, когато слънцето залязваше, беше в една много различна страна, чужденец на чужда земя, и дори не разбираше езика, на който говореха. Вече не беше пастир и нямаше нищо свое, дори и пари, за да се върне и да започне отначало.

„И всичко това се случи между изгрева и залеза на същото това слънце“, помисли си то. И му стана мъчно за самия него, защото понякога нещата в живота се променят, преди още да си свикнал с тях, и то толкова бързо, че едва успяваш да нададеш вик.

Срамуваше се да заплаче. Никога не беше плакал пред овцете си. Но пазарът беше пуст, а той бе далеч от родината.

Накрая не издържа и се разплака. Плачеше, защото Бог бе несправедлив. Това ли заслужават хората, които вярват в мечтите си?

„Когато бях с овцете си, се чувствах щастлив и раздавах от щастието си на другите около мен. Щом видеха, че идвам, винаги ме посрещаха добре.

А сега съм тъжен и нещастен. Какво да правя? От Днес нататък ще живея с това огорчение и няма да се Доверявам на хората, защото един от тях ме предаде.

Ще намразя тези, които са намерили скрити съкровища, защото аз не намерих своето. И винаги ще се опитвам да запазя малкото, което имам, защото съм твърде незначителен, за да покоря света.“

Отвори дисагите си, за да види какво има в тях. Надяваше

се да е останало парче от сандвича, който си беше купил на кораба. Но намери само дебелата книга, наметалото и двата камъка, които старецът му беше дал.

При вида на камъните изпита огромно облекчение. Бе заменил шест овце за два скъпоценни камъка от златна ризница. Можеше да ги продаде и с парите да си купи билет за връщане. „Отсега нататък няма да бъда толкова глупав“, реши момчето, изваждайки двата камъка от дисагите, за да ги скрие в джоба си. Намираше се в пристанищен град и единствената истина, която непознатият му бе казал, е, че едно пристанище винаги е пълно с крадци.

Едва сега момчето разбра отчаяните усилия на собственика на кафенето: опитвал се е да му каже да не се доверява на непознатия младеж. „И аз съм като всички хора: виждам света и нещата, които се случват в него, такива, каквито бих искал да бъдат, а не такива, каквито са.“

Загледа се в камъните. Внимателно докосна всеки един от тях, усети хладината им и гладката им повърхност. Те бяха неговото съкровище. Самото докосване на камъните го успокои. Накараха го да си спомни за стареца.

„Когато много искаш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да постигнеш желанието си“, беше му казал старецът.

Опитваше се да разбере как подобно твърдение би могло да бъде истина. Намираше се на някакъв безлюден пазар без пукната пара в джоба си; нямаше вече овце, за които да се погрижи тази вечер. Ала камъните бяха доказателство, че е срещнал истински цар. Цар, който познаваше живота му, знаеше за оръжието на баща му и за първото му сексуално преживяване.

„Камъните служат за гадаене. Казват се Урим и Тумим.“

Момчето отново върна камъните в торбата и реши да опита. Старецът му беше казал да задава ясни въпроси, тъй като камъните служат само на този, който знае какво иска.

И тъй, момчето попита дали благословията на стареца продължава да го закриля.

Извади единия от камъните. Отговорът беше „да“.

„Ще намеря ли съкровището си?“, попита момчето.

Пъхна ръка в дисагите и тъкмо щеше да вземе единия от камъните, когато те се изтърколиха през една дупка на плата. Досега не беше забелязало, че дисагите му са скъсани. Наведе

се, за да вземе Урим и Тумим и да ги сложи отново в торбата. Но като ги видя на земята, едно друго изречение изплува в главата му.

„Научи се да зачиташ и да следваш поличбите“, бе казал старият цар.

Това бе поличба. Момчето се засмя. После вдигна от земята двата камъка и ги сложи отново в дисагите. Реши да не зашива дупката, за да могат камъните да се изплъзват през нея винаги когато пожелаят. Бе разбрало, че има неща, за които човек не трябва да пита, за да не избяга от собствената си съдба. „Обещах сам да вземам решения“, повтори на себе си момчето.

Но камъните бяха казали, че старецът продължава да е с него, и това му вдъхна по-голяма увереност. Погледна пак към опустелия пазар, но не почувства предишното отчаяние. Бе попаднало не в чужд, а в нов свят.

В края на краищата момчето точно това искаше: да опознае нови светове. Дори да не стигне до Пирамидите, вече бе отишло много по-далеч от познатите му пастири. „Ех, ако знаеха, че само на два часа път с кораб съществуват толкова различни неща!“

Новият свят се бе появил пред него под формата на безлюден пазар, но то вече го бе виждало пълен с живот и никога нямаше да го забрави. Сети се за сабята. Плати доста висока цена, за да й се полюбува, но пък никога преди това не бе виждало подобна сабя! Изведнъж разбра, че може да гледа на света от позицията на нещастна жертва на крадец или пък като авантюрист, който търси съкровище.

„Ще бъда авантюрист, който търси съкровище“, реши момчето, преди да заспи от изтощение.

Събуди го леко докосване по рамото. Беше заспало насред площада, на пазара, който всеки момент щеше да се изпълни с хора.

Огледа се наоколо за овцете си и разбра, че се намира в друг свят. Ала вместо да изпита тъга, почувства се щастливо. Вече не бе нужно да търси вода и храна; можеше да се впусне в търсене на съкровището. В джоба си нямаше ни една пара, но вярваше в живота. Предишната вечер бе решило да бъде авантюрист като героите от книгите, които четеше.

Тръгна бавно през площада. Продавачите разпъваха

сергиите си и той помогна на един сладкар да подреди своята. На лицето на сладкаря имаше усмивка. Беше весел, жизнен, готов да започне с ентусиазъм поредния работен ден. Кой знае защо, усмивката му напомняше на момчето за стареца, за оня стар и тайнствен цар, с когото се бе запознало. „Този сладкар прави сладки не защото иска да пътува или пък да се ожени за дъщерята на един търговец, а само защото това му харесва“,

помисли си момчето. И забеляза, че подобно на стареца един поглед му бе достатъчен, за да разбере дали някой човек е близо или далеч от Личната си легенда. „Лесно е, а не го бях разбрал досега.“

След като разпънаха сергията, сладкарят му подаде първия сладкиш, който беше изпекъл. Момчето го изяде с охота, благодари и продължи нататък. Когато вече се бе отдалечило от мястото, се сети, че сергията бе разпъната от двама души, единият от които говореше на арабски, а другият — на испански.

И въпреки това двамата се бяха разбрали отлично.

„Съществува език, който е отвъд думите — размишляваше момчето. — Вече съм изпитвал това усещане с овцете, а сега го изпитвам с хората.“

Постепенно научаваше много нови неща. Неща, които вече му се бяха случвали, но въпреки това бяха нови, защото досега просто не ги бе забелязвало. А не ги бе забелязвало, защото беше свикнало с тях. „Ако успея да разгадая този език без думи, ще успея да разгадая и света.“

„Всичко се свежда до едно-единствено нещо“, бе казал старецът.

Реши да се поразходи бавно и спокойно из малките улички на Танжер: само по този начин би могло да забележи поличбите. Това изискваше голямо търпение, а търпението е първата добродетел, която един пастир възпитава у себе си. За пореден път разбра, че в този чужд свят прилагаше уроците, на които го бяха научили овцете му.

„Всичко се свежда до едно-единствено нещо“, бе казал старецът.

Търговецът на кристал видя, че съмва, и почувства същото безпокойство, което изпитваше всяка сутрин. Бе прекарал почти трийсет години от живота си на едно и също място, в магазина си. Той се намираше на върха на една стръмна уличка

и в него рядко се отбиваха купувачи. Вече беше твърде късно, за да променя каквото и да било: единственото, което бе научил през живота си, беше да продава и купува кристални съдове. Имаше период, през който много хора идваха в магазина му: арабски търговци, френски и английски геолози, немски войници, които винаги имаха пари. По онова време беше истинска авантюра да продаваш кристал и той си беше представял как ще забогатее и колко красиви жени ще има, като остарее.

После тези времена отминаха, славата на града — също. Сеута надмина Танжер и търговията тръгна в друга посока. Съседите му се преместиха и на върха останаха само няколко магазина, заради които никой не си правеше труда да изкачва стръмната уличка.

Ала Търговецът на кристал нямаше избор. Трийсет години от живота му бяха преминали в купуване и продаване на кристални предмети и сега вече бе твърде късно, за да поеме по нов път.

През цялата сутрин единственото му занимание бе да наблюдава движението по уличката, което никак не беше оживено. Правеше това от години и вече знаеше навиците на всички, които минаваха оттук. Оставаха няколко минути до обяд, когато един млад чужденец спря пред витрината на магазина му. Беше облечен като всички останали, но Търговецът на кристал имаше набито око и отгатна, че момчето няма пари. Въпреки това реши да отиде зад тезгяха и да изчака няколко минути, докато то си отиде.

* * *

Според надписа на вратата в магазина се говореха много езици. Момчето видя, че зад тезгяха се появи човек.

— Ако искате, мога да избърша тези чаши — каза то. — Толкова са прашни, че никой няма да поиска да ги купи.

Мъжът го погледна, без нищо да отговори.

— А в замяна ще ми дадете нещо за ядене. Съгласен ли сте?

Мъжът продължаваше да мълчи и момчето почувства, че трябва да вземе решение. В дисагите му имаше наметало, което

едва ли щеше да му потрябва в пустинята. Извади го и започна да бърше с него чашите. За половин час избърса всички чаши от витрината. През това време влязоха двама клиенти и купиха няколко кристални съда.

След като излъска всичко, момчето помоли собственика на магазина да му даде нещо за ядене.

— Отиваме да обядваме — каза Търговецът на кристал.

Сложи табелка на вратата и отидоха до едно съседно кафене на върха на стръмната уличка. Щом седнаха на единствената маса в него, Търговецът на кристал се усмихна.

— Нямаше нужда да бършеш нищо — каза той. — Коранът повелява да дадем храна на гладните.

— Тогава защо ме оставихте да върша това? — попита момчето.

— Защото кристалните съдове бяха мръсни. Освен това и ти, и аз имахме нужда да изтрием от главите си лошите мисли.

След като се наобядваха, Търговецът се обърна към момчето:

— Бих искал да работиш в магазина ми. Днес, докато ти бършеше чашите, влязоха двама клиенти, а това е добра поличба.

„Хората често говорят за поличби — забеляза пастирът. — Ала не разбират това, което казват. Така както и аз самият не разбирах, че години наред съм разговарял с овцете си на някакъв език без думи.“

— Не искаш ли да работиш при мен? — настоя Търговецът.

— Мога да работя само до края на този ден. Ще остана до късно и ще почистя всички кристални предмети в магазина. Но в замяна искам пари, за да мога утре да отида до Египет.

Възрастният търговец отново се засмя.

— Дори и цяла година да почистваш кристалните ми съдове, дори и да ти плащам голяма комисионна за всеки продаден съд, пак ще трябва да вземеш пари назаем, за да отидеш в Египет. Между Танжер и Египет се простират хиляди километри пустиня.

Настъпи дълбоко мълчание, като че ли целият град беше заспал. Сякаш изчезнаха уличките със сергии, споровете между търговците, мъжете, които се изкачваха в минаретата и пееха, красивите саби, чиито дръжки бяха обковани със скъпоценни

камъни. Сякаш изчезнаха надеждите и приключенията, старите царе и Личните легенди, съкровището и Пирамидите. Целият свят притихна, защото душата на момчето мълчеше. Нямаше нито болка, нито страдание, нито разочарование: само един празен поглед през малката врата на кафенето и огромното желание да умре и всичко да свърши завинаги още в тази минута.

Търговецът гледаше с изумление момчето. Радостта, която бе забелязал сутринта у него, сякаш внезапно се беше изпарила.

— Мога да ти дам пари, за да се върнеш в родината си, синко — каза Търговецът на кристал.

Момчето продължаваше да мълчи. После стана, пооправи дрехите си и взе дисагите.

— Ще работя при вас — промълви то.

И след като помълча още известно време, добави:

— Ще ми трябват пари, за да си купя няколко овце.

ВТОРА ЧАСТ

Бе минал почти месец, откакто момчето работеше при Търговеца на кристал, но работата не го удовлетворяваше. От сутрин до вечер Търговецът мърмореше зад тезгяха, като непрекъснато му напомняше да внимава да не счупи някой от кристалните предмети.

Въпреки това момчето продължаваше да стои в магазина, тъй като Търговецът, ако и да беше стар и сприхав, не бе несправедлив. Даваше му висока комисионна за всеки продаден предмет и то бе успяло да спести доста пари. Тази сутрин бе пресметнало, че ако продължава да работи така, както досега, ще му трябва една година, за да може да купи няколко овце.

— Ще ми се да направя поставка с етажерки за кристалните съдове — каза момчето на Търговеца. — Ще я изнесем пред магазина и тя ще привлича погледите на всички, които се намират на другия край на уличката.

— Никога досега не съм правил такава поставка — отвърна Търговецът. — Ще пречи на минувачите и те ще събарят кристалните ми съдове!

— Когато обикалях из полето с овцете, те можеха да умрат, ако ги ухапе змия. Но това е част от живота на овцете и на пастирите.

Търговецът отиде да обслужи един клиент, който искаше да купи три кристални съда. Търговията му вървеше по-добре от всякога, сякаш светът се бе върнал във времето, когато уличката бе една от най-големите атракции в Танжер.

— Доста хора започнаха да минават оттук — каза той на момчето, след като клиентът излезе. — Това, което печелим, ми позволява да живея по-добре, а ти скоро ще можеш да откупиш овцете си. Защо да искаме повече от живота?

— Защото трябва да следваме поличбите — почти несъзнателно промълви момчето. После съжали, че бе изрекло тези думи, защото Търговецът никога не бе срещал истински цар.

„Това се нарича Принцип на успешното начало, а също и Късмет на начинаещия. Защото животът иска ти да изживееш Личната си легенда“, бе казал старецът.

Ала Търговецът все пак бе разбрал какво имаше предвид

момчето. Самото му присъствие в магазина бе поличба. Колкото повече време минаваше, толкова повече пари се натрупваха в касата и той нито за миг не се разкайваше, че го е взел на работа, дори и то да печелеше повече, отколкото трябва. Той му даваше висока комисионна, тъй като не мислеше, че продажбите ще се увеличат още, а пък и интуицията му подсказваше, че скоро момчето ще се завърне при овцете си.

— Защо толкова държиш да видиш Пирамидите? — попита той, за да отклони разговора от поставката.

— Защото често са ми разказвали за тях — отвърна момчето, избягвайки да говори за съня си. Съкровището се бе превърнало в постоянно измъчващ го спомен и то се опитваше да не мисли за него.

— Не познавам никого в този град, който би прекосил пустинята единствено за да види Пирамидите — каза Търговецът. — Те са само една купчина камъни. Можеш да си построиш пирамида и в градината.

— Вие никога не сте мечтали да пътувате — отвърна момчето и отиде да обслужи друг клиент, който бе влязъл в магазина.

Два дни след това старият търговец повика момчето, за да говорят за поставката.

— Не обичам промените — каза той. — Нито аз, нито ти сме като Хасан, богатия търговец. Дори и да сгреши с някоя покупка, на него това изобщо няма да му се отрази. Но ние с теб трябва постоянно да носим товара на грешките си.

„Истина е“, помисли си момчето.

— Защо държиш да направиш тази поставка? — попита Търговецът.

— Искам по-скоро да се върна при овцете си. Трябва да се възползваме от това, че късметът е на наша страна, и да направим всичко възможно, за да му помогнем, така както той помага на нас. Това се нарича Принцип на успешното начало. Или още Късмет на начинаещия.

Старият търговец замълча за известно време. После каза:

— Пророкът ни е дал Корана и ни е наложил само пет задължения, които да спазваме през живота си. Най-важното от тях е: съществува само един Бог. Останалите са: да се молим по пет пъти на ден, да постим по време на Рамазана, да даваме

милостиня на бедните…

Не продължи нататък. Очите му се навлажниха, докато говореше за Пророка. Бе съвестен човек и въпреки че често проявяваше нетърпеливост, опитваше се да изживее живота си според мюсюлманския закон.

— А кое е петото задължение? — попита момчето.

— Преди два дни ти каза, че никога не съм мечтал да пътувам — отвърна Търговецът. — Петото задължение на всеки мюсюлманин е именно едно пътуване. Поне веднъж в живота си трябва да отидем до свещения град Мека.

Мека е много по-далеч от Пирамидите. Когато бях млад, предпочетох да вложа малкото пари, които имах, и да отворя този магазин. Надявах се един ден да забогатея и да отида в Мека. Започнах да печеля, наистина, но на никого не смеех да поверя кристалните си съдове, защото кристалът е много крехка материя. През това време видях да минават край магазина ми много хора които бяха тръгнали за Мека. Богатите поклонници водеха със себе си цяла свита от слуги и камили, но повечето от хората бяха по-бедни и от мен.

Всички те отиваха и се завръщаха доволни, поставяйки на вратите на къщите си парчета плат — символи на поклонението. Един от поклонниците, обущар, който си изкарваше прехраната, като поправяше чужди обувки, ми каза, че почти цяла година вървял през пустинята. Нито за миг обаче не се почувствал така изморен както когато обикалял по няколко квартала в Танжер, за да купи кожа.

— Защо не отидете в Мека сега? — попита момчето.

— Защото Мека е това, заради което живея. Тя ми дава сили да понасям еднообразието на всички тези дни, мълчанието на кристалните съдове по рафтовете, обяда и вечерята в онова отвратително кафене. Страхувам се да осъществя мечтата си, тъй като после няма да има нищо, заради което да живея.

Ти мечтаеш за овце и за пирамиди. Различен си от мен, защото искаш да постигнеш мечтите си. А единственото, което аз искам, е да мечтая за Мека. Хиляди пъти съм си представял как ще премина през пустинята, как ще пристигна на площада, където е Свещеният камък, как ще го обиколя седем пъти, преди да го докосна. Представял съм си хората, които ще бъдат около мен, разговорите и молитвите, които заедно ще кажем.

Но се страхувам да не би всичко това да се окаже едно огромно разочарование, затова предпочитам само да мечтая.

Този ден Търговецът позволи на момчето да направи поставката. Не всички виждат мечтите си по един и същи начин.

Изминаха още два месеца, през които поставката привлече много клиенти в магазина за кристал. Момчето пресметна, че ако работи още шест месеца, ще може да се върне в Испания и да купи два пъти по шейсет овце. За по-малко от година стадото му ще се удвои и то ще може да търгува с арабите, тъй като вече говореше този странен език. След онази сутрин на пазара никога повече не се бе допитвало до Урим и Тумим, защото Египет се бе превърнал в мечта, толкова далечна, колкото бе Мека за Търговеца. Всъщност сега момчето бе доволно от извършеното и непрестанно мислеше за деня, в който ще се завърне в Тарифа като победител.

„Помни, че винаги трябва да знаеш какво искаш“, бе казал старият цар. Момчето знаеше какво иска и работеше, за да го постигне. Може би неговото съкровище е било да дойде в тази чужда страна, да срещне един крадец и да удвои стадото си, без да похарчи нищичко за това.

Гордееше се със себе си. Бе научило важни неща, като търговията с кристал, езика без думи и поличбите. Един следобед видя на върха на стръмната уличка някакъв човек, който се оплакваше, че не може да открие прилично място, където да изпие един чай и да си почине от изкачването. Тъй като момчето вече знаеше езика на поличбите, повика собственика на магазина.

— Можем да предлагаме чай на хората, които изкачват стръмната улица — каза то.

— Тук се продава чай на много места — отвърна Търговецът.

— Можем да сервираме чай в кристални чаши. Така чаят ще се стори по-хубав на хората и те ще поискат да си купят кристалните чаши. Защото това, което най-много съблазнява човека, е красотата.

Търговецът се загледа в момчето, без нищо да отговори. Ала същия този следобед, след като се помоли и затвори магазина, седна на тротоара и покани момчето да пушат наргиле — онази странна лула, която използват арабите.

— Към какво се стремиш? — попита старият Търговец.

— Вече ви казах. Искам да купя обратно овцете си. А за това са нужни пари.

Търговецът сложи няколко нови въгленчета в наргилето и всмукна дълбоко.

— От трийсет години имам тоя магазин. Знам кой кристал е качествен и кой не, познавам всичките тънкости на тази търговия. Свикнал съм с магазина си, с размерите му, с клиентелата му. Ако започнеш да продаваш чай в кристални чаши, магазинът ще се разрасне. В такъв случай ще трябва да променя и начина си на живот.

— Та какво лошо има в това?

— Свикнал съм с живота си такъв, какъвто е. Преди ти да се появиш, мислех, че съм изгубил цялото това време, живеейки на едно и също място, докато всички мои приятели се променяха, пропадаха или се замогваха. Това ми причиняваше дълбока тъга. Сега знам, че нещата не стоят така: магазинът е точно толкова голям, колкото винаги съм искал да бъде. Не желая да се променям, защото не знам как да се променя. Твърде много съм свикнал със себе си.

Момчето не знаеше какво да отговори. Тогава старият Търговец продължи:

— За мен ти беше като някаква благословия. А ето че днес разбрах следното: всяка отхвърлена благословия се превръща в проклятие. Аз не искам нищо повече от живота. А ти ме караш да съзирам богатства и хоризонти, за чието съществуване никога не съм подозирал. И сега, когато знам за тях, когато знам за огромните възможности, които се откриват пред мен, ще се чувствам по-зле, отколкото преди. Защото знам, че мога да имам всичко, а не го искам.

„Добре, че нищо не казах на продавача на пуканки“, помисли си момчето.

Продължиха да пушат наргиле, докато слънцето бавно залязваше. Разговаряха на арабски и момчето бе доволно от себе си, защото можеше да говори този език. По-рано вярваше, че от овцете щеше да научи всичко за света. Но овцете не можеха да го научат на арабски.

„Сигурно има и други неща по света, на които овцете не могат да ме научат — реши момчето, докато гледаше мълчаливо Търговеца. — Защото овцете търсят единствено вода

и храна.“

„Мисля, че не овцете ме учат, а аз съм този, който се опитва да научи нещо от тях.“

— Мактуб — каза накрая Търговецът.

— Това пък какво е?

— Трябва да си се родил арабин, за да разбереш — отговори той. — Но ако трябва да се преведе, това означава приблизително „така е писано“.

И докато гасеше въгленчетата в наргилето, каза на момчето, че може да започне да продава чай в кристални чаши. Понякога е невъзможно да спреш реката на живота.

Хората се изморяваха, докато изкачат стръмната улица. Но ето че горе имаше магазин, в който се продаваха красиви кристални съдове и освежителен ментов чай. Хората влизаха да пият чай, който им поднасяха във великолепни кристални чаши.

— Как е възможно жена ми да не се е сетила за това — каза някакъв мъж и купи няколко кристални съда, защото тази вечер щеше да има гости и те щяха да се възхитят от красивите чаши. Друг клиент твърдеше, че чаят е по-хубав, когато се сервира в кристални чаши, защото по този начин ароматът му се запазва по-добре. Трети добави, че било традиция в Ориента чаят да се пие в кристални чаши поради вълшебната им сила.

Новината бързо се разпространи и много хора започнаха да се изкачват до върха на стръмната уличка, за да видят магазина, който бе въвел нещо ново в тази толкова стара търговия. Появиха се и други магазини, където се предлагаше чай в кристални чаши, но тъй като никой от тях не се намираше на върха на стръмна улица, винаги бяха празни.

За кратко време Търговецът бе принуден да наеме още двама продавачи. Освен кристал започна да внася и огромни количества чай, който всеки ден пиеха мъже и жени, зажаднели за нови неща.

И така изминаха шест месеца.

Момчето се събуди преди изгрев слънце. Бяха изминали единайсет месеца и девет дни, откакто бе стъпило за пръв път на африканския континент.

Облече арабските си дрехи от бял лен, купени специално за този ден. Сложи кърпата на главата си и я закрепи с ремък от камилска кожа. Обу новите си сандали и безшумно слезе

долу.

Градът още спеше. Момчето си поръси филийка със сусам и изпи един горещ чай в кристална чаша. После седна на прага на вратата и запали наргилето, въпреки че беше само.

Пушеше мълчаливо, без да мисли за нищо, заслушано единствено в неспирния вой на вятъра, който довяваше мириса на пустинята. След като спря да пуши, бръкна в един от джобовете на дрехата и за няколко мига потъна в съзерцание на това, което беше извадило оттам.

Беше доста дебела пачка пари. Достатъчно пари, с които да купи сто и двайсет овце, билет за връщане и разрешително за търговия между неговата страна и страната, където се намираше сега.

Търпеливо изчака старият търговец да се събуди и да отвори магазина. След това двамата отидоха да пият чай.

— Днес заминавам — каза момчето. — Имам достатъчно пари, за да си купя овце. А вие имате достатъчно пари, за да отидете до Мека.

Търговецът нищо не отговори.

— Искам да ме благословите — настоя момчето. — Вие ми помогнахте.

Търговецът продължаваше мълчаливо да приготвя чая. Най-накрая, след като бе минало доста време, се обърна към момчето.

— Гордея се с теб — каза му той. — Ти внесе живот в магазина ми. Няма да отида в Мека и ти го знаеш. Знаеш също така, че няма да си купиш отново овце.

— Кой ви каза това? — попита изплашено момчето.

— Мактуб — каза само старият Търговец на кристал. И го благослови.

Момчето отиде в стаята си и събра всичко, което имаше. Напълниха се три големи торби. На излизане от стаята съзря в ъгъла старите си дисаги, които носеше като пастир. Бяха в окаяно състояние и то почти не си спомняше за тях. Отвори ги и видя книгата си, а също и наметалото. Когато момчето го извади, за да го подари на първия срещнат бедняк, на пода се изтърколиха Урим и Тумим, двата камъка.

Тогава момчето си спомни за стария цар и с учудване установи колко отдавна не бе мислило за тези неща. Цяла година бе работило без отдих и единствената му грижа беше да

спести достатъчно пари, за да не се връща в Испания с наведена глава.

„Никога не се отказвай от мечтите си — бе казал старият цар. — Следвай поличбите.“

Момчето вдигна Урим и Тумим от пода и отново изпита странното усещане, че царят е наблизо. Добре се беше потрудило през тази година и поличбите казваха, че сега е моментът да тръгне.

„Ще стана отново такъв, какъвто бях по-рано — размишляваше момчето. — Но овцете не ме научиха на арабски.“

Овцете обаче го бяха научили на нещо много важно: че на света съществува език, който всички разбират, и момчето го бе ползвало през цялото това време, за да преуспее магазинът. Езикът на въодушевлението, на нещата, направени с воля и любов в търсене на онова, което човек силно желае или в което вярва. За момчето Танжер вече не беше чужд град и то почувства, че така, както бе завладяло това място, по същия начин би могло да завладее света.

„Когато силно желаеш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да го постигнеш“, бе казал старият цар.

Ала старият цар не бе споменал за кражби, за огромни пустини, за хора, които знаят за какво мечтаят, но не искат да осъществят мечтите си. Старият цар не бе казал, че Пирамидите са само купчина от камъни и всеки би могъл да издигне подобна купчина в градината си. Беше забравил също така да каже, че когато имаш пари за по-голямо стадо от това, което си имал, трябва да купиш това стадо.

Момчето взе дисагите заедно с останалите торби и слезе по стълбите. Старият търговец обслужваше семейство чужденци, докато двама други клиенти разглеждаха магазина, пиейки чай в кристални чаши. Посетителите не бяха малко, като се има предвид ранният час. От мястото, където се намираше, момчето за пръв път забеляза, че косата на Търговеца прилича много на косата на стария цар. Спомни си усмивката на сладкаря през първия ден, когато нямаше нито при кого да отиде, нито с какво да се нахрани. Онази усмивка също приличаше на усмивката на стария цар.

„Сякаш е минал оттук и е оставил следа — помисли си то. — Човек би казал, че тези хора в определен момент от

съществуването си също са срещнали царя. В края на краищата той самият бе споменал, че винаги се явява на този, който следва Личната си легенда.“

Момчето си тръгна, без да се сбогува с Търговеца на кристал. Не искаше хората да видят, че плаче. Щеше да му е мъчно за времето, прекарано тук, и за всички полезни неща, които бе научило. Бе придобило по-голяма увереност в себе си и силното желание да завладее света.

„А сега се връщам в полетата на Андалусия, които така добре познавам, и отново ще поведа овцете си.“ Но вече не беше толкова доволно от решението си. Бе работило цяла година, за да осъществи една мечта, а сега тази мечта с всяка изминала минута му се струваше все по-незначителна. А може би все пак мечтата му беше друга.

„Кой знае дали не е по-добре да бъдеш като Търговеца на кристал: никога да не отидеш в Мека, а да живееш с желанието да я видиш.“ Ала момчето държеше в ръцете си Урим и Тумим и тези камъни му предаваха силата и волята на стария цар. Водено от случайността (или от някоя поличба — помисли си момчето), то се озова в същото кафене, където беше влязло първия ден, Крадецът не беше там и собственикът му донесе чаша чай.

„Винаги мога да стана пастир — размишляваше момчето. — Научих се да се грижа за овцете и никога няма да ги забравя. Но може би няма да имам друга възможност да стигна до Египет. Старецът имаше златна ризница и знаеше моята история. Той наистина беше цар, и то мъдър цар.“

Намираше се само на два часа път с кораб от равнините на Андалусия, а от Пирамидите го делеше цяла пустиня. Момчето разбра, че положението би могло да бъде представено и по друг начин. Всъщност то се намираше с два часа по-близо до съкровището си. Въпреки че му беше необходима цяла година, за да измине тези два часа.

„Сега разбирам защо искам да се върна при овцете си. Защото ги познавам: не създават много работа и не е трудно да ги обикна. Не знам дали мога да обикна пустинята, но пустинята е тази, която крие моето съкровище. Ако не успея да го открия, винаги мога да се върна вкъщи. Но животът внезапно ми даде достатъчно пари, а разполагам и с много време. Защо пък да не опитам?“

В този момент изпита огромна радост. Винаги можеше да стане пастир. Винаги можеше да стане продавач на кристални съдове. Сигурно в света има много други скрити съкровища, но то бе сънувало два пъти един и същи сън, освен това бе срещнало истински цар. А това не се случваше всекиму.

Бе доволно, когато излезе от кафенето. Сети се, че един от доставчиците на Търговеца му носеше кристалните съдове с керваните, които кръстосваха пустинята. Подържа в ръцете си Урим и Тумим: заради тези два камъка бе поело отново по пътя към съкровището си.

„Винаги съм до тези, които следват Личната си легенда“, бе казал старият цар.

Нищо нямаше да загуби, ако отидеше до склада и попиташе дали Пирамидите наистина се намират толкова далеч.

* * *

Англичанинът бе седнал в някаква постройка, която миришеше на животни, пот и прах. Помещението трудно можеше да се нарече склад, приличаше по-скоро на обор. „Никога не си бях представял, че ще трябва да мина през подобно място — мислеше той, докато разлистваше някакво списание по химия. — Десет години четене ме доведоха до един обор!“

Но не можеше да не продължи напред. Трябваше да вярва на поличбите. Целият му живот, всичките му научни занимания бяха посветени на стремежа да открие единствения език, на който говореше Вселената. Отначало бе проявил интерес към есперанто, после към религиите и накрая към алхимията. Можеше да говори на есперанто, познаваше отлично повечето религии, но все още не бе станал алхимик. Бе успял, наистина, да достигне до важни открития. Но оттук нататък търсенията му изобщо не напредваха. Напразно се бе опитвал да установи контакт с някой алхимик. Алхимиците са странни хора, мислят само за себе си и почти винаги отказват да помогнат. Дали пък не бяха открили тайната на Великото творение, наречено Философски камък, и поради това да са се затворили в мълчание?

Вече бе изхарчил част от състоянието, което баща му му бе оставил, в напразно търсене на Философския камък. Бе обиколил най-добрите библиотеки в света, бе купил най-важните и най-редките книги по алхимия. В една от тях прочете, че преди много години известен арабски алхимик посетил Европа. Говорело се, че бил на повече от двеста години и че бил открил Философския камък и Еликсира на дълголетието. Тази история бе направила силно впечатление на англичанина. Щеше да си остане обаче само легенда, ако един негов приятел, който се бе върнал от археологическа експедиция в пустинята, не му бе разказал за някакъв арабин с изключителни способности.

— Живее в оазиса Ал-Фаюм — каза приятелят му. — Хората говорят, че е на двеста години и че може да превърне всеки метал в злато.

Англичанинът не можа да си намери място от възбуда. Незабавно отложи всички ангажименти, взе по-важните книги и сега беше тук, в този склад, който приличаше на обор, а навън един огромен керван се готвеше да прекоси Сахара. И този керван щеше да мине през Ал-Фаюм.

„На всяка цена трябва да се запозная с проклетия алхимик“, помисли си англичанинът. И миризмата на животните му се стори малко по-поносима.

Един млад арабин, натоварен с доста багаж, влезе в постройката, където се намираше англичанинът, и го поздрави.

— Къде отивате? — попита го младият арабин.

— В пустинята — отговори англичанинът и отново се зачете. В момента нямаше никакво желание да разговаря. Трябваше да си спомни всичко, което бе научил за десет години, защото алхимикът сигурно щеше да го подложи на нещо като изпит.

Младият арабин извади една книга и започна да чете. Книгата беше на испански. „Това е добре“, каза си англичанинът. Говореше по-добре испански, отколкото арабски, и ако това момче отиваше в Ал-Фаюм, щеше да има с кого да разговаря, когато нямаше да е зает с по-важни неща.

„Странна работа — помисли си момчето, докато се опитваше отново да прочете сцената на погребението, с която започваше книгата, — Изминаха почти две години, откакто започнах да чета книгата, а все още съм на тези страници.“

Въпреки че наблизо нямаше цар, който да го прекъсне, то не успяваше да се съсредоточи. Все още се колебаеше за решението си. Но бе разбрало нещо много важно: решенията са само начало на нещо. Когато някой взема решение, той всъщност се гмурва в опасно течение и то може да го отнесе в посока, за която изобщо не е предполагал в момента на вземането му.

„Когато реших да търся съкровището си, никога не съм си представял, че ще работя в магазин за кристал — помисли си момчето в подкрепа на разсъждението си. -По силата на същата логика този керван съответства на взето от мен решение, но пътят, по който той ще мине, си остава загадка.“

Срещу него някакъв европеец също четеше книга. Европеецът беше антипатичен, бе го изгледал с презрение, когато то влезе. Можеха да станат добри приятели, но европеецът не бе пожелал да разговарят.

Момчето затвори книгата. Не искаше да върши нищо, с което да заприлича на този европеец. Извади от джоба си Урим и Тумим и започна да си играе с тях.

— Но това са Урим и Тумим! — възкликна чужденецът.

Момчето бързо прибра камъните в джоба си и каза:

— Не се продават.

— Не струват много — каза англичанинът. — Това са обикновени скални кристали. На земята има милиони скални кристали, но за посветения това са Урим и Тумим. Не знаех, че се срещат в тази част на света.

— Подари ми ги един цар — отвърна момчето. Чужденецът онемя. После пъхна ръка в джоба си и треперейки, извади същите два камъка.

— Спомена за някакъв цар — проговори той.

— А вие не вярвате, че царете разговарят с пастири — каза момчето, като с това искаше да приключи разговора.

— Напротив. Пастирите първи са признали един цар, когато останалата част от света е отказала да го признае. Ето защо няма нищо необикновено в това царете да разговарят с пастири.

И добави, страхувайки се, че момчето не е разбрало:

— Пише го в Библията. В същата книга, която ме научи как да направя Урим и Тумим. Тези камъни са единственият позволен от Бога начин за предсказване на бъдещето.

Духовниците ги инкрустират върху златни ризници.

Момчето се зарадва, че е дошло в този склад.

— Може би това е поличба — изказа на глас мислите си англичанинът.

— Кой ви е говорил за поличби? Интересът на момчето растеше с всеки изминал момент.

— В живота всичко е поличба — отвърна англичанинът, този път затваряйки списанието, което четеше. — Вселената е създадена, за да говори на език, който всички да разбират, но той е бил забравен. Освен другите неща аз търся и този Световен език.

Затова съм тук. За да открия един човек, който знае Световния език. Той е алхимик.

Разговорът бе прекъснат от собственика на склада.

— Имате късмет — каза дебелият арабин. — Днес следобед тръгва керван за Ал-Фаюм.

— Но аз съм за Египет — възрази момчето.

— Ал-Фаюм е в Египет — отвърна собственикът на склада. — Какъв арабин си ти?

Момчето отговори, че е испанец. Англичанинът се зарадва. Макар и облечено в арабски дрехи, момчето бе европеец.

— Той нарича поличбата „късмет“ — каза англичанинът, след като дебелият арабин излезе. — Ако можех, щях да напиша огромна енциклопедия за думите „късмет“ и „съвпадение“. С думи като тези е написан Световният език.

После добави, че е забелязал момчето благодарение на Урим и Тумим, а това едва ли би могло да се нарече „съвпадение“. Попита го дали и то е тръгнало да търси алхимика.

— Тръгнал съм да търся едно съкровище — каза момчето и веднага съжали за думите си. Но англичанинът сякаш не им обърна голямо внимание.

— Аз също, в известен смисъл — каза той.

— Дори не знам какво означава алхимия — добави момчето, ала в този момент собственикът на склада ги извика навън.

— Аз съм Водачът на кервана — каза един мъж с дълга брада и черни очи. — Имам власт над живота и смъртта на всеки, който е тръгнал с мен. Защото пустинята е като

капризна жена и понякога подлудява мъжете.

Имаше около двеста души и два пъти повече животни — камили, коне, магарета, птици. Англичанинът носеше няколко сандъка, пълни с книги. Имаше жени, деца, а повечето от мъжете носеха саби на кръста и дълги пушки на рамо. Вдигаха силна врява и Водачът трябваше да повтори още няколко пъти думите си, за да го разберат всички.

— Събрали сте се много хора и в сърцата ви има различни богове. Но моят единствен бог е Аллах и се заклевам в него, че ще направя всичко, което мога, и то по най-добрия начин, за да победя още веднъж пустинята. Сега искам всеки от вас да се закълне дълбоко в сърцето си в бога, в когото вярва, че ще ми се подчинява при всички обстоятелства. В пустинята неподчинението означава смърт.

Глух шепот премина през множеството. Всеки се заклеваше тихо пред своя бог. Момчето се закле в Исус Христос. Англичанинът стоеше мълчалив. Шепотът продължи по-дълго, отколкото бе необходимо за обикновена клетва. Хората молеха небето да ги закриля.

Чу се продължителен звук от тръба и всеки се качи на седлото. Момчето и англичанинът бяха купили камили и с мъка се качиха на тях. Момчето съжали камилата на англичанина, която бе натоварена с тежки сандъци, пълни с книги.

— Съвпадения не съществуват — каза англичанинът, опитвайки се да довърши разговора, който бяха започнали в склада. — Един приятел ме накара да дойда дотук, защото познаваше арабин, който…

Но керванът потегли и думите на англичанина не можеха повече да достигат до момчето. Независимо от това то знаеше за какво става въпрос. За тайнствената верига, в която нещата са свързани едно с друго и която бе направила така, че да стане пастир, да сънува един и същи сън, да отиде в оня град близо до Африка, да срещне на площада един цар, да се остави да го ограбят, за да се запознае след това с един търговец на кристал, и…

„Колкото повече се доближаваме до мечтата си, толкова повече Личната легенда се превръща в смисъл на живота ни“, помисли си момчето.

Керванът потегли на изток. Пътуваха сутрин, спираха,

когато слънцето напичаше силно, и отново продължаваха привечер. Момчето рядко разговаряше с англичанина, който през повечето време бе потънал в книгите си. Ето защо започна да наблюдава мълчаливо хода на животните и хората през пустинята. Сега всичко бе много по-различно от деня, в който бяха потеглили, когато суматохата, виковете, плачът на децата и цвиленето на животните се бяха смесили с нервните заповеди на водачите и на търговците.

В пустинята нямаше нищо друго освен вечния вятър, тишината и копитата на животните. Дори водачите рядко говореха помежду си.

— Много пъти съм прекосявал тези пясъци — каза една вечер някакъв камилар. — Но пустинята е толкова голяма, а хоризонтът — толкова далеч, че карат хората да се чувстват незначителни и да мълчат.

Момчето разбра какво искаше да каже камиларят, въпреки че никога преди това не бе стъпвало в пустинята. Всеки път, когато гледаше морето или огъня, бе в състояние да мълчи часове наред, без да мисли за нищо, потънало в необятността и силата на природните стихии.

„Научих много както от овцете, така и от кристалните съдове — помисли си то. — Пустинята също може да ме научи на нещо. Изглежда много по-стара и много по-мъдра.“

Вятърът никога не стихваше. Момчето си спомни за деня, в който бе почувствало същия този вятър в Тарифа, докато седеше на крепостната стена. Може би вятърът в момента галеше вълната на овцете му, докато те търсеха вода и храна из полетата на Андалусия.

„Те вече не са мои овце — каза си то, без да изпитва тъга. — Сигурно са свикнали с някой нов пастир, а мен са забравили. И това е добре. Който е свикнал да пътува, както овцете, знае, че винаги идва ден, в който трябва да тръгнеш.“

Сетне момчето си спомни за дъщерята на търговеца. Бе убедено, че тя вече се е омъжила. Вероятно за продавача на пуканки или пък за някой друг пастир, който също умее да чете и да разказва необикновени истории; в края на краищата той не бе единственият. Но това негово предчувствие го удиви. Нима той също бе на път да научи този Световен език, който знае миналото и бъдещето на всички хора? „Имам предчувствие“, често казваше майка му. Момчето започваше да

осъзнава, че предчувствията са мигновено потапяне на душата във Всемирния поток на живота, където историята на всеки човек е част от едно цяло, така че всичко можем да разберем, защото всичко е написано.

„Мактуб“, каза момчето, спомняйки си за Търговеца на кристал.

Една част от пустинята бе покрита с пясък, а друга — с камъни. Когато керванът стигнеше до някой каменен блок, заобикаляше го. Когато на пътя им се изпречеше скала, правеха голям завой. Когато пясъкът бе твърде ситен за копитата на камилите, минаваха оттам, където беше по-устойчив. На места, където едно време е имало езера, земята бе покрита със сол. Животните надаваха рев, камиларите слизаха и ги разтоварваха. После слагаха товара на собствения си гръб, преминаваха през опасното място и отново натоварваха животните. Когато някой от водачите се разболееше или умреше, камиларите хвърляха жребий и избираха нов водач.

Ала нищо от това не ставаше случайно: независимо че керванът често бе принуден да се отклонява, той винаги следваше пътя към крайната цел. След като преодолееше препятствията, отново намираше звездата, която сочеше местонахождението на оазиса. Когато на разсъмване хората виждаха на небето тази блестяща звезда, знаеха, че тя сочи към място, където има жени, вода, фурми и палми. Единствено англичанинът не бе разбрал това, защото почти през цялото време четеше книгите си.

Момчето също носеше със себе си книга, която се бе опитало да чете през първите дни на пътуването. Но му се стори много по-интересно да наблюдава кервана и да слуша вятъра. След като опозна по-добре камилата си и се привърза към нея, изхвърли книгата. Тя бе излишен товар въпреки суеверието, което бе породила у него, защото всеки път, когато я отваряше, срещаше някоя важна личност.

Най-накрая момчето успя да се сприятели с камиларя, който винаги пътуваше до него. Нощем, когато спираха, за да починат около запалените огньове, то му разказваше приключенията си от времето, когато беше пастир.

По време на един от тези разговори камиларят на свой ред заговори за живота си.

— Живеех близо до Ал-Кайрум — започна да разказва

той. — Грижех се за зеленчуковата си градина, за децата си и мислех, че животът ми няма да се промени до деня на смъртта ми. Една година реколтата бе по-богата от обикновено. Отидох с цялото си семейство в Мека и така изпълних единственото задължение, което ми оставаше. Бях доволен и вече можех спокойно да умра.

Но един ден земята започна да трепери и Нил излезе от коритото си. Това, което мислех, че се случва само на другите, се случи и на мен. Съседите ми се уплашиха, че наводнението ще унищожи маслиновите им дървета; жена ми се боеше да не би водата да отнесе децата ни, а аз се страхувах, че ще видя разрушено всичко онова, което бях постигнал.

Ала нищо не можеше да се направи. Земята бе станала неизползваема и трябваше да намеря друг начин да си изкарвам прехраната. Сега съм камилар. Но тогава разбрах думите на Аллах: никой не се страхува от неизвестното, защото всеки човек е способен да отвоюва това, което иска и от което се нуждае.

Страхуваме се единствено да не загубим това, което притежаваме, било то животът ни или пък градината ни. Но този страх ще премине, когато разберем, че собствената ни история и историята на света са написани от една и съща Ръка.

Понякога керваните се срещаха през нощта. И винаги единият керван имаше това, от което другият се нуждаеше. Като че ли наистина всичко бе написано от една и съща Ръка. Камиларите си разменяха информация за пясъчните бури и се събираха около огньовете да си разказват истории за пустинята.

Друг път се появяваха тайнствени мъже. Бяха бедуини и зорко следяха пътя, по който се движеха керваните. Пристигаха безшумно и все така безшумно си тръгваха, целите загърнати в тъмни бурнуси, изпод които се виждаха само очите им.

Една вечер камиларят се приближи до огъня, където седяха момчето и англичанинът.

— Говори се за война между клановете — каза камиларят.

Тримата замлъкнаха. Момчето усети страха, който витаеше из въздуха, макар че никой не бе изрекъл нито дума. За пореден път бе успяло да разбере езика без думи, Световния език.

След известно време англичанинът попита има ли някаква

опасност за кервана.

— Който влезе веднъж в пустинята, не може да се върне назад — каза камиларят. — А щом не можем да се върнем, единственото нещо, което трябва да направим, е да открием най-добрия начин да продължим пътя си. За останалото Аллах ще се погрижи, включително и за опасността.

И завърши, произнасяйки тайнствената дума „Мак-туб“.

— Вие трябва да обърнете по-голямо внимание на керваните — каза момчето на англичанина, след като камиларят се отдалечи. — Те доста често се отклоняват от пътя си, но винаги вървят към крайната цел.

— А ти трябва да четеш повече книги за света — отговори англичанинът. — Книгите са като керваните.

Дългата колона от хора и животни започна да върви по-бързо. Не само през деня цареше тишина. Нощите, когато хората обикновено се събираха да разговарят около огньовете, също се изпълниха с мълчание. Един ден Водачът на кервана реши, че повече няма да се палят огньове, за да не привличат вниманието.

Пътниците нареждаха животните в кръг и всички спяха в центъра, като по този начин се опитваха поне малко да се стоплят през студените нощи. Водачът поставяше въоръжена стража около лагера.

През една такава нощ англичанинът не можа да заспи. Повика момчето и тръгнаха да се разхождат из дюните. Имаше пълнолуние и момчето разказа историята си на англичанина. Той се заинтригува от случая с магазина, който преуспял, откакто момчето започнало да работи в него.

— Това е принципът, който движи всичко — каза той. — В алхимията се нарича Всемирна душа. Когато желаеш нещо от цялото си сърце, ти се приближаваш до Всемирната душа. Тя винаги е положителна сила.

Каза също така, че душата не е само привилегия на хората: всичко, което съществува на повърхността на Земята, също притежава душа, независимо дали става дума за минерал, растение, животно или само някаква мисъл.

— Всичко, което се намира под и на повърхността на Земята, непрекъснато се променя, защото Земята е жива и също притежава душа. Ние сме част от тази Душа, но рядко узнаваме, че тя винаги е на наша страна. Ала ти сигурно си

разбрал, че в магазина за кристал самите предмети също са допринасяли за неговото преуспяване.

Момчето мълчаливо съзерцаваше луната и белия пясък.

— През последните дни наблюдавам как керванът прекосява пустинята — промълви то. — Керванът и пустинята говорят на един и същи език, затова тя му позволява да премине през нея. Но тя ще следи всяка негова стъпка, за да провери дали той е в пълна хармония с нея. И керванът ще стигне до оазиса само ако издържи това изпитание.

Ако някой от нас, дори да е много смел, дойде тук, без да разбира този език, ще умре още през първия ден.

Двамата вдигнаха поглед към луната.

— Това е магията на поличбите — продължи момчето. — Виждам как водачите разчитат поличбите в пустинята и как душата на кервана разговаря с душата на пустинята.

След известно време англичанинът на свой ред проговори:

— Трябва да обърна по-голямо внимание на кервана.

— А аз трябва да прочета вашите книги — отвърна момчето.

Книгите бяха много странни. В тях се говореше за живак, сол, дракони и крале, но момчето нищо не можеше да разбере. Имаше обаче една мисъл, която се повтаряше: че всички неща са проявления на една-единствена същност.

В една от книгите момчето откри, че най-важният текст от алхимията се състои само от няколко реда и е гравиран върху един най-обикновен изумруд.

— Това е Изумруденият скрижал — каза англичанинът, горд от това, че може да научи момчето на нещо.

— Но защо тогава трябва да се изчетат толкова много книги?

— За да можеш да разбереш тези няколко реда — отговори англичанинът, ала самият той не бе много убеден в това.

Книгата, която най-силно заинтригува момчето, описваше живота на известните алхимици. Бяха хора, посветили цялото си съществуване на това да пречистват метали в лабораториите си. Вярваха, че ако един метал бъде обработван години наред, той накрая ще изгуби специфичните си свойства, за да остане от него само Всемирната душа. Тази единствена субстанция позволяваше на алхимиците да придобият познания за всичко,

което съществува на повърхността на Земята, защото тя бе езикът, чрез който нещата общуват помежду си. Това откритие, което алхимиците наричаха Великото творение, бе създадено от две части — течна и твърда субстанция.

— Нима не е достатъчно да наблюдаваш хората и поличбите, за да откриеш този език? — попита момчето.

— Страдаш от манията да опростяваш всичко — отвърна разгневен англичанинът. -Алхимията изисква сериозна работа. Необходимо е да следваш всяка фаза от процеса така, както са посочили учителите.

Момчето откри, че течната субстанция на Великото творение се нарича Еликсир на дълголетието и той не само лекува всички болести, но и не позволява на алхимика да остарее. А твърдата субстанция се нарича Философски камък.

— Не е лесно да се открие Философският камък — каза англичанинът. -Алхимиците прекарвали дълги години в лабораториите си, наблюдавайки огъня, който пречиства металите. Толкова дълго наблюдавали огъня, че дълбоко в себе си постепенно се отказали от суетите на света. Докато един прекрасен ден открили, че пречистването на металите е пречистило и тях самите.

Момчето се сети за Търговеца на кристал. Той беше споменал, че е добре, дето са почистили кристалните съдове, за да изтрият от главите си лошите мисли. Все повече се убеждаваше, че алхимията може да се изучи в ежедневието.

— Освен това — продължи англичанинът — Философският камък притежава едно необикновено свойство. Съвсем малко парченце от него е в състояние да превърне големи количества метал в злато.

След като момчето чу това, алхимията го заинтригува още по-силно. Мислеше, че с малко търпение ще успее да превърне всичко в злато. Прочете биографиите на някои личности, които бяха успели: Хелвеций, Елий, Фулканелли, Жебер. Животът им е бил необикновен, всички те са следвали Личната си легенда докрай. Пътували са, срещали са се с мъдреци, правели са чудеса пред невярващите, притежавали са Философския камък и Еликсира на дълголетието.

Ала когато се опитваше да разбере по какъв начин да стигне на свой ред до Великото творение, съвсем се объркваше. В книгите имаше само рисунки, закодирани напътствия и

неясни обяснения.

— Защо са написани на такъв недостъпен език? — попита то една вечер англичанина. Впрочем бе забелязало, че напоследък той беше в лошо настроение. Може би книгите му липсваха.

— За да могат да ги разберат само тези, които имат достатъчно силно чувство за отговорност — отвърна англичанинът. — Представи си, че всеки започне да превръща оловото в злато. За кратко време златото ще престане да има каквато и да било стойност. Само упоритите, само тези, които истински са се посветили на търсенето, могат да достигнат до Великото творение. Ето защо съм дошъл в пустинята: за да открия един истински алхимик, който да ми помогне да разчета закодираните обяснения.

— Кога са писани тези книги? — попита момчето.

— Преди няколко века.

— По онова време не е имало книгопечатане — настоя момчето. — Не е било възможно всички да научат за съществуването на алхимията. Защо тогава езикът им е толкова странен? Какви са тези рисунки в тях?

Англичанинът не отговори. Каза, че от доста дни наблюдава кервана, но не е успял да открие нищо ново. Бе забелязал само едно: все по-често се споменаваше за война.

Един ден момчето най-сетне върна книгите на англичанина.

— Е, успя ли да научиш много нови неща? — попита той, изпълнен с очакване. Имаше нужда от някой, с когото да разговаря, за да забрави страха от войната.

— Научих, че светът има Душа и че който разбере тази Душа, ще разбере езика на нещата. Научих, че много алхимици са следвали Личната си легенда и са успели да открият Всемирната душа, Философския камък, Еликсира на дълголетието. Ала научих най-вече, че тези неща са толкова прости, та могат да бъдат гравирани върху един изумруд.

Англичанинът остана разочарован. Бе посветил толкова години от живота си на магическите символи, трудните думи, лабораторните уреди, а нищо от това не бе заинтригувало момчето. „Сигурно душата му е твърде примитивна, за да може да разбере тези неща“, реши той.

Взе си книгите и ги сложи в сандъците, които висяха на

седлото на камилата.

— Върни се при кервана си — каза англичанинът. — Мен той на нищо не можа да ме научи.

И момчето отново потъна в съзерцание на мълчаливата пустиня и на пясъка, който животните раздвижваха. „Всеки учи по свой начин — повтаряше си то. — Неговият начин е различен от моя, така както моят начин се различава от неговия. Но както той, така и аз търсим своята Лична легенда, заради което го уважавам.“

Керванът започна да пътува денонощно. Непрекъснато се появяваха плътно увити в бурнуси пратеници и камиларят, който бе станал голям приятел с момчето, обясни, че войната между клановете е започнала. Щеше да бъде голям късмет, ако успеят да стигнат до оазиса.

Животните бяха изтощени, а хората — все по-мълчаливи. През нощта мълчанието ставаше ужасяващо, защото ревът на някоя камила, който по-рано не беше нищо друго освен най-обикновен животински рев, сега плашеше всички, защото можеше да бъде сигнал за нападение.

Опасността от война сякаш не тревожеше особено камиларя.

— Жив съм — каза той на момчето, докато ядеше шепа фурми в една тъмна и студена нощ. — Когато ям, не правя нищо друго, освен да ям. Ако трябва да вървя, ще вървя, без да мисля за друго. Ако трябва да се бия, все ми е едно дали ще умра сега или пък някой друг ден. Защото не живея нито с миналото си, нито с бъдещето си. Разполагам само с настоящето и само то ме интересува. Ако можеш никога да не излизаш от настоящето, ще бъдеш щастлив човек. Ще разбереш, че в пустинята съществува живот, че небето е осеяно със звезди, а воините се бият, защото това е част от човешкото битие. Животът ти ще се превърне в безкраен празник, защото той не е нищо друго освен моментът, в който живеем.

Две вечери след това, преди да заспи, момчето погледна към звездата, която сочеше пътя на кервана през нощта. Стори му се, че хоризонтът се намира по-близо, защото над пустинята имаше стотици звезди.

— Там е оазисът — каза камиларят.

— Но защо не тръгнем веднага нататък?

— Защото имаме нужда от сън.

Момчето отвори очи, когато слънцето изгряваше на хоризонта. На мястото на малките звезди през нощта сега се простираше безкрайна редица от финикови палми, които покриваха цялата пустиня.

— Пристигнахме! — възкликна англичанинът, който също току-що се бе събудил.

Момчето обаче гледаше палмите пред себе си, без да продумва. Пустинята го бе научила на мълчание. Предстоеше му дълъг път, докато стигне до Пирамидите, и един ден тази сутрин щеше да бъде само спомен. Сега обаче тя бе настоящето, празникът, за който бе споменал камиларят, и момчето се опитваше да изживее този миг с помощта на уроците от миналото и мечтите за бъдещето. Един ден тази картина с хилядите палми щеше да бъде спомен. Но за него в този момент тя означаваше сянка, вода и убежище от войната. Както ревът на камила можеше да се превърне в сигнал за опасност, така и редицата от палми можеше да означава чудо.

„Светът говори на много езици“, реши момчето.

„Когато времето ускори своя ход, керваните също тръгват по-бързо“, мислеше си Алхимикът, докато гледаше как в оазиса пристигат стотици хора и животни. Местните жители шумно посрещаха новодошлите, вдигналият се прах закриваше слънцето на пустинята, а децата подскачаха, възбудени от появата на непознати. Алхимикът забеляза, че племенните вождове се приближиха до Водача на кервана, а после дълго разговаряха помежду си.

Ала нищо от това не заинтригува особено Алхимика. Бе видял много хора, които пристигаха и заминаваха, докато оазисът и пустинята оставаха такива, каквито са. Бе видял крале и просяци да стъпват по пясъка, който непрекъснато променяше формата си поради вятъра, но продължаваше да бъде същият пясък, който той познаваше от дете. Въпреки това не можеше да сдържи радостното чувство, което всеки пътник изпитва дълбоко в сърцето си, когато след жълтата земя и синьото небе пред погледа му се появи зеленината на палмите. „Сигурно Бог е създал пустинята, за да може човек да се усмихне при вида на палмите“, помисли си той.

После реши да се съсредоточи върху проблеми от практически характер. Знаеше, че с кервана идва някой, на когото той ще трябва да разкрие част от тайните си. Поличбите

му бяха подсказали за него. Все още не знаеше кой е този човек, но имаше набито око и щеше да го разпознае веднага щом го види. Надяваше се новодошлият да е толкова способен, колкото беше предишният му ученик.

„Не знам защо тези неща трябва да бъдат предавани толкова скрито“, размишляваше той. Във всеки случай не ставаше дума за нещо поверително, а и Бог свободно разкриваше тайните си на всички създания.

Той виждаше само едно обяснение на този факт: нещата трябва да се предават така, защото са сътворени от Чистия живот, а точно този вид живот трудно може да бъде доловен в картини или в думи.

Защото хората се оставят да бъдат очаровани от картини и думи и накрая забравят за Световния език.

Новодошлите веднага бяха отведени при племенните вождове от Ал-Фаюм. Момчето не можеше да повярва на очите си: вместо кладенец, заобиколен от няколко палми, както бе чело навремето в някаква книга по история, пред него се простираше оазис, много по-голям от повечето села в Испания. В оазиса имаше триста кладенеца, петдесет хиляди финикови палми и голям брой цветни шатри, разпръснати около тях.

— Прилича на приказка от „Хиляда и една нощ“ — каза англичанинът, който гореше от нетърпение да се срещне час по-скоро с Алхимика.

Веднага ги наобиколиха деца, които с любопитство разглеждаха животните, камилите и пристигащите хора. Мъжете ги разпитваха дали не са видели някъде битка, а жените се караха помежду си за платовете и скъпоценните камъни, които търговците бяха донесли. Мълчанието на пустинята сякаш беше само отминал сън; новодошлите говореха безспир, смееха се и викаха, сякаш бяха излезли от някакъв нематериален свят, за да бъдат отново сред хора. Бяха доволни и щастливи.

Камиларят обясни на момчето, че макар и оазисите да се смятат за неутрални зони, защото в тях живеят предимно жени и деца, предишния ден били взети предпазни мерки. Както едната, така и другата враждуваща страна имали оазиси от единия до другия край на пустинята. Воините обаче се биели на открито, сред пясъците на пустинята, но не и в оазисите, които служели за убежище.

Водачът на кервана с мъка успя да събере всички и започна да ги наставлява. Щели да останат тук, докато свърши войната между клановете. Тъй като били гости на оазиса, местните жители щели да ги приемат в шатрите си и да им отстъпят най-хубавите места в тях. Така повелявал Законът на гостоприемството. След това Водачът накара всички, включително и собствените си стражи, да предадат оръжието си на мъжете, посочени от племенните вождове.

— Такива са правилата на Войната — обясни Водачът на кервана. — По този начин оазисите не могат да служат за убежище нито на бойни отреди, нито на отделни воини.

За голяма изненада на момчето англичанинът извади от джоба на сакото си хромиран револвер и го даде на мъжа, който събираше оръжието.

— Но защо ви е револвер? — попита момчето.

— За да ми помогне да се доверя на хората — отвърна англичанинът. Бе доволен, че е стигнал до крайната цел на търсенето си.

А момчето мислеше за съкровището си. Колкото повече се приближаваше до мечтата си, толкова по-трудни ставаха нещата. Вече не действаше така нареченият от стария цар Късмет на начинаещия. Сега бе дошъл моментът да се подложат на изпитание упоритостта и смелостта на този, който е тръгнал да търси Личната си легенда, и момчето знаеше това. Ето защо не трябваше нито да бърза, нито да проявява нетърпение. В противен случай рискуваше да не забележи поличбите, с които Бог бе белязал пътя му.

„Бог е белязал пътя ми“, помисли си момчето, изненадано от себе си. До този момент поличбите за него бяха нещо съвсем естествено на този свят. Също като храненето, спането, нуждата от любов, търсенето на работа. Никога не бе предполагало, че това може да е езикът, чрез който Бог му показва какво трябва да прави.

„Не бъди нетърпелив — повтори момчето на себе си. — Както каза камиларят, яж, когато е време за ядене, и върви, когато е време за вървене.“

Изтощени от умора, през първия ден всички спаха, включително и англичанинът. Момчето бе доста далеч от него, в една шатра с пет други момчета, които бяха почти на неговата възраст. Тъй като живееха постоянно в пустинята,

искаха да слушат истории за големите градове.

Момчето им разказа за живота си като пастир и тъкмо щеше да заговори за магазина за кристал, когато в шатрата влезе англичанинът.

— Търсих те цяла сутрин — каза той, извеждайки момчето навън. — Трябва да ми помогнеш да открия къде живее Алхимикът.

Отначало се опитаха да го намерят без чужда помощ. Един алхимик несъмнено живее по начин, различен от този на останалите жители на оазиса, и сигурно в шатрата му има постоянно запалена свещ. След дълго обикаляне се убедиха, че оазисът е много по-голям, отколкото си го бяха представяли, и че в него има стотици шатри.

— Загубихме почти цял ден — каза англичанинът, преди да седнат с момчето до един от кладенците.

— Може би ще е по-добре да попитаме — рече момчето.

Англичанинът се колебаеше, понеже не искаше в оазиса да узнаят за присъствието му. Накрая се съгласи и помоли момчето да стори това, тъй като то говореше арабски по-добре от него. Момчето се приближи до една жена, която бе дошла при кладенеца, за да напълни с вода кожения си мях.

— Добър ден! Бихте ли ми казали къде точно живее Алхимикът? — попита момчето.

Жената отвърна, че никога не е чувала за него, и бързо се отдалечи. Преди това обаче го предупреди да не заговаря жени, облечени в черно, тъй като те са омъжени. Традицията трябвало да се спазва.

Англичанинът остана безкрайно разочарован. Напразно бе предприел това дълго пътуване. И момчето на свой ред се натъжи. Спътникът му също като него следваше Личната си легенда. А когато някой прави това, цялата Вселена съдейства, за да постигне той желаното от него, бе казал старият цар. А той не може да не е казал истината.

— По-рано никога не бях чувал да се говори за алхимици — каза момчето. — Иначе щях да се опитам да ти помогна.

Нещо проблесна в очите на англичанина.

— Разбира се, че е така! Сигурно никой тук не знае с какво се занимава един алхимик! Трябва да попиташ за човека, който лекува всички болести в селото!

Много жени, всичките облечени в черно, идваха да си налеят вода от кладенеца, но въпреки настояванията на англичанина момчето не заговори нито една от тях. Най-накрая се появи един мъж.

— Познавате ли някой тук, който да лекува болести? — попита момчето.

— Аллах лекува всички болести — отвърна мъжът, видимо изплашен от чужденците. — Вие търсите магьосници.

И след като издекламира няколко стиха от Корана, продължи по пътя си.

Приближи се друг мъж. Бе по-възрастен и носеше само една малка кофа. Момчето му зададе същия въпрос.

— А защо ви трябва такъв човек? — попита арабинът, вместо да отговори.

— Защото приятелят ми е пътувал месеци наред, за да се срещне с него — отвърна момчето.

— Ако тук, в оазиса, има такъв човек, той сигурно ще е много могъщ — каза старецът, след като размисли за миг. — Дори и племенните вождове не ще могат да се срещат с него, когато им се наложи. Той ще е този, който ще реши. Изчакайте края на войната и си вървете с кервана. Не се опитвайте да проникнете в живота на оазиса — добави той и се отдалечи.

Но англичанинът ликуваше. Бяха попаднали на вярна следа.

Най-сетне се появи една девойка, която не беше облечена в черно. Носеше стомна на рамо и беше със забулена глава, но лицето й беше открито. Момчето се приближи, за да я попита за Алхимика.

И сякаш времето спря, а Всемирната душа се появи пред него с цялата си сила. Когато видя черните й очи, колебаещи се между усмивката и мълчанието, разбра най-важната и най-мъдрата част от Езика, на който говореше светът и който всички хора на земята дълбоко в сърцата си бяха способни да разберат. Тя се наричаше Любов и бе по-стара от хората и от самата пустиня, но въпреки това се появяваше отново със същата сила навсякъде, където два чифта очи се срещнеха, както се срещнаха тези два чифта очи до един кладенец. Накрая устните избраха усмивката и това бе поличба. Поличбата, която, без да знае, момчето бе чакало през целия си живот и която бе търсило в овцете, в книгите, в кристалните

съдове и в мълчанието на пустинята.

Това беше най-чистият Световен език, без никакви обяснения, защото Вселената не се нуждае от обяснения, за да продължи пътя си в безкрайното пространство. В този момент момчето разбра единствено, че е застанало пред жената на своя живот и че тя сигурно го знае, без да са нужни никакви думи. Беше убедено в това повече, отколкото във всичко останало на света, дори и родителите му винаги да бяха казвали, че трябва първо да ухажваш едно момиче, да се сгодиш, да го опознаеш и да имаш пари, преди да се ожениш. Но който твърди това, никога не е достигнал до универсалния език, защото потопиш ли се в него, не е трудно да разбереш, че в света винаги има двама души, които се търсят, било сред пустинята, било в големите градове. А когато се открият и очите им се срещнат, миналото и бъдещето вече изгубват всякакво значение, съществува само този момент и тая невероятна увереност, че всички неща под слънцето са написани от една и съща Ръка. Ръката, която събужда Любовта и която е създала сродна душа за всеки, който работи, почива и търси съкровища под слънцето. Защото, ако не беше така, мечтите на човешката раса нямаше да имат никакъв смисъл. „Мактуб“, каза си момчето.

Англичанинът стана от мястото, където седеше, и го разтърси.

— Хайде, попитай я!

Момчето се доближи до девойката, която отново се усмихна. Усмихна се и то.

— Как се казваш? — попита я.

— Фатима — рече момичето, свеждайки очи.

— Това име се среща и там, откъдето идвам.

— Това е името на дъщерята на Пророка — каза Фатима. — Нашите воини са го пренесли в твоята страна.

Девойката бе тъй нежна, а говореше за воини с такава гордост! Ала англичанинът до него продължаваше да настоява и момчето я попита за човека, който лекува всички болести.

— Той познава тайните на света. Разговаря с джиновете на пустинята — каза тя.

Джинове наричаха добрите и злите духове. И девойката посочи с ръка на юг към мястото, където живееше този странен човек.

После напълни стомната и си тръгна. Англичанинът пък

тръгна да търси Алхимика. А момчето още дълго остана седнало до кладенеца. Разбра, че някога източният вятър е оставил на лицето му парфюма на тази девойка, че я обича още преди да знае, че съществува, и любовта му към нея ще му помогне да открие всички съкровища на света.

На другия ден момчето се върна при кладенеца, за да чака девойката. Но за своя изненада завари там англичанина, който за пръв път бе вперил поглед в пустинята.

— Чаках цял следобед и цяла вечер — каза англичанинът. — Той дойде, когато започнаха да се появяват първите звезди. Разказах му за това, което търся. Тогава той ме попита дали вече съм превръщал олово в злато. Отговорих му, че именно това искам да науча. Тогава той ми каза да опитам. Единствените му думи бяха: „Върви да опиташ.“

Момчето мълчеше. Англичанинът бе пропътувал цялото това разстояние, за да чуе нещо, което вече знаеше. Момчето си спомни, че и то бе дало шест овце на стария цар, без той да му каже нищо ново.

— Опитай тогава — рече то на англичанина.

— Точно това ще направя. Дори ще започна веднага. Малко след като англичанинът си тръгна, дойде Фатима, за да напълни стомната си с вода.

— Дойдох да ти кажа нещо съвсем простичко — изрече момчето. — Искам да станеш моя жена. Обичам те. Момичето остави стомната си да прелее.

— Ще те чакам тук всеки ден. Прекосих пустинята, за да търся едно съкровище близо до Пирамидите. Войната беше за мен проклятие. Но сега я благославям, защото ми позволява да остана близо до теб.

— Войната ще свърши някой ден — каза момичето.

Момчето погледна палмите в оазиса. Беше пастир, а тук имаше много овце. За него Фатима имаше по-голямо значение от съкровището.

— Воините търсят своите съкровища — каза девойката, като че ли бе отгатнала мислите на момчето. — А жените от пустинята се гордеят с воините си.

След това отново напълни стомната и си отиде.

Всеки ден момчето отиваше при кладенеца да чака Фатима. Разказа й за живота си като пастир, за царя, за магазина за кристал. Сприятелиха се и с изключение на

петнайсетте минути, които прекарваше с нея, останалата част от деня минаваше безкрайно бавно. Бе изтекъл почти месец, откакто бяха пристигнали в оазиса, когато Водачът на кервана свика всички на събрание.

— Не знаем кога ще свърши войната и не можем да продължим пътя си — каза той. — Битки сигурно ще има дълго, може би години. И от двата лагера се сражават силни и храбри воини, които са горди, че воюват. Това не е война между добрите и лошите. Това е война между силите, които се борят за една и съща власт, а когато започне такава битка, тя продължава по-дълго от останалите, защото Аллах подкрепя и двете страни.

Хората се разпръснаха. Същия следобед момчето отново се срещна с Фатима и й разказа за събранието.

— На втората ни среща ти ми заговори за любовта си — каза девойката. — После ми разказа за много красиви неща, като Световния език и Всемирната душа. Всичко това постепенно ме накара да се почувствам част от теб.

Момчето слушаше гласа й, който му се струваше по-хубав от шума на вятъра в листата на палмите.

— Толкова отдавна стоя при тоя кладенец в очакване да се появиш… Вече не си спомням за моето минало, за Традицията, за начина, по който мъжете биха искали да се държат жените от пустинята. От дете мечтаех за това как пустинята ще ми донесе най-хубавия подарък в живота ми. Този подарък най-сетне пристигна, това си ти.

Момчето поиска да докосне ръката й. Но Фатима бе хванала дръжките на стомната.

— Ти ми разказа за мечтите си, за стария цар, за съкровището. Разказа ми за поличбите. Ето защо не се страхувам от нищо. Нали поличбите те доведоха при мен? И аз съм част от твоята мечта, от Личната ти легенда, както често казваш.

Затова искам да продължиш пътя си към това, което си дошъл да търсиш. Ако трябва да изчакаш края на войната, толкова по-добре. Но ако трябва да заминеш преди това, тръгвай към твоята Легенда. Вятърът променя формата на дюните, но пустинята си остава същата. Така ще бъде и с нашата любов.

Мактуб — добави тя. — Ако аз съм част от твоята

Легенда, един ден ти ще се върнеш.

Момчето си тръгна натъжено от срещата с Фатима. Спомни си за много хора, с които се бе запознало. На женените овчари им беше много трудно да убедят жените си, че трябва да обикалят из полето. Любовта изисква да бъдеш близо до човека, когото обичаш.

На другия ден то разказа всичко това на Фатима.

— Пустинята ни отнема мъжете и не винаги ги връща — отвърна тя. — Трябва да свикваме с това. От този момент те започват да съществуват за нас в облаците, които не носят дъжд, в животните, които се крият между камъните, във водата, която щедро избликва от земята. Те стават част от всяко нещо, превръщат се във Всемирната душа.

Някои се завръщат. Тогава всички останали жени са щастливи, защото мъжете, които те очакват, също могат да се завърнат един ден. По-рано гледах тези жени и завиждах на щастието им. А сега и аз ще има кого да очаквам.

Аз съм жена от пустинята и се гордея с това. Искам и моят мъж да бъде свободен като вятъра, който движи дюните. Искам да откривам моя мъж в облаците, в животните и във водата.

Момчето тръгна да търси англичанина. Искаше да му разкаже за Фатима. Учуди се, когато видя, че е построил малка пещ до шатрата си. Пещта беше странна, а върху нея бе поставена прозрачна стъкленица. Англичанинът поддържаше огъня с дърва, устремил поглед към пустинята. Очите му блестяха по-силно, когато прекарваше по цели нощи, зачетен в книгите си.

— Това е първият етап от работата — каза той. — Трябва да отделя нечистата сяра. За да постигна това, не бива да се страхувам от неуспех. Именно страхът от неуспеха ми пречеше до днес да се опитам да стигна до Великото творение. И сега започвам това, което бих могъл да започна още преди десет години. Щастлив съм все пак, че не съм чакал двайсет години.

И продължи да слага дърва в огъня и да съзерцава пустинята. Момчето остана при него, докато пустинята започна да розовее от светлината на залеза. Тогава то изпита непреодолимото желание да отиде дотам, за да види дали тишината ще може да отговори на въпросите му.

Дълго вървя без посока, като не губеше от поглед палмите на оазиса. Слушаше вятъра, усещаше камъните под краката си.

Понякога се натъкваше на някоя раковина и знаеше, че много отдавна тази пустиня е била огромно море. После седна на един камък, запленено от гледката, която се простираше пред него. Не можеше да отдели Любовта от чувството за собственост. Ала Фатима беше момиче от пустинята. И ако някой би могъл да му помогне да я разбере, то това беше само пустинята.

Стоеше така, без да мисли за нищо, когато усети някакво движение над главата си. Погледна към небето и видя два ястреба, които летяха много високо.

Започна да наблюдава ястребите и рисунките, които те описваха, летейки. На пръв поглед полетът им представляваше произволно криволичене, но за момчето имаше някакъв смисъл. Не можеше обаче да разбере какво точно означава. Тогава реши да проследи с поглед движението на птиците, като се надяваше да открие в него някакво послание. Може би пустинята беше в състояние да му обясни любовта без притежание.

Почувства, че му се доспива. Но сърцето му настояваше да не заспива, а да се отдаде на мига. „Ето че постепенно проникам до същността на Световния език и всичко на земята придобива някакъв смисъл, дори и полетът на ястребите. — И в този момент благодари на съдбата, че го е изпълнила с любов към едно момиче. -Когато човек обича, нещата придобиват още по-дълбок смисъл“ — помисли си момчето.

Изведнъж единият от ястребите се спусна светкавично и нападна другия. По време на това внезапно движение момчето за миг видя следното: въоръжен отряд с извадени саби нападаше оазиса. Видението веднага изчезна, но остави у него тревожно усещане. Бе чувало да се говори за миражи, дори понякога му се бяха привиждали. Това бяха желания, които се материализираха върху пясъка на пустинята. Но момчето в никакъв случай не желаеше оазисът да бъде нападнат от въоръжен отряд.

Реши да забрави за всичко това и да се върне към медитирането. Опита отново да се съсредоточи върху розовеещата пустиня и камъните. Но нещо в сърцето му не му даваше покой.

„Винаги следвай поличбите“, бе казал старият цар. Момчето си помисли за Фатима. Спомни си за това, което бе

видяло, предчувствайки, че то наистина ще се случи съвсем скоро.

С мъка излезе от транса, в който бе изпаднало. Стана и тръгна към палмите. Още веднъж се убеди в многоезичието на нещата: този път пустинята се бе превърнала в сигурно убежище, а оазисът бе станал опасен.

Камиларят бе седнал до една палма и също се бе загледал в залеза на слънцето, когато видя момчето да се появява зад една от дюните.

— Въоръжен отряд идва насам — каза то. — Имах видение.

— Пустинята изпълва с видения сърцата на хората — отвърна камиларят.

Ала момчето му разказа за ястребите: бе наблюдавало полета им, когато внезапно се бе потопило във Всемирната душа.

Камиларят не каза нищо. Разбираше за какво говори момчето. Знаеше, че всяко едно нещо на повърхността на земята може да разкаже историята на останалите неща. Всеки човек, който отвори книга на някаква страница или погледне ръцете на хората, полета на птиците, картите за игра или пък нещо друго, би могъл да намери връзка със събитието, което изживява в момента. Всъщност нещата сами по себе си нищо не показват. Хората са тези, които, наблюдавайки нещата, разбират по какъв начин да достигнат до Всемирната душа.

Пустинята бе пълна с хора, които си изкарваха хляба с това, че лесно можеха да проникнат във Всемирната душа. Наричаха ги гадатели, а жените и старците се бояха от тях. Воините рядко ги търсеха, защото никой не влиза в битка, когато знае, че ще умре. Воините предпочитаха да усещат вкуса на битката и вълнението пред неизвестното; бъдещето е написано от Аллах, а всичко, което той е написал, е за доброто на човека. Ето защо воините живееха единствено в настоящето. А настоящето бе пълно с изненади и те трябваше да внимават за много неща: къде е сабята на врага, къде е конят му, какъв удар да му нанесат, за да си спасят живота.

Камиларят беше воин и неведнъж му се бе случвало да се обръща към гадатели. Някои от тях му бяха казали верни неща, други — не. Докато един ден най-старият и всяващият най-голям страх гадател бе попитал камиларя защо толкова иска да

узнае бъдещето си.

— За да мога да направя нещо — отвърнал камиларят. — И да направя така, че да избегна това, което не бих искал да се случи.

— В такъв случай това вече няма да е твоето бъдеще — възразил гадателят.

— Тогава може би искам да узная бъдещето си, за да се подготвя за това, което предстои да стане.

— Ако ти предстоят хубави неща, то те ще бъдат за теб приятна изненада — казал гадателят. — А ако са лоши, ти ще страдаш много преди те да се случат.

— Искам да узная бъдещето си, защото съм човек — казал накрая камиларят на гадателя. — А хората живеят заради бъдещето.

Гадателят замълчал за известно време. Неговият метод на гадаене бил да хвърля на пода пръчици и да тълкува начина, по който падат. Но тоя ден той не си послужил с пръчиците. Увил ги в една кърпа и ги сложил обратно в джоба си.

— Изкарвам прехраната си, като предсказвам бъдещето на хората — казал той. — Познавам науката на пръчиците и знам как да ги използвам, за да проникна в онова пространство, където всичко е написано. Там мога да прочета миналото, да открия забравени вече неща и да разбера поличбите от настоящето.

Когато хората дойдат при мен, аз не чета тяхното бъдеще, а само го разгадавам. Защото бъдещето принадлежи на Бога и само той може да го разкрие при изключителни обстоятелства. А как успявам да разгадая бъдещето? По поличбите в настоящето. Тайната се крие именно в настоящето; ако обърнеш по-голямо внимание на настоящето, можеш да го направиш по-хубаво. А ако направиш по-хубаво настоящето си, това, което ще се случи впоследствие, също ще бъде по-хубаво. Забрави за бъдещето и живей всеки ден от живота си така, както повелява Законът. Бъди уверен, че Бог се грижи за децата си. Всеки ден носи в себе си Вечността.

Камиларят поискал да узнае при какви обстоятелства Бог позволява да видиш бъдещето си.

— Когато той самият го покаже. А Бог рядко показва бъдещето, и то само когато това бъдеще е написано, за да бъде променено.

Бог бе показал някакво бъдеще на момчето, помисли си камиларят. Защото е искал момчето да бъде негов инструмент.

— Върви да говориш с племенните вождове — каза камиларят. — Разкажи за воините, които идват насам.

— Ще ми се смеят.

— Те са мъже от пустинята, а мъжете от пустинята са свикнали с поличбите.

— Тогава те вече знаят.

— Тези неща не са тяхна грижа. Вярват, че ако трябва да узнаят нещо, което Аллах иска да им разкрие, някой ще им го съобщи. Вече се е случвало много пъти. А днес ти си този човек.

Момчето си помисли за Фатима. И реши да отиде при племенните вождове.

— Нося послание от пустинята — каза то на стража, който стоеше пред огромната бяла шатра в центъра на оазиса. — Искам да говоря с вождовете.

Стражът нищо не отговори. Влезе в шатрата и остана там дълго. После излезе заедно с един млад арабин, чиято бяла дреха беше обшита със злато. Момчето му разказа за това, което бе видяло. Арабинът го помоли да изчака малко и отново влезе вътре.

Мръкна се. Много араби и търговци влязоха и излязоха от оазиса. Постепенно огньовете изгаснаха и в оазиса стана така тихо, както в пустинята. Само в голямата шатра имаше светлина. През цялото това време момчето мислеше за Фатима и все още не можеше да разбере разговора от оня следобед.

След като бе чакало няколко часа, стражът му каза да влезе.

Това, което видя, го накара да изпадне в захлас. Никога не си беше представяло, че насред пустинята може да съществува такава шатра. Подът бе покрит с най-красивите килими, по които някога бе стъпвало, а от тавана висяха позлатени гравирани полилеи със запалени свещи. Племенните вождове бяха насядали в дъното на шатрата в полукръг и удобно се бяха подпрели върху богато избродирани копринени възглавници. Влизаха и излизаха слуги със сребърни подноси, отрупани с пикантни ястия и чай. Други се грижеха въглените в наргилетата да не изгаснат. Приятен аромат на мек тютюн

изпълваше въздуха.

Вождовете бяха осем, но момчето веднага разбра кой от тях е най-високопоставеният — един арабин, облечен в обшита със злато бяла дреха, който седеше в центъра. А до него бе седнал младият арабин, с когото момчето бе разговаряло преди това.

— Кой е чужденецът, който говори за поличби? — попита един от вождовете, поглеждайки към него.

— Аз — отговори момчето. И разказа това, което бе видяло.

— А защо пустинята ще разкаже тези неща на чужденец, след като знае, че ние сме тук от много поколения? — попита друг племенен вожд.

— Защото моите очи още не са свикнали с пустинята и мога да забележа неща, на които твърде привикналите очи не обръщат внимание.

„А и защото знам какво представлява Всемирната душа“, помисли си момчето. Но нищо не каза, защото арабите не вярват в тези неща.

— Оазисът е неутрален терен. Никой няма да нападне оазис — каза трети вожд.

— Аз само разказах това, което съм видял. Ако не искате да повярвате, недейте да предприемате нищо.

В шатрата се възцари тежко мълчание, последвано от оживен разговор между племенните вождове. Говореха на някакъв арабски диалект, който момчето не разбираше, но когато понечи да си тръгне, един от стражите му каза да остане. Момчето започна да се плаши; поличбите казваха, че нещо не е както трябва. Съжали, че бе говорило с камиларя по този въпрос.

Внезапно старецът, който бе седнал в средата, се усмихна едва забележимо и момчето се успокои. Той не бе участвал в спора и до този момент не бе произнесъл нито дума. Но момчето вече бе свикнало със Световния език и долови усещането за покой, което бе започнало да трепти и да изпълва цялата шатра. Интуицията му подсказваше, че е сторило добре, идвайки тук.

Спорът приключи. Всички замълчаха, за да изслушат стареца. Той се обърна към момчето, ала този път изражението на лицето му бе студено и далечно.

— Преди две хиляди години в една далечна земя живял човек, който бил съновидец. Хвърлили го в сух кладенец, а после го продали като роб[1] — каза старецът. — Наши търговци го купили и го довели в Египет. И всички ние знаем, че този, който вярва на сънищата, умее и да ги тълкува.

„Макар че не винаги успява да ги превърне в действителност“, помисли си момчето, спомняйки си за старата циганка.

— На фараона му се присънили мършави и дебели крави, а този човек спасил Египет от глада. Наричал се Йосиф. Бил е пришълец в чужда земя и трябва да е бил горе-долу на твоите години.

Останалите продължаваха да мълчат. Очите на стареца бяха все така студени.

— Винаги спазваме традицията. Традицията е спасила от глад Египет в онези далечни времена и е превърнала народа му в най-богатия между народите. Традицията учи мъжете как да омъжат дъщерите си. Традицията казва, че оазисът е неутрален терен, защото и двата лагера имат оазиси и са уязвими.

Никой не промълви нито дума, докато старецът говореше.

— Ала Традицията казва също така, че трябва да вярваме на посланията на пустинята. Защото всичко онова, което знаем, сме го научили от пустинята.

По даден от стареца знак всички араби станаха. Събранието бе към своя край. Наргилетата бяха загасени, а стражите застанаха мирно. Момчето се канеше да излезе, когато старецът отново заговори:

— Утре ще нарушим договора, според който никой в оазиса не може да носи оръжие. През деня ще чакаме врага. Когато слънцето се скрие зад хоризонта, мъжете ще ми предадат оръжията си. За всеки десет убити ти ще получиш по една златна монета.

Но оръжията ще бъдат раздадени, за да влязат в битка. Те са капризни като пустинята и ако ги вадим без повод, може да станат лениви и следващия път да откажат да стрелят. Ако утре те не бъдат използвани, поне едно от тях ще послужи — ще стреля в теб.

Единствено пълната луна осветяваше оазиса, когато момчето излезе. Пое към шатрата си, която беше на двайсет минути път.

Бе изплашено от случилото се. Бе проникнало във Всемирната душа и може би щеше да заплати за това с живота си. Твърде висок залог. Но то бе заложило много още от деня, в който бе продало овцете си, за да следва Личната си легенда. И, както казваше камиларят, беше все едно дали ще умре утре или някой друг ден. Всеки ден е създаден, за да го изживееш или пък да напуснеш този свят. Всичко зависеше от една-единствена дума: „Мактуб“.

Вървеше притихнало. Не съжаляваше за нищо. Ако трябваше да умре на другия ден, това щеше да означава, че Бог не иска да промени бъдещето му. Но щеше да умре, след като преди това бе преминало протока, бе работило в магазин за кристал, бе открило мълчанието на пустинята и очите на Фатима. Бе живяло пълноценно всеки един ден, откакто бе напуснало родния си дом, а това беше толкова отдавна. Ако трябваше да умре на другия ден, очите му щяха да са видели много повече неща, отколкото очите на другите пастири, и момчето се гордееше с това.

Внезапно чу силен тропот и бе повалено на земята под напора на вятър с нечувана сила. Мястото се покри с прах, който почти скри луната. Пред него огромен бял кон се изправи на задните си крака и страшно изцвили.

Момчето почти не виждаше какво става около него, но когато прахът се разсея, изпита такъв ужас, какъвто никога по-рано не бе изпитвало. Върху коня то различи ездач, целият облечен в черно, а на лявото му рамо бе кацнал сокол. Носеше тюрбан, а лицето му бе покрито с кърпа така, че се виждаха само очите му.

Странният ездач извади огромен ятаган, който той носеше, закрепен на седлото. Стоманата проблесна на лунната светлина.

— Кой се е осмелил да тълкува полета на ястребите? — попита той със силен глас, който сякаш отекна в петдесетте хиляди палми на Ал-Фаюм.

— Аз се осмелих — отвърна момчето.

Веднага след това се сети за картината със Сантяго, убиеца на маври, който на бял кон тъпчеше неверниците. Бе съвсем същото. Само че сега положението бе точно обратното.

— Аз се осмелих — повтори момчето, като наведе глава и зачака удара на ятагана. — Животът на много хора ще бъде

спасен благодарение на Всемирната душа, за която вие бяхте забравили.

Ятаганът обаче не падна изведнъж. Ръката на непознатия бавно се спусна надолу, докато върхът на острието докосна челото на момчето. Ятаганът бе толкова остър, че го обагри капка кръв.

Конникът бе застинал неподвижно. Момчето също. Дори и за миг не помисли да избяга. Дълбоко в сърцето си изпита необяснима радост: щеше да умре за Личната си легенда. И за Фатима. В края на краищата поличбите бяха истински. Пред него стоеше Врагът, но момчето не се страхуваше от смъртта, защото съществуваше Всемирна душа и то скоро щеше да се превърне в част от нея. А утре и Врагът щеше да стане част от нея.

Непознатият обаче продължаваше да държи ятагана си опрян в челото му.

— Защо си тълкувал полета на птиците?

— - Прочетох само това, което птиците искаха да разкажат. Те искат да спасят оазиса, а вие ще умрете. Оазисът разполага с повече мъже, отколкото сте вие.

Върхът на ятагана продължаваше да докосва челото му.

— Аллах е създал войските, но е създал и птиците. Аллах ми разкри езика на птиците. Всичко е написано от една и съща Ръка — каза момчето, спомняйки си думите на камиларя.

Непознатият най-сетне вдигна ятагана от челото на момчето и то изпита облекчение. Невъзможно бе да избяга.

— Внимавай с предсказанията — каза непознатият. — Когато е писано нещо да стане, то не може да се избегне.

— Видях само войската — каза момчето. — Не видях изхода от битката.

Конникът изглеждаше доволен от отговора, но ятаганът бе все още в ръката му.

— Какво търси един чужденец в чужда земя?

— Търся Личната си легенда. Нещо, което ти никога няма да разбереш.

Конникът прибра ятагана в ножницата, а соколът, който бе кацнал на рамото му, нададе странен писък. Момчето си отдъхна.

— Трябваше да подложа смелостта ти на изпитание — каза непознатият. — Смелостта е най-важното качество за този,

който се стреми към Световния език.

Момчето се изненада. Този мъж говореше за неща, известни на малко хора.

— Никога не отклонявай вниманието си, дори когато си стигнал толкова далеч — продължи той. — Обичай пустинята, но никога не й се доверявай напълно. Защото пустинята е изпитание за всички мъже — дебне всяка тяхна крачка и убива този, който се разсее.

Думите му напомняха тези на стария цар.

— Ако воините пристигнат и главата ти е все още на раменете след залез слънце, потърси ме — каза непознатият.

Ръката, която бе държала ятагана, сега взе камшика. Конят отново се изправи на задните си крака и вдигна облак прах.

— Къде живеете? — извика момчето, докато конникът се отдалечаваше.

Ръката с камшика посочи на юг. Момчето бе срещнало Алхимика.

На другия ден сутринта сред финиковите палми на Ал-Фаюм имаше две хиляди въоръжени мъже. Преди слънцето да се изкачи до зенита си, около петстотин воини се появиха на хоризонта. Конниците влязоха в оазиса през северната врата; не приличаха на военна експедиция, но под белите си джелаби носеха скрито оръжие. Когато стигнаха до голямата шатра в центъра на Ал-Фаюм, извадиха ятаганите и пушките. И нападнаха една празна шатра.

Мъжете от оазиса заобиколиха конниците, дошли от пустинята. След половин час на земята лежаха четиристотин деветдесет и девет трупа. Децата бяха в другия край на палмовата гора и нищо не видяха. Жените се молеха в шатрите за мъжете си и също нищо не видяха. Ако не бяха мъртвите тела по земята, човек би казал, че тоя ден в оазиса нищо не се е случило.

Само един воин бе пощаден: този, който предвождаше вражеския отряд. Привечер той бе изправен пред племенните вождове и те го попитаха защо е нарушил Традицията. Предводителят отговори, че хората му били гладни и изтощени от продължителните битки. Решили да превземат оазиса, за да могат да продължат да се бият.

Върховният вожд на оазиса каза, че съжалява за воините,

но Традицията винаги трябва да бъде спазвана. Единственото нещо в пустинята, което се променя, са дюните, движени от вятъра.

После осъди главатаря на враговете на безславна смърт. Вместо да загине от сабя или куршум, той бе обесен на една изсъхнала палма, а пустинният вятър люлееше тялото му.

Върховният вожд повика младия чужденец и му даде петдесет златни монети. След това разказа отново историята на Йосиф в Египет и помоли момчето да стане Съветник на оазиса.

Когато слънцето се скри зад хоризонта и започнаха да се появяват първите звезди, които не блестяха много силно, защото все още имаше пълнолуние, момчето тръгна на юг. В тази част на оазиса имаше само една шатра, а някои от минаващите араби му казаха, че мястото е пълно с джинове. Но момчето седна и зачака.

Луната бе изгряла на небосклона, когато се появи Алхимикът. Носеше на рамото си два мъртви ястреба.

— Тук съм — каза момчето.

— А не би трябвало да си тук — отвърна Алхимикът. — Но може би Личната ти легенда те е довела при мен.

— Между клановете има война. Невъзможно е да се премине през пустинята.

Алхимикът скочи от коня и даде знак на момчето да влезе с него в шатрата. Тя бе съвсем обикновена и по нищо не се отличаваше от останалите шатри, които то бе видяло в оазиса, с изключение на голямата богата шатра в центъра, която сякаш бе излязла от приказките. Момчето потърси с очи алхимическите уреди и пещи, но нищо не откри. Имаше само няколко книги, струпани на куп, готварска печка и килими със загадъчни рисунки.

— Седни, ще направя чай — каза Алхимикът. — А после ще изядем тези ястреби.

Момчето се запита дали това не са същите птици, които бе видяло предишния ден, но нищо не каза. Алхимикът запали огън и малко след това апетитна миризма на печено месо изпълни шатрата. Бе по-приятна и от дима на наргилетата.

— Защо ме повикахте? — попита момчето.

— Заради поличбите — отвърна Алхимикът. — Вятърът ми каза, че ще дойдеш. И че ще имаш нужда от помощ.

— Аз не съм този човек. Това е другият чужденец,

англичанинът. Той ви търсеше.

— Той трябва да открие други неща, преди да се срещне с мен. Но е на прав път. Започна да наблюдава пустинята.

— А аз?

— Когато силно желаеш нещо, цялата Вселена съдейства, за да успееш да осъществиш мечтата си — каза Алхимикът, повтаряйки думите на стария цар. Момчето разбра. На пътя му се бе появил друг човек, за да го води към Личната му легенда.

— Ще ме учите ли?

— Не. Ти вече знаеш всичко, което трябва. Аз само ще ти посоча пътя към твоето съкровище.

— Между клановете има война — повтори момчето.

— Познавам добре пустинята.

— Аз вече намерих съкровището си. Имам камила, парите, които спечелих в магазина за кристал, и петдесет златни монети. В моята страна ще бъда богат човек.

— Но всичко това е далеч от Пирамидите.

— Имам Фатима. Тя е съкровище, много по-голямо от всичко останало, с което се сдобих.

— Тя също е далеч от Пирамидите.

Мълчаливо изядоха ястребите. Алхимикът отвори една бутилка и наля някаква червена течност в чашата на момчето. Беше вино, едно от най-хубавите вина, които то бе пило през живота си. Но законът забраняваше да се пие вино.

— Злото не е в това, което влиза в устата на човека — каза Алхимикът. — Злото е в това, което излиза от нея.

Момчето се поразвесели от виното, но Алхимикът продължаваше да го плаши. Седнаха пред шатрата да съзерцават лунната светлина, на чийто фон звездите изглеждаха по-бледи.

— Пийни и се отпусни малко — каза Алхимикът, забелязвайки, че момчето става все по-весело. — Почини си, всеки воин си почива преди битка. Но не забравяй, че сърцето ти е там, където е съкровището ти. И че твоето съкровище трябва да бъде намерено, за да има смисъл всичко онова, до което си достигнал по пътя към него.

Утре продай камилата и си купи кон. Камилата е животно, което може да те предаде: изминава огромни разстояния, без да даде и най-малкия признак на умора, докато накрая внезапно коленичи и умре. А конете се изморяват постепенно и ти

винаги разбираш още колко могат да вървят и в кой момент ще умрат.

Вечерта на следващия ден момчето отиде до шатрата на Алхимика, като водеше със себе си кон. Почака малко и Алхимикът се появи, възседнал коня си, с кацналия на лявото му рамо сокол.

— Покажи ми къде в пустинята има живот — каза той. — Само този, който умее да открива живот, може да намира съкровища.

Тръгнаха из пясъка, огрявани от луната. „Не знам дали ще успея да открия живот в пустинята — помисли си момчето. — Все още не познавам пустинята."

Понечи да се обърне и да каже това на Алхимика, но се боеше от него. Стигнаха до каменистото място, където момчето бе видяло ястребите в небето. Сега там освен тишината и вятъра нямаше нищо друго.

— Не мога да открия живот в пустинята — каза момчето. — Знам, че съществува, но не мога да го открия.

— Животът е този, който открива живот — отвърна Алхимикът.

И момчето разбра. Начаса отпусна юздите на коня си, който започна сам да си избира път през камъните и пясъка. Алхимикът го следваше мълчаливо. Конят на момчето повървя така около половин час, докато палмите на оазиса се скриха от погледа им. Виждаше се само огромната луна на небето и скалите, върху които тя хвърляше сребристи отблясъци. Внезапно момчето забеляза, че конят му спря на едно място, където то никога не беше идвало.

— Тук има живот — каза момчето на Алхимика. — Аз не познавам езика на пустинята, но конят ми познава езика на живота.

Слязоха от конете. Алхимикът нищо не отговори. Започна да разглежда камъните, вървейки бавно. Изведнъж спря и предпазливо се наведе. На земята, между камъните, имаше дупка. Алхимикът постепенно напъха в нея ръката си до рамото. Нещо се раздвижи в дупката и очите на Алхимика — защото момчето виждаше само очите му — се присвиха от усилие и напрежение. Ръката му сякаш се бореше с това, което беше в дупката. С рязко движение, което изплаши момчето, Алхимикът извади ръката си и веднага се изправи. Ръката му

държеше една змия за опашката.

Момчето отскочи назад. Змията яростно се гърчеше, а съскането ѝ наруши мълчанието на пустинята. Бе кобра и отровата ѝ можеше да умъртви човек само за няколко минути.

„Внимавайте, отровна е“, помисли си момчето. Но тъй като Алхимикът бе пъхнал ръката си в дупката, сигурно вече бе ухапан. Лицето му обаче беше съвсем спокойно. „Алхимикът е на двеста години“, бе споменал англичанинът. Сигурно знаеше как да се справя със змиите в пустинята.

Момчето видя, че спътникът му отиде до коня си и извади ятагана от ножницата. Начерта с него кръг върху пясъка и пусна змията в него. Животното веднага се укроти.

— Можеш да бъдеш спокоен — каза Алхимикът. — Тя няма да излезе оттам. А ти открий живот в пустинята. Това бе поличбата, която ми беше необходима.

— Нима това е толкова важно?

— Важно е, защото Пирамидите са сред пустинята.

Момчето не искаше да се говори повече за Пирамидите. Още от предишната вечер сърцето му бе изпълнено с тъга и болка. Защото знаеше, че за да продължи да търси съкровището си, ще трябва да се откаже от Фатима.

— Ще те преведа през пустинята — каза Алхимикът.

— Искам да остана в оазиса — отвърна момчето. — Вече срещнах Фатима. А за мен тя е по-ценна от съкровището.

— Фатима е жена от пустинята — каза Алхимикът. — Знае, че мъжете трябва да тръгнат, за да могат да се завръщат. Тя вече е намерила своето съкровище — това си ти. Сега очаква ти да намериш това, което търсиш.

— А ако реша да остана?

— Ще станеш Съветник на оазиса. Имаш достатъчно злато, за да купиш много овце и камили. Ще се ожениш за Фатима и ще живеете щастливо първата година. Ще обикнеш пустинята и ще запомниш как изглежда всяка една от петдесетте хиляди палми. Ще видиш как растат и те ще ти разкрият свят, който непрекъснато се променя. Ще започнеш да тълкуваш поличбите все по-добре, защото пустинята е най-добрият от всички учители.

На втората година ще си спомниш за съществуването на съкровището. Поличбите ще започнат все по-настойчиво да говорят за това и ти ще се опиташ да не им обръщаш внимание.

Ще използваш знанията си само за благоденствието на оазиса и на неговите жители. Племенните вождове ще ти бъдат благодарни за това. Камилите ти ще ти донесат богатство и власт.

На третата година поличбите ще продължат да говорят за съкровището и за Личната ти легенда. Ще бродиш из оазиса по цели нощи, а Фатима ще бъде тъжна, защото заради нея ти няма да си извървял пътя си. Но ти ще й дадеш много любов, която ще бъде споделена. Ще си спомниш, че тя никога не те е молила да останеш, защото жената от пустинята знае да чака завръщането на мъжа си. Затова ти за нищо няма да я виниш. Но нощем дълго ще вървиш из пясъка на пустинята, между палмите, и ще мислиш, че си могъл да продължиш пътя си, да се довериш повече на любовта си към Фатима. Защото това, което те е накарало да останеш в оазиса, е бил собственият ти страх, че никога няма да се завърнеш. И щом стигнеш до тази мисъл, поличбите ще ти покажат, че твоето съкровище е погребано завинаги.

На четвъртата година поличбите ще те изоставят, защото ти ще си се отказал да им обръщаш внимание. Племенните вождове ще разберат това и ти ще бъдеш свален от длъжност в Съвета. По това време ще си богат търговец с много камили и стока. Но ще прекараш останалите дни от живота си, бродейки между палмите и пустинята с ясното съзнание, че не си изпълнил Личната си легенда, а вече е твърде късно за нея.

Никога няма да разбереш, че Любовта в никакъв случай не пречи на човек да следва Личната си легенда. А ако това се случва понякога, то е само защото Любовта не е била истинската, тази, която говори на Световния език.

Алхимикът изтри кръга, който бе нарисувал върху пясъка, и змията бързо се скри между камъните. Момчето си спомни за търговеца на кристал, който винаги бе искал да отиде в Мека, и за англичанина, който търсеше истински алхимик. Спомни си за едно момиче, което се бе доверило на пустинята, и един ден пустинята бе завела при него този, когото то искаше да обича.

Възседнаха конете си и този път момчето тръгна след Алхимика. Вятърът носеше шумове от оазиса и то се опитваше да различи гласа на Фатима. Този ден не бе ходило при кладенеца заради битката.

Но същата тази вечер, докато наблюдаваха змията вътре в

кръга, странният конник със сокол на рамото бе говорил за любов и съкровища, за жените от пустинята и за неговата Лична легенда.

— Идвам с вас — каза момчето. И веднага усети как душата му се изпълва със спокойствие.

— Ще тръгнем утре сутринта, преди изгрев слънце — бе единственият отговор на Алхимика.

Момчето не мигна през цялата нощ. Два часа преди разсъмване събуди едно от арабчетата, които спяха в неговата шатра, и го помоли да му покаже къде живее Фатима. Излязоха навън и се запътиха натам. В замяна даде на арабчето пари, с които да си купи една овца.

После го помоли да открие къде точно спи Фатима, да я събуди и да й каже, че момчето я чака навън. Арабчето изпълни всичко това и спечели пари за още една овца.

— Сега ни остави сами — каза момчето на арабчето, което се върна да си доспи в шатрата, гордо с това, че е помогнало на Съветника на оазиса, и доволно, защото имаше пари за две овце.

Фатима се появи на вратата на шатрата и двамата тръгнаха между палмите. Момчето знаеше, че нарушава Традицията, но сега това нямаше никакво значение.

— Заминавам — каза то. — И искам да знаеш, че ще се върна. Обичам те, защото…

— Не казвай нищо повече — прекъсна го Фатима. — Човек обича, защото обича. Не се нуждаем от някаква причина, за да обичаме.

Ала момчето продължи:

— Обичам те, защото сънувах сън, срещнах един цар, продавах кристални съдове, пресякох пустинята, клановете си обявиха война и дойдох до кладенеца, за да науча къде живее един алхимик. Обичам те, защото цялата Вселена ми помогна да стигна до теб.

Двамата се прегърнаха. За пръв път телата им се докосваха.

— Ще се върна — повтори момчето.

— По-рано, когато гледах пустинята, си пожелавах нещо — каза Фатима. — А сега ще гледам към нея с надежда. Един ден баща ми замина, но се върна при майка ми. И продължава да се завръща.

Не си казаха нищо повече. Повървяха малко между палмите и момчето изпрати Фатима до вратата на шатрата.

— Ще се върна, както баща ти се е върнал при майка ти — каза то.

Забеляза, че очите на Фатима бяха пълни със сълзи.

— Но ти плачеш…

— Аз съм жена от пустинята — отвърна тя, като криеше лицето си. — Но все пак съм жена…

Фатима влезе в шатрата. След малко слънцето щеше да изгрее. На разсъмване тя щеше да излезе, за да върши това, което бе правила толкова години наред. Сега обаче всичко се бе променило. Момчето вече нямаше да бъде в оазиса и оазисът нямаше да има това значение, което бе имал преди малко. Той вече нямаше да бъде мястото с петдесет хиляди палми и триста кладенеца, където поклонниците с радост пристигаха след дълго пътуване. От днес нататък оазисът щеше да бъде за нея едно празно място.

От този ден нататък пустинята щеше да стане по-важна от оазиса. И Фатима непрестанно щеше да се взира в нея, опитвайки се да открие звездата, която водеше момчето по пътя към неговото съкровище. Щеше да изпраща целувки по вятъра с надеждата, че той ще докосне лицето на момчето и ще му каже, че тя е жива и го чака, така както една жена чака един смел мъж, тръгнал да търси мечти и съкровища. От този ден нататък пустинята щеше да се превърне в едно-единствено нещо — надеждата за неговото завръщане.

— Не мисли за това, което си оставил зад себе си — каза Алхимикът, когато препуснаха с конете си из пясъците на пустинята. — Всичко е гравирано върху Всемирната душа и ще остане там завинаги.

— Хората повече мечтаят да се завърнат, отколкото да заминат — каза момчето, което отново свикваше с тишината на пустинята.

— Ако това, което си открил, е направено от чиста материя, то никога няма да изгние. И ти ще можеш да се върнеш един ден. А ако е било само мигновен блясък, звездна експлозия, тогава няма да намериш нищо, след като се завърнеш. Но в замяна на това ще си видял светлинна експлозия, нещо, което си е струвало да изживееш.

Спътникът му говореше с езика на алхимията. Ала

момчето разбираше, че става дума за Фатима.

Трудно му беше да не мисли за това, което бе останало зад него. Пустинята с неизменния си пейзаж често се изпълваше с видения. Момчето продължаваше да вижда финиковите палми, кладенците и лицето на любимото момиче. Виждаше англичанина с неговата лаборатория, а също и камиларя, който всъщност бе учител, но не го знаеше. „Може би Алхимикът никога не е обичал“, помисли си момчето.

Алхимикът яздеше пред него със сокола на рамо. Соколът познаваше добре езика на пустинята и когато спираха, той излиташе от рамото на Алхимика да търси храна. Първия ден донесе заек. На следващия ден донесе две птици.

През нощта постилаха одеялата си на пясъка, но не палеха огън. Нощите в пустинята бяха студени, а с изтъняването на луната започнаха да стават все по-тъмни. Яздеха мълчаливо вече цяла седмица, като говореха само за предпазните мерки, необходими, за да избегнат сраженията между клановете. Войната продължаваше и вятърът понякога донасяше сладникавата миризма на кръв. Сигурно наблизо се водеше битка и вятърът подсети момчето, че Езикът на поличбите може да му покаже това, което очите му не успяваха да видят.

На седмия ден от пътуването Алхимикът реши да спрат за нощувка по-рано от обикновено. Соколът излетя, за да потърси дивеч, а той извади бидона с вода и го подаде на момчето.

— Ти почти стигна до крайната точка на пътуването си — каза Алхимикът. — Моите поздравления за това, че последва Личната си легенда.

— Но вие ме водите, без да говорите — каза момчето. — Мислех, че ще ме научите на това, което знаете. Преди време вървях през пустинята с един човек, който носеше книги по алхимия, но нищо не успях да науча.

— Съществува само един начин да научиш нещо — отговори Алхимикът. — И това е действието. Именно пътуването те научи на всичко, което трябва да знаеш. Липсва само едно-единствено нещо.

Момчето поиска да узнае кое е то, но Алхимикът вдигна поглед към хоризонта, очаквайки соколът да се завърне.

— Защо ви наричат Алхимик?

— Защото наистина съм такъв.

— А къде са сгрешили другите алхимици, които са

търсили злато, но не са успели да го получат?

— Те са се ограничили само в търсенето на злато — отговори спътникът му. — Търсили са съкровището на Личната си легенда, но не са искали да изживеят самата легенда.

— Кое е това последно нещо, което трябва да науча? — настоя да разбере момчето.

Алхимикът обаче продължаваше да наблюдава хоризонта. След известно време соколът се върна, носейки храна. Изкопаха дупка и запалиха огън в нея, за да не види никой светлината на пламъците.

— Наричат ме Алхимик, защото съм алхимик — каза той, докато приготвяха яденето: — Усвоих тази наука от дедите си, които на свой ред са я усвоили от техните деди, и така до сътворението на света. По онова време цялата наука за Великото творение е могла да бъде гравирана върху един обикновен изумруд. Но хората не са обръщали внимание на простите неща и започнали да пишат трактати, тълкувания и философски проучвания.

Започнали също така да твърдят, че познават пътя по-добре от останалите. Изумруденият скрижал обаче продължава да съществува и днес.

— Какво е било гравирано върху него? — поиска да узнае момчето.

Алхимикът започна да рисува върху пясъка и това му отне не повече от пет минути. Докато той рисуваше, момчето си спомни за стария цар и за площада, където един ден се бяха срещнали. Струваше му се, че оттогава са изминали много години.

— Ето това е било гравирано върху Изумрудения скрижал — каза Алхимикът, след като спря да пише.

Момчето приближи и се опита да разчете думите на пясъка.

— Това е някакъв код — каза то, малко разочаровано от Изумрудения скрижал. — Виждал съм нещо подобно в книгите на англичанина.

— Не — отвърна Алхимикът. — Това е като полета на ястребите — не трябва да се опитваш да го проумееш единствено с разума си. Изумруденият скрижал е прекият път към Всемирната душа.

Мъдреците са разбрали, че естественият свят е само образ,

копие на Рая. Самото съществуване на този свят е гаранция, че съществува и друг свят, много по-съвършен. Бог го е създал, за да може чрез видимите неща хората да разбират неговите духовни послания и чудната сила на мъдростта му. Именно това наричам Действие.

— Трябва ли да разбера Изумрудения скрижал? — попита момчето.

— Може би ако се намираше в алхимична лаборатория, сега би бил моментът да научиш кой е най-добрият начин да разбереш Изумрудения скрижал. Ала ти си в пустинята. Потопи се тогава в нея. Тя ще ти помогне да разбереш както света, така и всяко друго нещо на повърхността на земята. Дори не е нужно да разбираш пустинята: достатъчно е да насочиш вниманието си към една песъчинка и ще видиш в нея всички чудеса на Сътворението.

— Какво трябва да направя, за да се потопя в пустинята?

— Вслушай се в гласа на сърцето си. То знае всичко, защото ти е дадено от Всемирната душа и един ден ще се върне при нея.

Изминаха още два дни в мълчаливо яздене. Алхимикът бе станал още по-предпазлив, защото наближаваха зоната с най-ожесточени сражения. Момчето се опитваше да чуе гласа на сърцето си.

Никак не му беше лесно да разбере сърцето си. По-рано то винаги бе готово да тръгне на път, а сега искаше да пристигне на всяка цена. Понякога сърцето му часове наред разказваше истории, изпълнени с носталгия, друг път се трогваше от изгрева на слънцето в пустинята и караше момчето скришом да плаче. Когато заговореше за съкровището, сърцето му туптеше по-бързо, а ритъмът му се забавяше, когато очите на момчето блуждаеха в безкрайния хоризонт на пустинята. Никога не замлъкваше, дори и когато момчето не разменяше нито дума с Алхимика.

— Защо трябва да слушаме гласа на сърцето си? — попита момчето един ден, когато бяха спрели, за да нощуват.

— Защото съкровището е там, където ти подскаже сърцето.

— Но сърцето ми е неспокойно — каза момчето. — Сънува, вълнува се и е влюбено в едно момиче от пустинята. Непрекъснато ме разпитва за нещо, а когато мисля за Фатима,

по цели нощи не ми позволява да заспя.

— Това е добре. Означава, че сърцето ти е живо. Продължавай да се вслушваш в това, което иска да ти каже.

През следващите три дни те срещнаха няколко въоръжени мъже и забелязаха други да се появяват на хоризонта. Сърцето на момчето заговори за страха. Разказваше му истории, които бе чуло от Всемирната душа. Истории за хора, тръгнали да търсят съкровищата си, но които никога не са ги намерили. Понякога плашеше момчето с мисълта, че може да не достигне до съкровището или че може да умре в пустинята.

— Сърцето ми се опитва да ме предаде — каза момчето на Алхимика, когато спряха, за да починат конете им. — Не иска да продължа пътя си.

— Това е добре — отвърна Алхимикът. — Доказва, че сърцето ти е живо. Естествено е да изпитваш страх, след като си заменил за един сън всичко, което си постигнал.

— Тогава защо трябва да слушам сърцето си?

— Защото никога не ще можеш да го накараш да замлъкне. Дори и да се престориш, че не чуваш това, което ти казва, то винаги ще бъде тук, в гърдите ти, повтаряйки непрестанно това, което мисли за живота и за света.

— Дори и когато се опитва да ме предаде?

— Предателството е удар, който ти не очакваш. Но ако познаваш добре сърцето си, то никога няма да те предаде. Защото ти ще знаеш какви са мечтите и желанията му и ще се съобразяваш с тях. Никой не може да избяга от сърцето си. Затова най-добре е да се вслушаш в това, което казва. За да не успее никога да ти нанесе удар, който не си очаквал.

Момчето продължи да слуша гласа на сърцето си, докато вървяха през пустинята. Започна да разбира неговите хитрости и уловки и да го възприема такова, каквото бе. От този момент нататък престана да се страхува. Вече не искаше да се връща назад, защото един следобед сърцето му каза, че е доволно. „Ако понякога протестирам, то е само защото съм човешко сърце, а сърцата на хората са устроени така. Страхуват се да осъществят най-големите си мечти, защото мислят, че не ги заслужават или пък че няма да ги постигнат. Ние, сърцата, умираме от страх само при мисълта за любов, изчезнала завинаги, за мигове, които биха могли да бъдат прекрасни, а се е получило обратното, за съкровища, които биха могли да

бъдат намерени, а са останали завинаги заровени в пясъка. Защото ние много страдаме, когато това се случи.“

— Сърцето ми се страхува, че ще страда — каза момчето на Алхимика една нощ, когато гледаха тъмното небе.

— Кажи му, че страхът от страданието е по-лош, отколкото самото страдание. Сърцето никога не страда, когато търси мечтите си, защото всеки миг на търсене е миг на среща с Бога и с Вечността.

— Всеки миг на търсене е миг на среща — каза момчето на сърцето си. — Докато търсех съкровището си, всеки ден бе озарен от светлина, защото знаех, че всеки един момент е част от мечтата ми да го намеря. Докато търсех съкровището си, по пътя към него открих неща, които никога не съм си представял, че ще открия, ако не бях имал смелостта да опитам невъзможното за един пастир.

Цял следобед след това сърцето му мълчеше. През нощта момчето спа спокойно, а когато се събуди, сърцето започна да му разказва истории за Всемирната душа. Каза, че всеки щастлив човек носи Бога в себе си и че щастието би могло да бъде открито в най-обикновената песъчинка от пустинята, за което бе споменал и Алхимикът. Защото песъчинката е миг от Сътворението и на Вселената са й били необходими милиарди години, за да я създаде.

— Всеки човек на земята има свое съкровище, което го очаква — добави сърцето му. — Ние, сърцата, рядко споменаваме за тези съкровища, тъй като хората вече не искат да ги открият. Говорим за съкровища само на децата. После оставяме животът да упъти всеки към собствената му съдба. Но, за съжаление, малко са тези, които следват начертания им път. Това всъщност е пътят на Личната легенда и на щастието. И тъй като хората мислят, че светът е пълен със заплахи, той наистина се изпълва с такива.

Тогава ние, сърцата, започваме да говорим все по-тихо, ала никога не замлъкваме съвсем. И се молим думите ни да не бъдат чути: не искаме хората да страдат заради това, че не са послушали гласа на сърцето си.

— А защо сърцата не съветват хората да не се отказват от мечтите си? — попита момчето Алхимика.

— Защото в този случай сърцата страдат най-много. А те не обичат да страдат.

От този ден нататък момчето започна да разбира сърцето си. Помоли го никога да не го изоставя. Помоли го също така всеки път, когато се отдалечи от мечтите си, сърцето да се свива в гърдите му и да дава знак за тревога. Момчето се закле, че винаги когато усети този знак, ще го следва.

Вечерта разказа всичко това на Алхимика. И Алхимикът разбра, че сърцето на момчето се е върнало при Всемирната душа.

— А сега какво трябва да направя? — попита момчето.

— Продължавай да вървиш към Пирамидите — каза Алхимикът. — И внимавай за поличбите. Сърцето ти вече е готово да ти покаже съкровището.

— Това ли е последното нещо, което оставаше да науча?

— Не — отвърна Алхимикът. — Това, което остава да научиш, е следното: Преди да осъществи някоя наша мечта, Всемирната душа винаги ни подлага на изпита ние, за да прецени какво сме научили по пътя към целта. Тя прави това не защото е зла, а за да можем заедно с мечтата си да овладеем уроците, които сме научили, вървейки към нея. Именно в този момент повечето хора се отказват. Това е, което наричаме на езика на пустинята „да умреш от жажда, когато палмите вече са се появили на хоризонта“.

Всяко едно търсене винаги започва с Късмета на начинаещия. И винаги завършва с Изпитание за завоевателя.

Момчето си спомни за една стара пословица от неговия край, която казваше, че най-тъмен е часът преди изгрева на слънцето.

На другия ден се появи първият конкретен сигнал за опасност. Трима воини се приближиха към тях и ги попитаха какво правят тук.

— Дойдох на лов със сокола си — отговори Алхимикът.

— Трябва да ви претърсим, за да видим дали не носите оръжие — каза един от воините.

Алхимикът бавно слезе от коня си. Момчето стори същото.

— Защо носиш толкова много пари? — попита воинът, като видя кесията на момчето.

— За да стигна до Египет — каза то.

Мъжът, който претърсваше Алхимика, намери малко кристално шишенце, пълно с течност, и стъклено яйце с

жълтеникав цвят, малко по-голямо от яйце на кокошка.

— Какви са тези неща? — попита той.

— Философският камък и Еликсирът на дълголетието. Това е Великото творение на алхимиците. Който пие от този еликсир, никога няма да се разболее, а малко парченце от тоя камък превръща всеки метал в злато.

Тримата мъже избухнаха в смях, а заедно с тях се смееше и Алхимикът. Отговорът им се стори много забавен и без да им създават повече пречки, ги пуснаха да си вървят, като им върнаха всичко.

— Но вие луд ли сте? — попита момчето Алхимика, след като се бяха отдалечили достатъчно. — Защо направихте това?

— За да ти покажа един от най-простите закони в света — отговори Алхимикът. — Когато големите съкровища са пред нас, ние никога не ги забелязваме. А знаеш ли защо? Защото хората не вярват в съкровища.

Продължиха да вървят през пустинята. С всеки изминал ден сърцето на момчето ставаше все по-мълчаливо. Вече не го интересуваха нито минали, нито предстоящи събития; единственото, което правеше, бе да наблюдава пустинята и заедно с момчето да пие от Всемирната душа. Момчето и сърцето му станаха големи приятели и вече бе невъзможно единият да предаде другия.

Сърцето проговаряше само за да ободри и окуражи момчето, което понякога ужасно се отегчаваше от тишината на дните. За пръв път сърцето заговори за изключителните качества на момчето — за смелостта му да изостави овцете, за да изживее Личната си легенда, и за ентусиазма, който бе проявило в магазина за кристал.

Разказа му и нещо друго, за което момчето никога не бе узнало — опасностите, през които бе преминало, без изобщо да ги забележи. Сърцето му каза как веднъж бе скрило пистолета, който момчето беше откраднало от баща си, тъй като имало голяма вероятност да се нарани. Припомни му и за оня ден, когато момчето се бе почувствало зле на полето, бе повръщало, а после бе спало дълго. Наблизо го чакали двама разбойници, които се били наговорили да му откраднат овцете и да го убият. Но тъй като момчето не се появило, си тръгнали, защото решили, че е минало по друг път.

— Сърцата винаги ли помагат на хората? — попита

момчето Алхимика.

— Помагат само на тези, които са решили да следват Личната си легенда. Освен на тях помагат и на децата, на пияниците и на старците.

— Това означава ли, че вече не съществува никаква опасност?

— Означава само това, че сърцата правят всичко, което е по силите им — отвърна Алхимикът.

Веднъж следобед минаха край лагера на един от клановете. Навсякъде имаше араби, облечени в разкошни бели дрехи, и складирано оръжие. Мъжете пушеха с наргиле и разговаряха за битките. Никой не обърна внимание на двамата пътници.

— Не съществува никаква опасност — каза момчето, след като се отдалечиха малко от лагера.

Алхимикът се разгневи.

— Доверявай се на сърцето си — каза той, — но не забравяй, че си в пустинята. Когато хората са във война, Всемирната душа също чува виковете от сраженията. Никой не е пощаден от последствията на това, което става под слънцето.

„Всичко се свежда до едно-единствено нещо“, помисли си момчето.

А пустинята сякаш потвърди, че старият Алхимик беше прав. Зад пътниците внезапно се появиха двама конници.

— Не можете да продължите нататък — каза единият от тях. — Вие сте в района на битките.

— Отивам наблизо — отвърна Алхимикът, като гледаше воините право в очите. Те замлъкнаха за известно време, а после им разрешиха да продължат пътя си.

Момчето, което бе свидетел на тая сцена, се удиви.

— Вие ги подчинихте на волята си — промълви то.

— Очите са външен израз на силата на душата — отговори Алхимикът.

Истина е, мислеше си момчето. Бе забелязало, че сред многото воини в лагера има един, който не ги изпуска от очи. А беше толкова далече, че дори не можеха да различат лицето му. Въпреки това момчето бе сигурно, че този мъж ги наблюдава.

Най-сетне, когато се готвеха да преминат през една планинска верига, простираща се по целия хоризонт,

Алхимикът каза, че им остават само два дни път до Пирамидите.

— Сигурно скоро ще се разделим. Защо не ме научите на Алхимия? — помоли момчето.

— Ти вече знаеш това, което е необходимо. Достатъчно е всеки от нас да проникне във Всемирната душа и да открие съкровището, предназначено за него.

— Не говоря за това. Искам да науча как се превръща олово в злато.

Алхимикът не искаше да наруши мълчанието на пустинята и отговори на момчето едва когато спряха, за да обядват.

— Всяко нещо във Вселената еволюира — започна той. — А според мъдреците златото е металът, стигнал най-далече в тази еволюция. Не ме питай защо, тъй като и аз не знам. Знам само, че Традицията никога не лъже. Хората обаче не са разтълкували правилно думите на мъдреците. И вместо да бъде символ на еволюцията, златото се е превърнало в повод за войни.

— Нещата около нас говорят на много езици — каза момчето. — Видях как ревът на камилата се превърна в сигнал за опасност, а после отново стана най-обикновен камилски рев.

Но веднага замлъкна. Алхимикът сигурно знаеше всичко това.

— Запознах се с истински алхимици — продължи той. — Те се затваряха в лабораториите си и се опитваха да еволюират като златото; накрая откриваха Философския камък. Бяха разбрали, че когато нещо еволюира, еволюира и всичко онова, което го заобикаля.

Други откриваха Философския камък съвсем случайно. Те имаха дарба, а духът им беше много по-буден от духа на останалите. Такива хора обаче се срещат много рядко.

Трети пък се стремяха единствено към златото. Те никога не откриха тайната. Забравиха, че оловото, медта, желязото също трябва да следват своята Лична легенда. А този, който се намесва в Личната легенда на другите, никога няма да открие своята собствена.

Думите на Алхимика прозвучаха като проклятие. Той се наведе и изрови една раковина от пясъка на пустинята.

— В миналото това тук е било море — каза той.

— Забелязах — отвърна момчето. Алхимикът го накара да доближи раковината до ухото си. Момчето бе правило това като дете и чу шума на морето.

— Морето продължава да живее вътре в раковината, защото такава е Личната му легенда. И то никога няма да напусне раковината, докато някой ден пустинята отново не се покрие с вода.

След това възседнаха конете си и продължиха в посока към египетските Пирамиди.

Слънцето бе започнало да залязва, когато сърцето на момчето го предупреди за някаква опасност. Бяха заобиколени от огромни дюни и момчето погледна Алхимика, но той очевидно нищо не бе забелязал. Пет минути по-късно момчето съзря двама конници, чиито силуети се откроиха на фона на залязващото слънце. Преди да успее да каже каквото и да е на Алхимика, след двамата конници се появиха десет, после сто, докато накрая гигантските дюни целите се покриха с конници.

Воините бяха облечени в сини дрехи, а тюрбаните им бяха опасани с черни ремъци. Лицата им бяха покрити със сини кърпи така, че се виждаха само очите им.

Въпреки че все още бяха далеч, техните очи разкриваха силата на душите им. Бяха очи, които вещаеха смърт.

Двамата бяха отведени във военен лагер, разположен наблизо. Един войник блъсна момчето и Алхимика в някаква шатра. Тя се различаваше от шатрите в оазиса. Вътре се намираше главнокомандващият, заобиколен от Генералния щаб.

— Това са шпионите — каза един от мъжете.

— Ние сме обикновени пътници — възрази Алхимикът.

— Видели са ви преди три дни във вражеския лагер да разговаряте с един от воините.

— Аз съм човек, който върви през пустинята и познава звездите — каза Алхимикът. — Не нося сведения за войски или за придвижване на кланове. Водя приятеля си през пустинята.

— Какъв е приятелят ти? — попита командирът.

— Алхимик е — каза Алхимикът. — Познава мощта на природните сили. И иска да ви покаже необикновените си способности.

Момчето слушаше мълчаливо. Страхуваше се.

— Какво търси един чужденец в нашата земя? — попита

друг мъж.

— Донесох пари, за да ги дам на вашия клан — отговори Алхимикът. И преди момчето да е казало и дума, той извади кесията му и даде златните жълтици на командира.

Арабинът мълчаливо ги взе. С тези пари можеше да се купи много оръжие.

— Какво значи алхимик? — попита той накрая.

— Това е човек, който познава природата и света. Ако поиска, може да разруши този лагер, като използва единствено силата на вятъра.

Мъжете се разсмяха. Бяха свикнали с жестокостите на войната и знаеха, че вятърът не може да нанесе смъртоносен удар. Всеки от тях обаче почувства как сърцето му се свива в гърдите. Бяха мъже от пустинята и се бояха от магьосниците.

— Искам да видя — каза предводителят.

— Трябват ни три дни — отговори Алхимикът. — И той ще се превърне във вятър, само за да покаже силата на своето могъщество. Ако не успее, тогава вашият клан може да разполага с живота ни както намери за добре.

— Не може да ми предлагаш нещо, което вече ми принадлежи — отвърна дръзко предводителят. Ала се съгласи да им даде тридневен срок.

Момчето се вцепени от ужас. Наложи се Алхимикът да го хване под ръка, за да го изведе от шатрата.

— Недей да им показваш, че се страхуваш — каза му той. — Те са смели мъже и презират страхливците.

Момчето изгуби дар слово. Успя да проговори едва когато тръгнаха из лагера. Не бе нужно да ги държат затворени — арабите бяха взели конете им. И още веднъж светът показа, че говори на много езици. Пустинята, която преди малко бе безкрайно свободно пространство, сега се бе превърнала в непреодолима преграда.

— Но вие им дадохте цялото ми богатство! — каза момчето. — Всичко, което съм спечелил през живота си!

— И за какво щеше да ти послужи то, ако те бяха убили? — отвърна Алхимикът. — Парите спасиха живота ти за още три дни. Човек рядко успява да отложи смъртта си с пари.

Момчето обаче бе твърде изплашено, за да може да разбере подобни мъдри слова. Не знаеше как да се превърне във вятър. Не беше алхимик.

Алхимикът поиска малко чай от един воин и с него навлажни китките на момчето. Прилив на спокойствие изпълни цялото му тяло, докато Алхимикът произнасяше някакви неразбираеми думи.

— Недей да се поддаваш на отчаянието — каза той с необичайно мек тон. — Това ще ти попречи да говориш със сърцето си.

— Но аз не знам как да се превърна във вятър.

— Този, който следва Личната си легенда, знае всичко, което му е нужно. Само едно нещо прави мечтата невъзможна: страхът от неуспех.

— Не се страхувам от неуспех. Просто не знам как да се превърна във вятър.

— Тогава ще трябва да се научиш. От това зависи животът ти.

— А ако не успея?

— Ще умреш, следвайки Личната си легенда. И тази смърт ще е много по-хубава от смъртта на хиляди хора, които никога не са знаели за съществуването на Лична легенда. Недей да се страхуваш. Обикновено смъртта кара хората да ценят повече живота.

Първият ден изтече. Наблизо имаше сражение и в лагера доведоха много ранени. „Смъртта нищо не променя“, размишляваше момчето. Воините, които умираха, биваха заместени от други и животът продължаваше.

— Смъртта можеше да почака, докато настъпи мир, приятелю — каза един воин на смъртно ранения си другар. — Но, така или иначе, ти все някога щеше да умреш.

Привечер момчето потърси Алхимика, който бе тръгнал със сокола си из пустинята.

— Не знам как да се превърна във вятър — повтори момчето.

— Спомни си това, което съм ти казвал: светът е само видимата страна на Бога. А алхимията означава да пренесеш духовното съвършенство в материален план.

— Какво правите в момента?

— Храня сокола си.

— Ако не успея да се превърна във вятър, ще умрем — каза момчето.

— Ще умреш само ти — отвърна Алхимикът. — Аз знам

как да се превърна във вятър.

На втория ден момчето се изкачи на върха на една скала, която се намираше близо до лагера. Воините от караула го пуснаха — бяха чули за магьосника, който се превръща във вятър, и не смееха да се приближат до него. Освен това пустинята бе огромна, непреодолима преграда.

През целия следобед момчето остана да наблюдава пустинята. Слушаше сърцето си. А пустинята слушаше страха му.

И двамата говореха на един и същи език.

На третия ден върховният предводител свика командирите си.

— Нека да видим как момчето ще се превърне във вятър — каза той на Алхимика.

— Сега ще видим това — отговори Алхимикът. Момчето ги заведе до мястото, където бе идвало предишния ден. Помоли всички да седнат. — Ще ми трябва малко време — каза то.

— Не бързаме — отвърна предводителят. — Ние сме мъже от пустинята.

Момчето устреми взор към хоризонта пред себе си. В далечината се виждаха планини, дюни, скали и пълзящи растения, които упорстваха да живеят там, където оцеляването бе невъзможно. Пред погледа му се простираше пустинята, през която то бе вървяло месеци наред, но въпреки това познаваше съвсем малка част от нея. В тази малка част бе срещнало един англичанин, кервани, войни между кланове и оазис с петдесет хиляди палми и триста кладенеца.

— Защо днес отново си тук? — попита пустинята. — Нима вчера не се съзерцавахме достатъчно?

— Някъде в теб се намира тази, която обичам — каза момчето. — И когато гледам твоите пясъци, съзерцавам също и нея. Искам да се върна при любимата си и се нуждая от помощта ти, за да се превърна във вятър.

— Какво е това любов? — попита пустинята.

— Любовта, това е полетът на сокола над твоите пясъци. Защото за него ти си зелено поле, откъдето той никога не се връща без дивеч. Той познава твоите скали, дюни и пясъци и ти си щедра към него.

— Човката на сокола изтръгва части от мен — каза пустинята. — Години наред аз се грижа за неговия дивеч, давам

му да пие от оскъдната си вода, показвам му къде има храна. И един ден соколът се спуска от небето точно преди да почувствам върху пясъка си ласката на дивеча. Соколът ми отнема това, което съм отгледала.

— Нали затова си отгледала дивеча — отвърна момчето. — За да храни сокола. А соколът ще нахрани човека. И един ден човекът ще послужи за храна на твоя пясък, откъдето отново ще се роди дивеч. Така е устроен светът.

— Това ли е любовта?

— Да, това е. Любовта превръща дивеча в сокол, сокола в човек, а човека — отново в пустиня. Тя превръща оловото в злато, а след това отново скрива златото под земята.

— Не разбирам думите ти — каза пустинята.

— Тогава се опитай да разбереш поне това, че някъде сред пясъците едно момиче ме очаква. Затова трябва да се превърна във вятър.

За миг пустинята замлъкна.

— Давам ти пясъците си, за да може вятърът да духа. Но сама нищо не мога да направя. Помоли вятъра да ти помогне.

Появи се лек полъх. Командирите наблюдаваха отдалече момчето, което говореше на някакъв непознат за тях език.

Алхимикът се усмихваше.

Вятърът се приближи до момчето и докосна лицето му. Бе чул разговора му с пустинята, защото ветровете винаги знаят всичко. Обикаляха света, без да им е известно мястото, където са се родили, нито мястото, където щяха да умрат.

— Помогни ми — помоли момчето вятъра. — Веднъж дочух в теб гласа на моята любима.

— Кой те научи да говориш езика на пустинята и на вятъра?

— Сърцето ми — отговори момчето.

Вятърът имаше много имена. Тук го наричаха сироко, защото арабите вярваха, че той идва от земи с много вода, населени с чернокожи. В далечната страна, откъдето идваше момчето, хората го наричаха левантински вятър, защото вярваха, че той носи пясъка от пустинята и войнствените викове на маврите. Вероятно на друго място, далеч от пасищата с овце, хората мислеха, че вятърът идва от Андалусия. Ала вятърът не идваше отникъде и поради това беше по-силен от пустинята. Някой ден хората може би щяха да садят дръвчета в

пустинята, дори биха могли да отглеждат и овце, но никога нямаше да успеят да обуздаят вятъра.

— Ти не можеш да бъдеш вятър — каза вятърът. — Природата ни е различна.

— Не е вярно — възрази момчето. — Научих тайните на алхимията, докато скитах по света като теб. В мен са ветровете, пустините, океаните, звездите и всичко останало, което съществува във Вселената. Създала ни е една и съща Ръка и имаме една и съща Душа. Искам да бъда като теб, да проникна във всяко кътче, да прекося моретата, да вдигна пясъка, скрил моето съкровище, да нося със себе си гласа на моята любима.

— Чух разговора ти с Алхимика миналия ден. Той каза, че всяко нещо има своята Лична легенда. Човешките същества не могат да се превърнат във вятър.

— Научи ме как да се превърна във вятър поне за няколко мига — каза момчето. — За да можем да разговаряме за неограничените възможности на хората и на ветровете.

Вятърът бе любопитен, защото това бяха непознати за него неща. Искаше да разговаря по този въпрос, но не знаеше как да превърне човек във вятър. А знаеше толкова много неща. Правеше пустини, потопяваше кораби, изкореняваше цели гори, разхождаше се из градове, изпълнени с музика и странни шумове. Мислеше, че за него няма никакви граници, но ето че отпред стоеше едно момче и твърдеше, че има и още неща, които един вятър би могъл да прави.

— Това се нарича Любов — каза момчето, като видя, че вятърът почти бе отстъпил пред молбата му. — Само когато обичаме, можем да се почувстваме като част от Сътворението. Когато обичаме, изобщо не е нужно да разбираме какво точно се случва, защото всичко се случва дълбоко в нас и хората могат да се превърнат във вятър. При условие, че ветровете им помогнат, разбира се.

Вятърът беше много горделив и това, което говореше момчето, го разгневи. Започна да духа по-силно, повдигайки пясъка на пустинята. Но в края на краищата трябваше да признае, че макар и да бе обиколил целия свят, не знаеше как да превърне човек във вятър. И не познаваше Любовта.

— Докато се разхождах по света, забелязах, че много хора говорят за любов, вдигнали очи към небето — каза вятърът, ядосан от собственото си безсилие. — Може би е по-добре да

попиташ небето.

— Помогни ми тогава — помоли момчето. — Покрий това място с прах, за да мога да гледам слънцето, без то да ме заслепи.

Тогава вятърът задуха с такава сила, че небето се покри с пясък, а на мястото на слънцето остана само един позлатен диск.

В лагера бе станало невъзможно да се различи каквото и да било. Мъжете от пустинята познаваха този вятър. Наричаха го самум и казваха, че е по-лош от морска буря, защото не бяха виждали морето. Конете цвилеха, а оръжията започнаха да се покриват с пясък.

Един от командирите, които бяха на скалата, се обърна към върховния предводител и каза:

— Може би ще е по-добре да го накараме да спре дотук.

Те вече почти не виждаха момчето. Лицата им бяха покрити със сини кърпи, а очите им изразяваха само страх.

— Хайде да го накараме да спре — настоя друг командир.

— Искам да видя величието на Аллах — каза с благоговение техният предводител. — Искам да видя как един човек се превръща във вятър.

Но не пропусна да запомни имената на двамата мъже, които се бяха изплашили. Щом спреше вятърът, щеше да ги свали от длъжност, защото мъжете от пустинята не трябва да се страхуват.

— Вятърът ми каза, че ти познаваш Любовта — обърна се момчето към Слънцето. — Щом познаваш Любовта, сигурно познаваш и Всемирната душа, която съществува благодарение на Любовта.

— Намирам се на такова място, че мога да видя Всемирната душа — каза Слънцето. — Тя общува с моята душа и ние заедно помагаме на растенията да избуяват, а на овцете да се скриват на сянка. От мястото, където се намирам — а аз съм много далеч от света, — се научих да обичам. Знам, че ако се доближа малко повече до Земята, всичко на нея ще загине заедно с Всемирната душа. Ето защо ние със Земята се съзерцаваме и се обичаме; аз й давам живот и топлина, а тя осмисля съществуването ми.

— Ти познаваш Любовта — каза момчето.

— Познавам Всемирната душа, защото често разговаряме

по време на това безкрайно пътуване през Вселената. Тя сподели с мен най-големия си проблем: до този момент само минералите и растенията са разбрали, че всичко се свежда до една-единствена същност. Не е необходимо обаче желязото да се превръща в мед, а медта да се превръща в злато. Всеки изпълнява точно определена функция в тази единствена същност и всичко би било една Мирна симфония, ако Ръката, която го е написала, беше спряла на петия ден от Сътворението. Но дойде и шестият ден — каза Слънцето.

— Ти си мъдро, защото виждаш всичко от разстояние — отвърна момчето. — Но не познаваш Любовта. Ако не съществуваше шестият ден от Сътворението, нямаше да съществува и човекът. Медта щеше да си остане мед, оловото щеше да си остане олово. Вярно, всеки има своята Лична легенда, но един ден тя ще бъде постигната. Тогава трябва да станем по-добри и да имаме нова Лична легенда, за да бъде Всемирната душа една-единствена същност.

Слънцето се замисли и започна да грее по-силно. Вятърът, на когото разговорът се хареса, също задуха по-силно, за да не бъде момчето заслепено от слънцето.

— Затова съществува алхимията — продължи момчето. — За да може всеки човек да търси съкровището си, да го намери и да поиска да стане по-добър, отколкото е бил преди това. Оловото ще изпълнява ролята на олово, докато светът се нуждае от него, след това ще се превърне в злато.

Алхимиците могат да го превръщат в злато. С това показват, че когато се опитваме да бъдем по-добри, всичко около нас също става по-добро.

— А защо казваш, че не познавам Любовта? — попита Слънцето.

— Защото Любовта не се състои в това да стоиш неподвижно като пустинята, нито да обикаляш света като вятъра, нито да гледаш всичко от разстояние, като теб. Любовта е силата, която преобразява и прави по-добра Всемирната душа. Когато за пръв път проникнах в нея, реших, че е съвършена. Но после видях, че тя е отражение на всички създания, че има своите противоречия и страсти. Ние сме тези, които подхранват Всемирната душа, и земята, на която живеем, ще бъде по-добра или по-лоша в зависимост от това дали ние ставаме по-добри или по-лоши. Тук се намесва силата на

Любовта, тъй като, когато обичаме, винаги искаме да станем по-добри, отколкото сме.

— Какво искаш от мен? — попита Слънцето.

— Да ми помогнеш да се превърна във вятър — отговори момчето.

— Природата ме познава като най-мъдрото от всички създания — каза Слънцето. — Но аз не знам как да те превърна във вятър.

— Към кого трябва да се обърна в такъв случай?

За момент Слънцето замлъкна. Вятърът слушаше разговора и щеше да разкаже на целия свят, че мъдростта на Слънцето не е безгранична. Нямаше как да избяга от това момче, което говореше на Световния език.

— Обърни се към Ръката, която е написала всичко — каза Слънцето.

Вятърът зафуча от удоволствие и задуха с невиждана до този момент сила. Шатрите бяха изтръгнати от пясъка, както и коловете, на които бяха завързани животните. На скалата мъжете се вкопчиха един в друг, за да не ги отнесе вятърът.

Тогава момчето се обърна към Ръката, която бе Написала Всичко. Но преди да каже каквото и да било, почувства, че Вселената мълчи. Реши да замлъкне и то.

Внезапно сърцето му се изпълни с Любов и момчето започна да се моли. Никога досега не бе отправяло такава молитва без думи, без молба. Не благодареше за това, че овцете му са открили хубава паша, нито се молеше да продаде повече кристални съдове, нито пък настояваше момичето, което бе срещнало, да чака неговото завръщане. По последвалото мълчание момчето разбра, че пустинята, вятърът и слънцето също търсеха следите, които тази Ръка бе оставила, пишейки. Те също искаха да следват своя път и да разтълкуват това, което бе гравирано върху един обикновен изумруд. Знаеше, че тези следи са разпръснати по Земята и из Пространството. На пръв поглед нищо не означаваха, бяха произволни и безсмислени и нито пустините, нито ветровете, нито слънцата, нито дори хората знаеха защо са създадени. Но Ръката е имала своето основание за това и единствено тя е способна да върши чудеса, да превръща оазисите в пустини, а хората във вятър. Защото само тя разбираше, че някакъв висш замисъл води Вселената натам, където шестте дни на Сътворението ще се

превърнат във Великото творение.

И момчето се потопи във Всемирната душа и видя, че Всемирната душа е част от Божията душа. И видя още, че Божията душа е неговата собствена душа. И разбра, че може да върши чудеса.

* * *

През този ден самумът духаше с небивала сила. Поколения наред арабите разказваха един на друг легендата за момчето, което се бе превърнало във вятър, почти бе разрушило един военен лагер и бе дръзнало да оспори властта на най-могъщия предводител в пустинята.

Когато самумът утихна, всички насочиха погледите си към мястото, където стоеше момчето. То вече не беше там, а близо до покрития с пясък часовой, който бе на пост в другия край на лагера.

Мъжете бяха изплашени от магията. Само двама души се усмихваха. Алхимикът, защото бе открил достоен последовател, и Предводителят, защото този последовател се бе докоснал до Божията слава.

На другия ден предводителят се сбогува с момчето и с Алхимика и им даде охрана, която да ги придружава дотам, докъдето пожелаят.

Вървяха през целия ден. Бе започнало да се свечерява, когато стигнаха до един манастир на коптите, египетски християни. Алхимикът освободи охраната и слезе от коня.

— Оттук нататък ще продължиш сам — каза той. — Имаш само три часа път до Пирамидите.

— Благодаря ти — отвърна момчето. — От теб научих Световния език.

— Само ти припомних това, което ти вече знаеше.

Алхимикът почука на вратата на манастира. Дойде да им отвори някакъв монах, целият облечен в черно. Поговориха известно време на коптски и Алхимикът каза на момчето да влезе.

— Помолих го да ни пусне за малко в кухнята — каза той.

Отидоха в кухнята на манастира. Алхимикът запали огън, а монахът донесе малко олово, което Алхимикът разтопи в

железен съд. Когато оловото се втечни, той извади от торбата си онова странно яйце от жълтеникаво стъкло. Отлюспи от него малко парченце с дебелината на косъм, покри го с восък и го хвърли в съда с разтопеното олово.

Сместа придоби кървавочервен цвят. Тогава Алхимикът махна съда от огъня и го остави да изстине. През това време разговаряше с монаха за войната между клановете.

— Сигурно ще продължи дълго — каза той на монаха. Монахът бе недоволен. Керваните вече много време стояха в Гиза и чакаха войната да свърши.

— Нека бъде Божията воля — каза монахът.

— Да бъде — отвърна Алхимикът. Когато съдът изстина, монахът и момчето погледнаха в него с безкрайно удивление. Оловото бе застинало, заемайки формата на съда, но вече не беше олово. Беше злато.

— Дали някой ден ще мога и аз да сторя същото? — попита момчето.

— Това е моята Лична легенда, а не твоята — отговори Алхимикът. — Но исках да ти покажа, че е възможно.

Върнаха се при вратата на манастира. Алхимикът раздели златния диск на четири.

— Това е за теб — каза той, подавайки един къс на монаха. — За твоята щедрост към поклонниците.

— Получавам прекалено много за щедростта си — отвърна монахът.

— Никога не казвай това. Животът може да чуе и следващия път да ти даде по-малко. После се приближи към момчето.

— А това е за теб. За да платя това, което оставих на предводителя.

Момчето понечи да възрази, тъй като това бе много повече, отколкото бе изгубило. Но понеже бе чуло съвета, който Алхимикът даде на монаха, нищо не каза.

— Това е за мен — каза Алхимикът, оставяйки за себе си една четвъртина, — тъй като ще трябва на връщане да пресека отново пустинята, а войната между клановете не е свършила.

Взе четвъртия къс злато и отново го подаде на монаха.

— А това е за момчето. В случай, че му потрябва.

— Но нали отивам при съкровището си — отвърна момчето. — Вече съм толкова близо до него.

— Сигурен съм, че ще го откриеш — каза Алхимикът.

— Защо тогава оставяте това?

— Защото първо крадецът, а после предводителят ти отнеха всичките пари, които ти беше спечелил по време на пътуването си. А аз съм стар и суеверен арабин, който вярва в пословиците на страната си. Една от тях гласи: „Онова, което се е случило веднъж, може никога повече да не се случи. Но всичко, което се е случило два пъти, със сигурност ще се случи и трети път.“ Качиха се на конете си.

— Искам да ти разкажа една история за съкровища — каза Алхимикът.

Момчето доближи коня си до неговия.

— В древен Рим, по времето на император Тиберий, живял един много добър човек, който имал двама синове. Единият бил военен и когато влязъл в армията, го изпратили в най-далечните провинции на Империята. Другият бил поет и цял Рим се възхищавал на хубавите му стихове.

Една нощ старецът сънувал сън. Явил му се ангел и му казал, че единият от синовете му ще се прочуе със словата си, които бъдещите поколения ще повтарят по цял свят. Старият човек се събудил, плачейки от радост, и благодарил на живота, който бил толкова щедър към него и му бе разкрил нещо, с което всеки баща би се гордял.

Наскоро след това старецът умрял, опитвайки се да спаси дете, което щяло да попадне под колелата на една колесница. Тъй като бил живял честно и праведно, отишъл право в рая и там срещнал същия ангел, който му се явил в съня.

„Ти беше добър човек — казал му ангелът. — Съществуването ти бе изпълнено с любов, а смъртта ти бе достойна. Готов съм да осъществя всяко твое желание.“

„Животът също бе добър към мен — отвърнал старецът. — Когато ти се яви в съня ми, почувствах, че усилията ми не са били напразни. Защото стиховете на сина ми ще останат за бъдещите поколения. За себе си нищо не искам. Всеки баща обаче би се гордял, ако можеше да види славата на детето си, което е отгледал и възпитал. Бих искал да погледна в далечното бъдеще и да чуя думите на моя син.“

Ангелът докоснал стареца по рамото и двамата се пренесли в далечното бъдеще. Озовали се на огромен площад с хиляди хора около тях, които говорели на някакъв странен

език.

Старецът заплакал от радост.

„Знаех, че стиховете на сина ми, който е поет, са много хубави и ще живеят вечно — през сълзи казал той на ангела. — Бих искал да ми кажеш кое точно от стихотворенията му рецитират тези хора.“

Ангелът се приближил до стареца и грижливо го отвел да седне на една от пейките на огромния площад.

„Стиховете на сина ти, който бе поет, бяха много известни в Рим — казал ангелът. — Всички ги харесваха и се развличаха с тях. Но когато свърши царуването на Тиберий, стиховете на сина ти бяха забравени. Думите, които чуваш, са на другия ти син, който влезе в армията.“

Старецът погледнал изненадано ангела.

„Синът ти бе изпратен на служба в много далечна провинция и стана центурион. Беше добър и справедлив човек. Веднъж един от слугите му се разболял толкова тежко, че бил на смъртно легло. Синът ти чул да се говори за някакъв равин, който умеел да лекува всички болести. Тръгнал да го търси и вървял много дни. По пътя обаче открил, че човекът, когото търсел, бил Божият Син. Срещнал други хора, които били излекувани от него, научил проповедите му и се покръстил в неговата вяра, въпреки че бил римски центурион. Докато най-сетне една сутрин се явил пред Равина.“

Разказал му за болестта на слугата си. Равинът се съгласил да отиде в дома му. Ала центурионът бил вярващ и поглеждайки право в очите на Равина, разбрал, че стои пред Божия Син, когато хората около тях се изправили.

Тогава синът ти казал на Равина следните думи, които никога не били забравени: „Господи, не съм достоен да влезеш в дома ми, но е достатъчно да кажеш само една дума, и моят слуга ще бъде спасен.“

Конят на Алхимика се раздвижи.

— Всеки човек на Земята, независимо с какво се занимава, винаги играе главната роля в Историята на света — каза той. — И обикновено не знае за това.

Момчето се усмихна. Никога не бе мислило, че животът на един пастир е толкова важен.

— Сбогом — каза Алхимикът.

— Сбогом — отвърна момчето.

Вече два часа и половина момчето вървеше през пустинята и се опитваше да следи внимателно това, което казваше сърцето му. Защото сърцето му трябваше да открие точното място на скритото съкровище.

„Където е съкровището, там ще бъде и сърцето ти“, бе казал Алхимикът.

Ала сърцето му говореше за други неща. Разказваше с гордост историята на един пастир, който бе изоставил овцете си, за да следва присънилия му се два пъти сън. Разказваше за Личната легенда и за много мъже, постъпили като него и тръгнали да търсят далечни земи или красиви жени, опълчвайки се срещу предразсъдъците и убежденията на съвременниците си. През цялото време говореше за пътувания, открития, книги и големи промени.

Едва когато започна да изкачва една дюна, сърцето му прошепна в ухото: „Внимавай къде точно ще заплачеш, защото на това място ще бъда аз, а също и съкровището ти.“

Момчето тръгна бавно нагоре по дюната. Небето бе осеяно със звезди и отново имаше пълнолуние — бяха пътували цял месец през пустинята. Луната осветяваше дюната и от тази игра на светлини и сенки пустинята приличаше на развълнувано море. И момчето си спомни за деня, в който бе пуснало коня си да върви свободно из пустинята, а Алхимикът бе възприел това като добър знак. Луната отново осветяваше мълчанието на пустинята и дългия път на хората, тръгнали да търсят съкровища.

След няколко минути момчето стигна до върха на дюната и сърцето му трепна. Осветени от луната и белотата на пустинята, пред него се издигаха в цялото си величие и тържественост египетските Пирамиди.

Момчето падна на колене и заплака. Благодареше на Бога, че е повярвало в Личната си легенда и че е срещнало царя, търговеца, англичанина и Алхимика. Благодареше най-вече за това, че е срещнало едно момиче от пустинята, което му бе помогнало да разбере, че Любовта никога не може да отклони един човек от Личната му легенда.

От върха на Пирамидите хилядолетията гледаха момчето. Ако поискаше, то можеше още сега да се върне в оазиса, да се ожени за Фатима и да заживее като обикновен пастир. Алхимикът също живееше в пустинята, въпреки че разбираше

Световния език и можеше да превръща оловото в злато. Момчето не беше длъжно да разкрива пред никого знанията и уменията си. Докато вървеше към Личната си легенда, бе научило всичко, което му беше необходимо, и бе изживяло всичко, за което мечтаеше.

Но беше стигнало до съкровището, а една работа е свършена само когато е достигната крайната цел. Тук, на тази дюна, момчето бе заплакало. Наведе поглед към земята и видя, че там, където бяха капнали сълзите му, минава един бръмбар. По време на живота си в пустинята бе научило, че в Египет бръмбарите са символ на Бога.

Пред него бе още една поличба. И момчето започна да копае. После си спомни за търговеца на кристални съдове и разбра, че никой не би могъл да издигне пирамида в градината си, дори и цял живот да трупа камъни.

През цялата нощ момчето продължи да копае на белязаното място, но нищо не откриваше. От върха на Пирамидите хилядолетията го гледаха безмълвно. Ала момчето не се отказваше — продължаваше да копае, борейки се с вятъра, който непрекъснато засипваше дупката с пясък. Ръцете му отмаляха, после се покриха с рани, но то вярваше на сърцето си. А сърцето му бе казало да копае там, където паднат сълзите му.

Опитваше се да отмести няколко камъка, които се бяха появили, когато внезапно чу стъпки. Някакви хора идваха към него. Вървяха срещу луната и момчето не можеше да види нито очите, нито лицата им.

— Какво правиш тук? — попита един от силуетите. Момчето не отговори, но се изплаши. Изплаши се, защото трябваше да изкопае съкровището.

— Ние сме бежанци от войната между клановете — каза друг силует. — Кажи ни какво криеш тук. Трябват ни пари.

— Нищо не крия — отговори момчето.

Ала един от новодошлите го сграбчи и го измъкна от ямата. Друг започна да претърсва джобовете му. Намериха златния кръс.

— Той има злато — каза един от разбойниците. Луната освети лицето на този, който го претърсваше, и момчето видя в очите му смърт.

— Сигурно е скрил още злато в земята — каза друг.

И накараха момчето да копае. То продължаваше да копае, но напразно. Тогава започнаха да го бият. Удряха го, докато на небето се появиха първите слънчеви лъчи. Дрехите му станаха на парцали и то почувства, че смъртта е близо.

„За какво ще ти послужат парите, ако умреш? Много рядко парите могат да спасят някого от смъртта“, бе казал Алхимикът.

— Търся съкровище — извика най-сетне момчето. И въпреки че устата му бе разкървавена и подута от удари, разказа на разбойниците как два пъти е сънувало съкровище, скрито близо до египетските Пирамиди.

Този, който явно бе главатарят, замълча за известно време. После каза на един от останалите:

— Пусни го. Той няма нищо повече. А това злато сигурно го е откраднал.

Момчето падна ничком върху пясъка. Две очи бяха втренчени в неговите — бяха на главатаря на разбойниците. Но момчето бе устремило поглед към Пирамидите.

— Да тръгваме — подкани главатарят останалите. После се обърна към момчето и каза:

— Ти няма да умреш. Ще оживееш и ще се научиш да не бъдеш толкова глупав. Тук, на това място, където си ти, аз също сънувах един и същи сън преди около две години. Сънувах, че трябва да отида в Испания и сред полето да потърся някаква разрушена църква, където пастирите обикновено нощували с овцете си. В сакристията било израсло смокиново дърво и ако съм копаел в корените му, щял съм да открия заровено съкровище. Но не съм толкова глупав да пресека цялата пустиня само заради това, че съм сънувал два пъти един и същи сън.

След това тръгна и той.

Момчето се изправи с мъка и погледна още веднъж Пирамидите. Те му се усмихваха, усмихна им се и то, а сърцето му преливаше от щастие.

Бе открило съкровището.

Момчето се казваше Сантяго. Когато пристигна в малката изоставена църква, почти се беше стъмнило. Смокиновото дърво все още се издигаше в сакристията и звездите все така се виждаха през полуразрушения покрив. Момчето си спомни как веднъж бе пренощувало тук с овцете си и бе спало спокойно,

като се изключи сънят.

Сега бе дошло тук без стадото си. Носеше лопата.

Дълго стоя неподвижно, съзерцавайки небето. После извади от дисагите си бутилка вино и отпи. Спомни си за нощта в пустинята, когато пак се бе любувало на звездите и бе пило вино с Алхимика. Мислеше за това колко много път бе изминало и по какъв странен начин Бог му бе посочил съкровището. Ако не бе повярвало в повтарящия се сън, ако не бе срещнало циганката, царя, крадеца, ако… „Добре де, списъкът е твърде дълъг. Но поличбите ми показваха пътя и бе невъзможно да сбъркам“, каза то на себе си.

Неусетно заспа и когато се събуди, слънцето беше високо в небосклона. Започна да копае в корените на смокинята.

„Ах ти, стар магьосник — мислеше си момчето. — Знаел си всичко. Затова остави злато, за да мога да се върна и да дойда в тая църква. Монахът се разсмя, когато ме видя отново в манастира, целият в дрипи. Не можеше ли да ми спестиш всичко това?“

„Не — чу момчето да казва вятърът. — Ако ти бях казал, нямаше да видиш Пирамидите. А те са много красиви, нали?“

Това бе гласът на Алхимика. Момчето се усмихна и продължи да копае. Половин час след това лопатата му се удари в нещо твърдо. След един час пред момчето стоеше сандък, пълен със старинни испански монети от чисто злато. В сандъка имаше и скъпоценни камъни, златни маски с бели и червени пера, каменни идоли с инкрустирани върху тях брилянти. Предмети от едно владичество, което страната отдавна вече не си спомняше и за което завоевателите бяха забравили да разкажат на децата си.

Момчето извади от дисагите Урим и Тумим. Бе си послужило с камъните само веднъж, на един пазар, рано сутринта. Защото животът му, а също и пътят му, открай време бяха изпълнени с поличби.

Сложи Урим и Тумим в златния сандък. Те също бяха част от съкровището му, тъй като му напомняха за един стар цар, когото то никога повече нямаше да срещне.

„Животът наистина е щедър към тези, които следват Личната си легенда“, помисли си момчето. Сети се, че трябва да отиде в Тарифа и да даде една десета от всичко това на циганката. „Циганите наистина са много хитри“, реши

момчето. Може би защото много пътуват.

Ала вятърът отново задуха. Това бе източният вятър, който идваше от Африка. Този път обаче не носеше мириса на пустинята, нито пък заплаха от мавърско нашествие. Носеше парфюм, който момчето добре познаваше, а също и звук от целувка. Приближаваше се съвсем бавно, докато накрая спря на устните му.

Момчето се усмихна. Тя за пръв път правеше това.

— Идвам, Фатима, идвам — каза то.

---

[1] Има се предвид Йосиф, син на Яков и Рахил (вж. Битие, Гл. 37). — Б. пр. ↑

Източник: http://bezmonitor.com

Издание:
Паулу Коелю АЛХИМИКЪТ
Бразилска
Първо издание
Редактор Маргарита Дренска
Техн. редактор Людмил Томов
Коректор Петя Калевска
Формат 84x108/32. Печатни коли 10 Цена 5 лв.
Издателство ОБСИДИАН Печат и подвързия: „АБАГАР“ АД — В. Търново
Превод (с) Даниела Петрова
ОБСИДИАН София, 2001 ISBN 954-8240-46-7

Paulo Coelho O Alquimista
Copyright (c) 1988 by Paulo Coelho
This edition published by arrangements
with Sant Jordi Asociados, Barcelona, SPAIN.
All rights reserved

Заслуги

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.